

Пастор РИХАРД ВУРМБРАНД

МЪЧЕНИЯ ЗА ХРИСТА

Пастор РИХАРД ВУРМБРАНД

МЪЧЕНИЯ ЗА ХРИСТА

ВМ

1911

Tortured For Christ

Bulgarian Edition

Copyright 2015 Voice Media

info@VM1.global

Web home: www.VM1.global

All rights reserved. No part of the publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic, or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law. For permission requests, email the publisher, addressed “Attention: Permission Coordinator,” at the address above.

This publication **may not be sold, and is for free distribution** only.

Пастор РИХАРД ВУРМБРАНД

МЪЧЕНИЯ ЗА ХРИСТА

Издательство «Стефанус»

ЗАЩО НАПИСАХ ТАЗИ КНИГА?

АЗ ДОНЕСОХ ДО ВСИЧКИ СВОБОДНИ ХРИСТИЯНИ ПОСЛАНИЕ ОТ НЕЛЕГАЛНАТА ЦЪРКВА ЗАД ЖЕЛЯЗНАТА ЗАВЕСА.

НЕЛЕГАЛНАТА ЦЪРКВА, КОЯТО НАПУСНАХ ЗА МНОГО ГОДИНИ, РЕШИ, ЧЕ АЗ ТРЯБВА ДА НАПРАВЯ ВСИЧКИ ВЪЗМОЖНИ ОПИТИ, ЗА ДА ДОЙДА В СВОБОДНИЯ СВЯТ И ДА ПРЕДАМ ТОВА НЕОТЛОЖНО ПОСЛАНИЕ ЗА ВАС. ПО ЧУДО, ЗА ГРАНДИОЗНОСТТА НА КОЕТО ВИЕ ЩЕ ИМАТЕ ВЪЗМОЖНОСТ ДА ПРОЧЕТЕТЕ, АЗ ОЦЕЛЯХ И ДОСТИГНАХ ДО СВОБОДНИЯ СВЯТ.

В ТАЗИ КНИГА АЗ ИЗЛАГАМ ПОСЛАНИЕТО, КОЕТО МИ БЕШЕ ВЪЗЛОЖЕНО ОТ БОРЕЩАТА СЕ И СТРАДАЩА НЕЛЕГАЛНА ЦЪРКВА В КОМУНИСТИЧЕСКИТЕ СТРАНИ.

ЗА ДА МОЖЕ ТОВА ПОСЛАНИЕ ДА БЪДЕ ИЗЛОЖЕНО В ПЪЛНОТА И РАЗБРАНО ОТ ВСИЧКИ, АЗ ДАВАМ МОИТЕ СВИДЕТЕЛСТВА И РАЗКАЗВАМ ЗА РАБОТАТА НА НЕЛЕГАЛНАТА ЦЪРКВА.

АВТОРЪТ

КЪМ БЪЛГАРСКИЯ ЧИТАТЕЛ

Тази книга е преведена на повече от 35 езика и е позната вече в много страни по света. Макар и на пръв поглед доста късно, но тя се появява изключително навреме и у нас.

Тя ще покаже на вярващите как са страдали, а и как продължават да страдат все още неосвободилите се от гнета на комунизма братя и сестри от бившите социалистически страни.

На нас също не ни беше леко през годините на застоя. При новите условия сега се появили много герои. Тази книга ще им помогне да преценят реално своите заслуги, защото трябва откровенно да признаем, че точно такива ужаси никой не е преживявал. Нека бъдем благодарни на Бога за това!

Тази книга е предназначена и за тези, които все още не са се обърнали към Христа. Тя ще им помогне да оценят истинските стойности на вярата в Бога, заради която толкова много хора предпочитат страданията и смъртта пред отстъплението. Нека да последваме техния пример!

Тази книга е насочена и към тези, които не издържаха, а се предадоха в услуга на гонителите на църквата. Тя ще им покаже колко ниско са паднали и ще им помогне да намерят пътя обратно към Спасителя. Нека се помолим за тях!

Тази книга е насочена и към всички, които обезверени и отчаяни от изключително големите трудности, през които сега преминава нашата страна, допускат в съзнанието си мисли, че при стария строй не беше чак толкова лошо. Тя е и за тези, които дори се стремят към неговото възстановяване. Тази книга ще им покаже истинското лице и моралната същност на комунизма. **НЕКА ПОВЕЧЕ НИКОГА НЕ ДОПУСНЕМ ТОВА!**

От преводача

У В О Д

/Към руското издание/

Тази книга ще ви разкаже за един забележителен жив човек и за неговите невероятни преживявания в продължение на 14 години в румънски комунистически затвор. Тя не е някакво фантастично повестуване, създадено по чути неща. Тя не представлява разсъжденията на някой, който разглежда комунизма отвън, от другата страна на Желязната завеса. Авторът на тази книга е изключителен с това, че разглежда себе си не толкова като противник на комунизма, колкото като защитник на християнството. Той абсолютно и в пълнота признава опасността от комунизма, но неговите думи възвестяват най-вече Христовата любов, която Той изпитва и към всички комунисти и затова авторът ни призовава да се стремим и работим преди всичко за обръщението на комунисти към Христа.

Бидейки в усамотение, заключен в мръсна, пълна с плъхове килия, на няколко крачки от умопомрачението и смъртта, този ужасно измъчен човек повдигнал веднъж своите пресъхнали устни към Бога и го помолил да му заговори лично. И Бог заговорил ..., но не с думи, а с тези ужасни последни възгласи на оставения на кръста Христос. Той слушал воплите на оставеното на мъки тяло на Спасителя, което и в ХХ век търпи и геройски понася страдания зад Желязната завеса.

Сега този човек, чул воплите на измъченото тяло Христово в тясната единична килия на затвора, освободен по чуден начин, се намира в свободния свят.

Тази книга представлява само първата част на неговото послание, което той донесе на Запада, послание, което несъмнено ще разтърси свободния свят с неговите топли църкви до самите основи. Все още нито един човек не е говорил с по-силна душевна болка и за по-неотложни

неща. Нашият Небесен Отец би казал за него, както някога за своя Син: "Той - възлюбена частица от тялото на моя Син. Частичка, която е страдала прекалено много - него слушайте!"

Богословските истини, които са му били открити непосредствено от самия Бог, представляват сами по себе си своеобразно чудо. Тук действително има какво да послушаме.

Напълно естествено е, че дългото заточение и изтезания - само за това, че е бил християнин, са извършили своето печално дело. Дълго време радостта от свободата и чувството на изпълнение с духа поддържаха неговите сили и бодрост, но вече се виждат последствията от мъченията и големите дози наркотици, които са му били давани в часовете за "промиване на мозъците" в затвора.

МАЛКО ЗА АВТОРА

Рихард Вурмбранд, евангелски проповедник, освободен от румънския затвор, в който прекарва 14 години и преживява ужасни мъки и страдания. Той е известен в Румъния като един от най-добрите проповедници. Него го познават като лидер, писател и преподавател. Той преподавал старозаветна история в баптистката семинария в Букурещ и е написал много интересни книги.

През 1945 година, когато комунистите завладели Румъния и се опитали да използват и църквата за своите цели, Рихард Вурмбранд веднага разгърнал оживено нелегално служение сред поробените румънци и завладяните Румъния съветски войници. Хиляди слушали неговите проповеди в плевни и мазета, в погребни и по полята на Румъния. За да се укрие от тайната полиция, той се появявал под различни имена в различните села. Тези, които съхранили своята вяра в тези мрачни времена,

го помнят като: "човека, говорещ за Бога". Заради неговото бързо появяване и изчезване ту тук, ту там той получил прозвището: "евангелски призрак".

Той проповядвал и на много съветски войници, присъединявайки се към тях по влаковете. Във влака той им давал Божието слово и чрез помощта на обърнали се към Христа можел след това да прониква в казармите на Червената армия, предрешен като работник. Той проповядвал в бараките на съветските войници, докато "войни Христови" от редовете на същите тези войници от Съветската армия стояли отвън на пост и бдяли за неговата безопасност.

В продължение на няколко години той ръководел нелегалната църква.

Той напечатал хиляди евангелия на нелегални, добре засекретени печатни машини. На обложката стоял портрет на Карл Маркс и книгата се казвала: "Религията - опиум за народа". Първите 10 страници представлявали цитати от трудовете на комунистически лидери и на 11 страница се казвало, че всичко, което токущо е било прочетено, е безумно и неправилно "... а сега можете да преминете към истината". Целият остатък на книгата било Божието слово. Комунистическата цензура одобрявала още от пръв поглед тези книги и ги раздавали на големи събрания и дори на конгреси на комунистите.

През 1948 година работата на Вурмбранд станала толкова значителна, че го арестували заедно с жена му Сабина, която също прекарала 3 години в трудови лагери. Пастор Вурмбранд бил поставен в продължение на 3 години в единична килия, без да вижда никого друго освен своите мъчители. След това го преместили в обща килия, но мъченията с ножове и нажежено желязо не престанали.

Благодарение на неговата известност и положението, което заемал като духовен лидер, писател и учител,

чуждестранните дипломати обърнали внимание на неговото дълго заточение и помолили комунистическото правителство за него. Като отговор пристигнало съобщение, че Вурмбранд бил избягал от Румъния. На жена му пък било изпратено официално удостоверение за неговата смърт. Тайната полиция чрез освободени негови затворнически "другари", които твърждали, че лично са присъствали на погребението му, искала да затвърди това убеждение. На роднините в Румъния и приятелите зад граница било казано, че трябва завинаги да забравят за него.

След 8 години той бил освободен и веднага подновил своята работа в нелегалната църква. Две години по-късно бил отново задържан и през 1959 година осъден на 25 години затвор.

Пастор Вурмбранд бил освободен след общата амнистия през 1964 година, след което пак продължил нелегалната си работа.

Опасявайки се от трето арестуване, вярващите от Норвегия влезли в контакти с комунистическото правителство за неговото имигриране от Румъния. То по това време "продавало" своите политически затворници. Цената вървяла по 1 900 долара за затворник. За Вурмбранд обаче искали 10000 долара. Въпреки това цената била заплатена и през декември 1965 година той напуснал Румъния.

През май 1966 година той се изправил във Вашингтон пред Сената на Съединените щати и показал 18-те дълбоки рани, които носело неговото тяло. Историята му бързо обиколила света. За него пишели вестниците в САЩ, Европа и Азия. По тази причина комунистическият режим в Румъния взел решение да го премахне, за което той бил предупреден през септември 1966 година от свои верни приятели. Въпреки тази смъртна опасност той и до днес не е млъкнал.

Вурмбранд беше наречен "Гласът на нелегалната църква". Християните го нарекоха "Апостол Павел зад Желязната завеса" и "живият мъченик".

Сега ние ви предоставяме не книжния език, а чувствителните и красноречиви думи на автора, с надеждата, че и вие ще почувствате топлотата, любовта и искреността, които са вече познати на много хиляди очаровани читатели.

ГЛАВА ПЪРВА

ЕДИН БЕЗБОЖНИК НАМИРА ХРИСТА

Аз бях възпитан в семейство, в което не се признаваше никаква религия. По време на моето детство не ми беше дадена никаква религиозна просвета и на 14-годишна възраст аз бях един закоравял и убеден атеист. Това беше в резултат на моето детско ожесточение. Аз бях сирак от първите години на моя живот и бях запознат с бедността и трудностите през време на Първата световна война. До 14-годишна възраст бях толкова убеден атеист, колкото са комунистите в наше време. На тази възраст четях всякакви безбожни книги и не само че не вярвах в Бога и в Христа, но презирах всякакъв намек за религия, считайки я опасна и вредна за човека. Аз растях в ожесточение срещу религията. По-късно разбрах, че Бог чрез Своята благодат ме е приел в числото на Своите избраници по причини, които аз и досега не разбирам. Тези причини нямат нищо общо с моя характер, който беше изцяло порочен.

Независимо от това, че бях атеист, нещо необяснимо ме влечеше към църквата. Беше ми трудно да мина покрай някоя църква и да не вляза в нея. Наистина, нищо не разбирах от това, което се вършеше там. Аз слушах проповеди, но те не трогваха моето сърце. Бях твърдо убеден, че няма Бог. Ненавиждах мисълта, че Бог е господар, на когото аз съм длъжен да се подчинявам. Ненавиждах тази неправилна представа за Бога, която се беше формирала в моя разум.

Въпреки това много ми се искаше някъде да съществува едно любящо сърце... някъде в центъра на Вселената. На мен бяха малко познати радостта, детството и младостта и затова толкова много ми се искаше някъде да има едно любящо сърце и за мен. Аз знаех, че няма

Бог, но съжалявах, че такъв любящ Бог, какъвто ми се искаше да има, нямаше.

Веднъж влязох в една католическа църква, изпълнен с вътрешни духовни противоречия, и видях, че хората стояха на колене и нещо си говореха на себе си. Помислих, че също трябва да коленича редом с тях и да повтарям техните молитви, за да проверя какво ще излезе от това. Те се молеха на Пресвятата Дева: "Радвай се Благодатна...". Аз повтарях след тях отново и отново и повдигах взора си към статуята на Мария, но нищо не се случи и аз си отидох огорчен.

Веднъж, независимо от това, че бях убеден атеист, аз се помолих на Бога: "Боже, аз съм напълно уверен, че Ти не съществуващ, но ако случайно Те има, в което се съмнявам, аз не съм длъжен да вярвам в Теб, но Ти си длъжен да ми се откриеш". Бях атеист, но атеизмът не даваше мир на моето сърце.

Веднъж един стар зидар ми даде една книга. Библията, която той ми даде, беше написана не толкова с думи, колкото с неговата пламенна любов и неговите молитви. Аз я четях много трудно. Не четях, а плачех над всяка страница, сравнявайки моя порочен живот, с живота на Исуса; моята нечистота, с Неговата чистота; моята ненавист, с Неговата любов и Той ме прие в числото на Своите Си. Аз започнах да му принадлежа.

Скоро моята жена също се обърна към Христа и привеждаше души при Него, а те от своя страна привеждаха други, и по този начин се появи една нова християнска общност в Румъния.

Дойде времето на нацистите и ние в Румъния много страдахме от тях. Нацизмът прие формата на абсолютна диктатура и започнаха масови преследвания.

Времето на господването на нацизма обаче също ни научи на много неща. То ни показа, че побойте могат да се понасят, и че човешкият дух, с Божията помощ,

може да издържи всякакъв тормоз. Освен това ние се научихме да вършим Божието дело тайно и това ни подготви за бъдещите времена и за тези мъки, които тепърва предстояха за нас.

МОЕТО СЛУЖЕНИЕ НА РУСНАЦИТЕ

Съжалявайки за моето напразно изживяно безбожно минало, от първия ден на моето обръщение, аз мечтаех да получа възможността да свидетелствам на руснаци. Това бяха хора, които също като мен от деца бяха възпитани в атеизъм. Моята мечта не след дълго се осъществи и нейното изпълнение започна още при нацистите, когато в Румъния дойдоха хиляди съветски войници. Ние разгърнахме активна работа сред тях и тази работа беше трогателна и драматична.

Аз никога няма да забравя моята първа среща с един съветски пленник. Той ми каза, че е инженер, а аз го попитах дали вярва в Бога. Ако той ми беше отговорил с "да" или "не", аз никога не бих го осъдил, защото това е лично негово право - да вярва, или да не вярва, но той ме погледна с неразбиращи очи и каза: "Аз не съм получавал такава заповед, да вярвам, но ако ми заповядат, аз ще вярвам!"

Сълзи потекоха по бузите ми. Аз чувствах как моето сърце се разкъсва в гърдите ми. Пред мен стоеше човек с мъртъв разум, който беше загубил най-драгоценния Божи дар - правото на индивидуалност. Той беше оръдие в ръцете на комунистите, човек с промит мозък, който беше готов по заповед дори да вярва, или да не вярва. Той повече не беше способен да мисли самостоятелно и беше типичен пример на съветски човек след толкова много години комунистическа власт.

Идвайки на себе си след първия шок от впечатлението, което ми направи този инженер, аз дадох обещание

пред Бога, че ще посветя своя живот на тези хора, за да възвърна тяхната индивидуалност и да им помогна да познаят вярата в Бога и Христа. За да изпълня това свое обещание, не ми се наложи да ходя до Съветския съюз, за да търся съветски хора - от 23 август 1944 година цял милион съветски войници пристигнаха в Румъния.

Малко след това комунистите дойдоха на власт в нашата страна. Започна такъв кошмар, който превърна нацисткия терор в нещо незначително и леко. По това време в Румъния, която тогава наброяваше 18 милиона население, само 10 хиляди членуваха в Комунистическата партия. Министърът на Външните работи на Съветския съюз Вишински обаче, след като нахълтал в кабинета на нашия крал Михайл I и ударил с юмрук по масата казал: "Вие сте длъжни да назначите в правителството само комунисти!". Нашата армия и полиция бяха обезоръжени и тогава ненавижданите почти от всички комунисти взеха властта в свои ръце.

ЕЗИКЪТ НА ЛЮБОВТА И ЕЗИКЪТ НА СЪБЛАЗЪНТА СА ЕДНАКВИ

Когато комунистите дойдоха на власт в Румъния, те умело се доближиха най-напред към църквата с цел да я съблазнят и спечелят на своя страна. Та нали и този, който иска да се ожени за някое момиче, както и този, който желае да я има само една нощ, а след това да я изгони, говорят по един и същи начин: "Аз те обичам!". Исус ни учеше обаче да различаваме езика на любовта, от езика на съблазънта и вълците в овчи кожи от истинските овни.

Комунистите свикаха конгрес на всички християнски църкви в сградата на парламента. Те искаха християните да застанат на тяхната страна, но ние избрахме друг път.

Там бяха 4 000 пастори, свещеници и проповедници

от всички вероизповедания и тези 4 000 свещенослужители избраха Йосиф Сталин за почетен председател на конгреса. По това време Сталин беше председател на общонародното движение на безбожниците и по негова лична заповед се извършваха масови убийства на вярващи.

Един след друг ставаха епископи и пастори и говореха в парламента, че комунизмът и християнството в основата си са еднакви и могат напълно да съжителстват. Един след друг проповедници възхваляваха комунизма и уверяваха новото правителство във верността на църквата.

Ние с моята жена също присъствахме на този конгрес. Жена ми седеше до мен и ми шепнеше: "Рихард, стани и измий този позор от лицето на Христа. Те плюят в Неговия свят образ!". Аз ѝ отговорих: "Ако направя това, ти ще загубиш мъжа си", а тя каза: "Аз не искам да имам мъж страхливец!".

Тогава аз станах и говорих на този конгрес, прославяйки не убийците, а Бога и Христа и казах, че нашата вяроност принадлежи най-напред на Бога. Всички речи на този конгрес се предаваха по радиото и цялата страна чу това, което аз говорих от трибуната на комунистическия парламент. Аз прославих Христа и по-късно трябваше скъпо да заплатя за това, но независимо от това считам, че всички трябваше да постъпят именно така. В действителност обаче православните и протестантски църковни водачи се съревноваваха кой повече да се хареса на комунистите. Един православен епископ дори поставил на расото си сърп и чук и карал подчинените си да не го наричат повече с обичайното му звание, а "Другарю епископ!".

Аз присъствах на баптиския конгрес в градчето Ресит. Конгресът се провеждаше под червен флаг и когато свиреха националния химн на СССР, всички станаха

прави. Председателстващият конгреса пък заяви, че Сталин не правел нищо друго, освен изпълнението на Божиите заповеди. Той възхвали Сталин като велик Библейски учител.

Такива свещеници като Патраси и Росиан отидоха дори още по-далече, като станаха офицери от тайната полиция. Помощникът на епископа от лютеранските църкви в Румъния Рап пък започна да проповядва в духовната семинария, че Бог е дал 3 откровения: чрез Мойсея, чрез Исуса Христа и чрез Сталин, като всяко ново откровение било по-добро от предшествуващото.

Истинските християни обаче останаха верни на Христа и много страдаха, защото комунистите им бяха "избрали" ръководители, които те трябваше покорно да приемат, без да могат да направят нищо срещу това. Това положение е запазено и в наше време по отношение на най-висшето "духовно" ръководство. Тези, които ставаха слуги на комунистите, а не на Христа, започнаха да се отказват от своите братя и не искаха да бъдат с нас.

Руските вярващи организираха нелегалната църква след революцията в Русия. Ние последвахме техния пример в нашата страна, виждайки как властта на комунистите все повече укрепваше и как някои официални ръководители на църквата предаваха своите братя.

Ние създадохме църква, която беше готова да евангелизира целия народ, проповядвайки Евангелието даже и на децата. Това правехме, когато комунистите строго го бяха забранили и официалното ръководство на църквата се беше съгласило с това условие.

Заедно с много други и аз разгърнах своята работа в нерегистрираната църква. Външно аз заемах достойно за уважение положение в обществото, което нямаше никакво отношение към моята нелегална работа и служеше за маскировка. Аз бях пастир в норвежката Лютеранска мисия и в същото време бях неин представител в

Световния Съвет на Църквите. Тези две положения ми даваха прилична фасада пред комунистите, които нищо не знаеха за моята нелегална работа, която имаше 2 главни насоки: служение на съветските войници и служение на поробеня румънски народ.

СЪВЕТСКИТЕ ХОРА ИМАТ ЖАДУВАЩИ ДУШИ

Проповядването на Евангелието на съветските хора представляваше за мен "небе на земята". Аз съм проповядвал Евангелието на хора от много различни националности, но никога не видях някой да го приема така, както съветските хора.

Един мой познат, православен свещеник, ми позвъни веднъж по телефона и ми каза, че един съветски офицер отишъл при него на изповед. Моят познат не говореше руски, но знаеше, че аз говоря и му дал моя адрес. На другия ден този човек дойде при мен. Той обичаше Бога и желаше да знае нещо повече за Него, но никога не беше виждал Библия, нито беше присъствал някога на богослужение /църквите в СССР са много малко/, поради което нямаше никаква религиозна подготовка. Той обичаше Бога, без да има и най-малка представа за Него.

Аз започнах да му чета "проповедта на планината" и притчите на Исуса Христа. Чувайки всичко това, той започна да танцува из стаята и радостно да възкликва: "Каква красота! Каква красота! Как съм могъл да живея, без да познавам този Христос?". Аз за пръв път виждах човек, радващ се на Христа с такъв ентузиазъм и възторг.

Но точно тук аз допуснах грешка - прочетох му историята за страданията и разпятието на Христа без никаква предварителна подготовка. Той не очакваше това и когато чу как бяха били Исуса; как Го бяха разпънали на кръст и накрая как беше умрял в страшни мъки, той тежко падна в креслото и започна горчиво да плаче. Той

беше повярвал в Спасителя и сега този Спасител беше умрял. Гледах този човек и ме беше срам, че аз, който бях пастир и учител на другите, никога не бях плакал и не бях споделял страданията на Христа така, както този съветски офицер, който току-що беше научил за тях.

Гледайки него, аз като че ли отново виждах Мария Магдалена, плачеща в подножието на кръста, и по-късно, когато Исус беше само едно мъртво тяло в гробницата. Аз започнах да му чета повествованието за възкресението на Христа. Той не знаеше, че неговият Спасител е възкръснал от мъртвите, и когато научи тази радостна вест, започна да се удря по колената и да укорява себе си с грозни ругатни, които за това време можеха да бъдат наречени святи. Неговите думи бяха груби, защото той не се беше научил да говори по друг начин. Той отново започна да се радва и да вика: "Той е жив! Той е жив!". Отново затанцува из стаята обхванат от нова радост.

Аз му казах: "Хайде да се помолим". Той не знаеше молитви и на него не му бяха познати нашите святи изрази. Той коленичи до мен и думите на неговата молитва бяха такива: "О, Боже, колко си прекрасен! Ако аз бях на твоето място, а ти на моето, аз никога не бих ти простил греховете, но Ти действително си прекрасен и аз те обичам от цялото си сърце!". Аз имах чувството, че в този момент всички ангели на небето бяха оставили своите задължения и слушаха в захлас тази величествена молитва на съветския офицер. Този човек беше приет от Христа.

Веднъж в един магазин срещнах друг съветски офицер с една жена, също офицер. Те искаха да купят много неща, но им беше трудно да се разберат с магазинера, който не знаеше нито дума руски. Аз предложих своите услуги. Запознахме се и ги поканих на обяд. Преди да започнем да се храним, аз им казах: "Вие се намирате в дома на християни и ние сме свикнали преди ядене да се

молим". Аз се помолих на руски. Те оставиха ножовете и вилиците и повече не се интересуваха от храната. Заваляха въпроси за Христа, за Бога, за Библията. Те буквално нищо не знаеха. Беше ми трудно да говоря с тях.

Аз им разказах притчата за стопанина, който имал 100 овце и една от тях се изгубила. Те обаче не можеха да разберат това, което им говорех и ме попитаха: "Как така той е имал 100 овце? Защо са ги оставили у него, а не са ги прибрали в колхоза?" След това аз им казах, че Христос е цар и те веднага ми отговориха, че всички царе са били лоши хора, които тероризирали народа и следователно Исус също е бил тиранин. Когато им разказах притчата за работниците на лозето, те ми казаха: "Правилно са постъпили, като са се възпротивили на господаря. Лозето трябва да принадлежи на колектива!".

Всичко беше ново за тях. Когато им разказах за рождението на Исуса Христа, те отговориха с думи, които биха се сторили кощунство на всеки културен човек: "Нима Мария е била жена на Бога?". Тогава разбрах, че за да проповядваш Евангелието на хора, които са живели толкова дълги години при комунизма, е нужно да се използва съвършено друг език - нов, понятен за тях. Мисионерите, които отивали в Централна Африка, никак не можели да предадат думите на пророк Исаия: "Вашите грехове, ако се багрени, ще станат бели като сняг". Местните жители никога не били виждали сняг и в техния език дори липсвала такава дума, илюстрираща това понятие. Затова и на преводачите се наложило да сравняват побелелите грехове с вътрешността на кокосов орех.

Така и на нас се наложи да преведем Евангелието на марксистки език, за да го направим понятно за тези хора. Ние сами не бихме могли да направим това, но Светия Дух извърши Своето дело чрез нас. Съветският

офицер и неговата приятелка се обърнаха към Христа още същия ден и по-късно много ни помогнаха в нашата нелегална работа сред съветските войници. Ние печатахме и разпространявахме сред тях Новия Завет и друга духовна литература. С помощта на обърнали се към Христа червеноармейци ние можахме да пренесем части от Библията и дори цели библии в СССР.

Ние използвахме различни методи за разпространение на Евангелието сред съветските войници. Те воюваха вече достатъчно дълго време. Много от тях имаха у дома деца, за които много тъгуваха. Нашият син Михайл и други деца на възраст до 10 години се промъкваха до бараките на съветските войници с библии и друга духовна литература в джобовете. Червеноармейците ги галеха по главите, спомняха си за своите собствени деца и даваха на нашите бомбони и шоколади, а те от своя страна им даваха библии и друга литература, която съветските войници с удоволствие приемаха. Това, което беше опасно за нас, се извършваше от децата в пълна безопасност. Те бяха "малки мисионери" и резултатите от тяхната работа бяха великолепни. Много войници получиха Евангелието именно по този начин, когато нямаше абсолютно никаква друга възможност То да достигне до тях.

ПРОПОВЕД ВЪВ ВОЙНИШКИТЕ БАРАКИ

Ние работехме сред съветските червеноармейци и им служехме не само чрез литература и лични свидетелства. Ние имахме възможност да провеждаме с тях и малки събрания.

Съветските хора много обичат ръчни часовници. Войниците крадяха ръчни часовници от всички. Понякога дори спираха хора на улицата и те трябваше мълчаливо да им предават своите ръчни часовници. Можеше да се срещнат войници с по няколко часовника на всяка ръка и

аз дори веднъж срещнах офицерска жена с будилник на шията.

Ако на някой румънец му беше нужен часовник, той трябваше да отиде в бараките на съветските войници и да си купи краден, често пъти дори своя собствен. Достъпът до бараките на съветските войници беше свободен за румънци и ние, служителите на нелегалната църква, често ходехме там под формата на купувачи на часовници.

Моя първи опит да им проповядвам аз насрочих за православния празник "Свети Петър и Павел". Отидох в съветската казарма под предлог, че ще купувам часовник, но все се отказвах от предложените, казвайки, че са или прекалено големи, или прекалено малки, или просто, че не са по моите финансови възможности. Около мен се събраха доста войници и всеки ми предлагаше по нещо да купя. В един момент аз уж на шега попитах дали не се казва някой от тях Петър или Павел? Обадиха се няколко човека с такива имена. Тогава попитах: "Знаете ли, че днес е празникът на Петър или Павел?". Някои от по-старите знаеха за това и тогава отново ги попитах: "А знаете ли кои са били Петър и Павел?". Никой от тях не знаеше и аз започнах да им разказвам за апостолите. Един войник ме прекъсна и каза: "Виждам, че вие сте дошъл тук, не за да купувате часовник, а за да ни проповядвате. Седнете и говорете, но внимателно. Ние знаем от кого трябва да се пазим. Тези хора тук се безопасни, но когато аз си поставя ръката върху колената ви, вие трябва да говорите само за часовниците, а когато я сменя, вие можете да продължите вашето слово."

Събра се доста голяма група войници и аз започнах да им разказвам за Петър и Павел, и за Христа, заради когото те отдадоха своя живот. От време на време идваше някой, на когото те не се доверяваха и тогава войникът поставяше ръката си върху моите колена и аз незабавно

започвах да говоря само за часовниците. Когато този човек си отиваше, аз продължавах своето слово за Христа.

Тези посещения се повтаряха много пъти с помощта на повярвали съветски войници. Доста тяхни другари намериха пътя към Христа и вярата в Бога и хиляди евангелия бяха тайно раздадени.

Много наши братя и сестри бяха задържани за тази работа и бяха бити и измъчвани, но никой от тях не предаде нашата организация.

През времето на това наше служение ние се запознахме с членове на нелегалната църква в Съветския съюз и имахме възможността да научим много за техните преживявания. Открихме у тях качествата на великите Светии. Те бяха преминали през дългите години на комунистическото възпитание, а някои от тях дори бяха завършили комунистически университети, но както рибата, която въпреки че живее в солените води на морето запазва своето тяло безсолно, така и те, преминали през съветските училища, бяха съхранили душите си чисти в Христа.

Тези съветски хора имаха прекрасни души. Те казаха: "Ние знаем, че звездата, сърпът и чукът, които носим на шапките си, са знак на антихриста!". Те говореха това с голяма тъга в гласовете си и ни помагаша да разпространяваме Евангелието сред съветските войници. Трябваше да кажа, че те притежаваха всички добри качества на християните. Всички, с изключение на радостта, която те свидетелствуваха, че са имали единствено само при своето обръщение. По-късно тази радост изчезна и аз често съм се замислял над това.

Веднъж попитах един християнин: "Защо вие не се радвате?". Той отговори: "Как мога да се радвам, когато аз трябва да крия от пастора на моята църква, че съм истински християнин и водя молитвен живот за привеж-

дане души при Христа? Пасторът на църквата е агент на КГБ и чрез него ни излавят един след друг. Пасторите предават паството! Дълбоко в своите души ние носим радостта на спасението, но да се радваме открито както вас, не смеем. Християнството е драма за нас. Когато вие, свободните вярващи, привеждате души при Христа, вие придобивате членове на вашите църкви, но когато ние правим това, нашият новоповярвал брат е най-вероятно да попадне в затвора и децата му да останат завинаги сираци. Радостта от привеждането на души при Христа винаги е примесена с това чувство на болка от осъзнаването на цената, която трябва да се заплати за това."

Ние се запознахме със съвършено нов за нас тип християни - вярващите от нелегалната църква. Ние се сблъскахме с много неочаквани неща. Също както в нашите църкви ние открихме вярващи, които в действителност не са такива, но за разлика от нас сред съветските невярващи ние намерихме много такива, които в действителност бяха вярващи.

Аз се запознах с интересна двойка - и двамата скулптори. Когато им заговорих за Бога, мъжът отговори: "Няма Бог! Ние сме безбожници, но ще ви разкажем нещо интересно, което се случи с нас. Ние работехме веднъж над статуя на Сталин и жена ми попита: "Как да изсека големия пръст? Ако ние не можем да противопоставим големия пръст на останалите и нашите ръце бяха като краката, ние не бихме могли да държим чук, инструменти, книга, парче хляб. Животът би бил невъзможен без големия пръст, противопоставен на останалите в ръката. Но кой е създал големия пръст? Ние и двамата сме учили марксизъм в училище и знаем, че небето и земята са се появили от само себе си, а не са били сътворени от Бога. Ние така сме учили и това вярваме, но какво все пак би се променило, ако този Бог наистина не е създал земята, а само този голям пръст? Та ние сме ценни именно заради

тази малка частица в нашето тяло! Ние се възхищаваме от Едисон и Стивенсон за това, че са изобретили електрическата крушка, телефона, железницата и много други, но защо не прославяме този, който е направил нашия голям пръст? Ако Едисон нямаше този голям пръст, той не би бил в състояние да изобрети нищо и затова е справедливо да прославим Бога, който е сътворил големия пръст."

Мъжът силно се раздразнил, както често се случва с мъжете, когато жените им започнат да говорят нещо умно и се развикал: "Не говори глупости! Ти знаеш, че няма Бог! Ти си учила това в училище, а освен това откъде си сигурна, че някой сега не ни подслушва? От тези твои приказки ние можем сериозно да пострадаме, поради което аз те съветвам де си набиеш веднъж завинаги в главата, че няма Бог! В НЕБЕТО НЯМА НИКОЙ!"

Тя отговорила: "Тогава това ще е още по-голямо чудо. Ако имаше Бог на небето, в когото поради своето невежество са вярвали нашите предци, то тогава би било напълно естествено, че ние имаме големи пръсти. Всемогъщият Бог може всичко да направи и е могъл да сътвори големия пръст. Но ако на небето няма никой, то аз за себе си решавам да славя този "Никой", който е сътворил моя голям пръст!"

И те станали почитатели на този "Никой" и тази вяра се увеличавала с течение на времето. Те считали този "Никой" за творец не само на големия пръст, но и на звездите, цветята, децата и всичко прекрасно на света. Това беше точно както в Атина, където Апостол Павел беше открил поклонници на "незайния Бог". Те вярваха в Бога, без да знаят Неговото име, и на мен се падна привилегията да ги поведе само, за да направят още една крачка напред към преживяването на спасението и изкуплението чрез Христа.

Веднъж аз срещнах една съветска жена-офицер на улицата и, приближавайки се към нея, се извиних: "Аз знам, че е невъзпитано да се обърна към непозната дама на улицата, но аз съм християнин и моите намерения са напълно благородни и сериозни. Бих искал да поговоря с вас за Христа". Тя ме попита: "Вие обичате ли Христа?" Аз отговорих: "Да, от цялото си сърце". Тогава тя ме прегърна и ме целуна. Това беше достатъчно неловко положение за един пастор и аз също я целунах с надеждата, че хората на улицата ще ни помислят за роднини. Тя възкликна: "Аз също обичам Христа!".

Поканих я у нас, къщи, и за мое най-голямо удивление разбрах, че тя не знае нищо друго за Христа, освен Неговото име. И въпреки това тя Го обичаше. Тя не знаеше, че Той е Спасител и какво е това спасение. Тя не знаеше къде и как Той беше живял и умрял, на какво е учил и как е служил през своя земен живот. За мен тази жена представляваше психологически куриоз. Как можеш да обичаш някого, без да знаеш за него нищо друго, освен името му? Когато я попитах, тя даде следното обяснение: "Когато бях малка, мен ме учеха да чета по картинки. За всяка буква имаше предмет. Когато тръгнах на училище и стигнах горните класове, внушиха ми, че мой свещен дълг е да защитавам родината. Преподаваха ми комунистически морал, но аз не знаех и не можех да си представя как изглеждат "свещеният дълг" и "моралът". Бяха ми необходими картинки за тези понятия. Аз знаех, че моите предци са имали картинки за всичко прекрасно, свято и истински ценно в живота. Моята баба се кланяше пред една такава картина и произнасяше името "Христос". И аз обикнах това име. То стана съвсем реално за мен. Само произнасянето на това име ми доставяше радост".

Слушайки я аз си спомних за написаното в Свещеното писание: "Пред името на Исуса ще се преклони всяко коляно!". Може би на антихриста се отдава за известно

време да изтрие от съзнанието на хората знанието за Бога, но самото име на Исуса Христа притежава в себе си силата, която привежда хората към святост.

Тя радостно прие Христа в моя дом и сега Този, чието име тя обичаше още от своето детство, се засели в нейното сърце.

Всичко, което аз преживях при общенията ми със съветските хора, имаше за мен особено значение. Една сестра, която раздавала литература на железопътната гара, дала моя адрес на един заинтересуван офицер. Една вечер той дойде в моя дом. Беше висок, строен, представителен лейтенант. Аз го попитах: "С какво мога да ви бъда полезен?", а той ми отговори: "Аз съм дошъл за съвет".

Тогавя започнах да му чета най-основните места в Писанията, но той постави ръката си върху моята и каза: "Моля Ви, от цялата си душа - не ме въвеждайте в заблуждения. Аз принадлежа към един народ, който е държан в тъмнина в продължение на много години. Кажете, това истинското Божие слово ли е?". Аз го уверих в това и след внимателно слушане на това, което четях, той прие Христа.

Съветските хора никога не са повърхностни или дребнави в духовните работи. В борбата за религия или против нея те отдават цялата си душа. Ето защо в СССР всички вярващи се явяват мисионери, привеждащи души при Христа. Затова и няма на света страна по-узряла за проповядване на Евангелието.

Съветските народи са едни от най-религиозните по природа сред народите на света, и ако им дадат Евангелието, целият свят може да промени посоката на своето движение. За съжаление Съветският съюз с неговите толкова жадуващи за истината народи не разполага почти с нито един човек, който да е подготвен за мисионерска работа.

Веднъж във влака срещу мен седна съветски офицер. Аз започнах да му говоря за Христа и още преди да съм успял да произнеса дори само няколко фрази, той ме засипа с атеистични цитати из писанията на Маркс, Сталин, Волтер, Дарвин и др. Не ми даваше възможност да му възразя и говори почти час, уверявайки ме в това, че няма Бог. Тогава аз го попитах: "Ако няма Бог, защо Вие се молите, когато изпаднете в беда?". Като хванат на местопрестъплението крадец той попита: "Откъде знаете, че се моля?". Без да му давам възможност да се измъкне, аз казах: "Аз пръв Ви зададох въпроса и сега Вие сте длъжен първо да отговорите на него". Той призна: "На фронта, когато попадахме в обкръжение, всички се молехме, но ние не знаехме какво да казваме и затова повтаряхме: Боже и душе на материята!". Аз реших, че това не е чак толкова лоша молитва в очите на Този, който вижда в сърцата.

Нашето служение на съветските хора беше твърде плодотворно. Аз помня Петър. Никой не знае в кой затвор умря той, а беше толкова млад. Беше само на 20 години. Той беше дошъл в Румъния със Съветската армия, обърнал се беше към Христа по време на нелегалните събрания и помоли да бъде кръстен. Аз го кръстих и след кръщението го попитах, кой стих от Библията преди всичко го е подбудил да се обърне към Христа? Той каза, че на едно от събранията с голямо внимание слушал, когато съм чел от 24-та глава на Евангелието от Лука, където се говори за двамата ученици по пътя към Емаус. Когато те приближили към селото "Исус се държеше, като че отива по-надалеч...". "Аз помислих - каза той - защо Исус се държеше така? Та на Него сигурно му се искаше да остане със своите ученици. И аз си обясних това така, че Исус беше много вежлив и искаше да бъде абсолютно уверен в това, че Той е желан гост. Когато Той видя, че Него действително Го желаят в този дом,

Той радостно влезе и вечеря с тях! Комунистите са груби. Те се бъркат насила в ума и сърцата на хората. Те ни заставят да ги слушаме от сутрин до вечер и даже през нощта. Те правят това с помощта на своите училища, радио, вестници, плакати, кино, безбожни събрания, на всяка крачка, където и да се обърнеш. Ние сме задължени постоянно да слушаме тяхната пропаганда, независимо от това дали ни харесва, или не. Исус се съобразяваше с нашата свобода. Той нежно почука на вратата и ме покори със своята вежливост!". Този рядък контраст между Христа и комунистите го бяха убедили.

Той не беше единственият съветски човек трогнат от вежливостта на Христа. Аз, въпреки че бях пастор, никога не бях обърнал нужното внимание на тази страна от характера на Спасителя.

След своето обръщение Петър рискуваше живота си, раздавайки литература, и с всички сили се стараше да я препраща в Съветския съюз по нелегални пътища. Той помагаше на нелегалната църква и в Румъния, и в СССР. Накрая беше заловен и аз знаех, че през 1959 година той беше още в затвора. Умрял ли е - не знаех. Само Бог знае къде е той сега.

Подобно на него много бяха не само обръщенци към Христа. Ние никога не трябва да спираме с обръщането на души към Христа, защото с това сме свършили само половината работа. Всяка душа, която се е обърнала към Христа, е длъжна на свой ред да започне да привежда други души. Съветските хора не само сами приемаха Христа, но бяха и мисионери сред своите си от нелегалната църква. Те бяха самоотвержени и безстрашни заради Христа, винаги казващи, че правят изключително малко за умрелия заради тях Христос.

НАШЕТО НЕЛЕГАЛНО СЛУЖЕНИЕ НА СОБСТВЕНИЯ НИ НАРОД

Нашата втора служба се отнасяше до поробения румънски народ.

Много скоро комунистите захвърлиха своите маски и след ухажванията на ръководителите на църквата започнаха най-ужасен терор. Хиляди бяха арестувани и привеждането на една душа стана за нас също толкова трудно, колкото и за съветските хора в тяхната страна.

По-късно аз срещнах в затвора хора, които сам бях привел при Христа. В една килия с мен беше човек, който имаше 6 деца, а той беше затворен заради вярата си в Христа. Жена му и децата му гладуваха и той нямаше надежда, че някога ще се срещне с тях. Аз го попитах: "Имате ли нещо против мен, защото аз ви доведох при Христа и сега вие и вашето семейство се намирате в това бедствено положение?". Той отговори: "Аз нямам думи, с които да изразя своята благодарност, че ме заведохте при такъв чуден Спасител. Аз не бих искал да променя нищо в моя живот."

Проповядването на Евангелието в новите условия не беше лесно. Отдаде ни се да напечатаме няколко духовни брошури, пропуснати през строгата цензура на комунистите. Ние им представихме книга, на корицата на която беше портретът на Карл Маркс, основателя на комунизма, и книгата имаше заглавие: "Религията, опиум за народа". Ние винаги поставяхме на нашите книги подобни заглавия, за да заблудим цензурата за тяхното съдържание. Те приемаха нашите книги за комунистически и поставяха на тях своя печат. В тези книги след няколко страници цитати на Маркс, Ленин и Сталин, написани специално заради цензурата, започваше Благата вест за Исуса Христа. Нелегалната църква беше подобна на айсберг. Само една много малка част от нея се виждаше

на повърхността. С нашите, изглеждащи като комунистически, книги ние отивахме на техните събрания и ги раздавахме открито на хората. Комунистите, привлечени от портретите на своите водачи, разграбваха от нас тези книги. Когато те достигаха до 11-та страница и разбираха за какво се говори там, ние вече бяхме далеч.

Народът беше много угнетен. Властите отнеха от хората всичко. От селяните - полята и овцете; от бръснара и шивача - техните малки работилнички, чрез които изхранваха себе си и семействата си. Не само капиталистите загубиха своята собственост. Бедните също много пострадаха. Освен всичко останало, почти всяко семейство имаше някого в затвора и навсякъде цареше въпиюща бедност. Хората питаха: "Защо Бог на любовта допусна това зло?".

И за апостолите беше изключително трудно да говорят за своя Учител на Разпети Петък, когато Христос висеше на кръста възклицавайки: "Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил!". Но фактът, че въпреки трудностите делото си вървеше, говори красноречиво, че то беше от Бога, а не от нас.

Християнската вяра има отговор и на такива привидно трудни въпроси. Исус сам ни разказа за бедния Лазар. Той беше унижен и угнетен, както бяхме и ние по това време. Той гладуваше, умираше, псетата лижеха раните му. Когато обаче умря - "Ангелите го отнесоха в лоното на Авраама!". Затова и мнозина от нас с радост приемаха всичко, като гледаха на предстоящата им награда.

КАК РАБОТЕШЕ НЕЛЕГАЛНАТА ЦЪРКВА?

Нелегалната църква се събираше в частни къщи, гори, мазета - навсякъде, където това беше възможно. Там тя тайно подготвяше своята работа. Именно под властта на комунистите ние разработихме плана за улич-

ните евангелизации, които с времето станаха много рисковани, но по този начин приобщихме души, които не бяха достижими по друг път. Моята жена беше особено активна в тази работа. Няколко вярващи се събираха на някой ъгъл и започваха да пеят. Това привличаше хората и тогава моята жена им проповядваше Божието слово. Ние изчезвахме, преди да се е появила полицията.

Веднъж в мое отсъствие жена ми говорила пред множество от близо 1000 работници до входа на една голяма фабрика в Букурещ. Тя им говорела за Бога и спасението. На другия ден няколко работници от тази фабрика били разстреляни заради протести против несправедливостите на комунизма. Те бяха успяли да чуят Благата вест точно навреме.

Ние бяхме нелегална църква, но подобно на Йоан Кръстител говорехме открито за Христа пред народа и дори пред неговите управници. Веднъж в парламента двама вярващи братя успели да проникнат в кабинета на министър-председателя на Румъния Георги Деж и за няколкото минути, които имали на разположение, му засвидетелствували за Христа, уговаряйки го да се покае и остави своите грехове и преследването на народа. Той заповядал да ги хвърлят в затвора за смелостта на тяхното свидетелство. След много години, когато този човек заболя тежко, посеяното в душата му евангелско слово, което оставили именно тези двама братя, скъпо заплатили за своята смелост, оживяло в неговата памет и донесе плод. Примиер-министърът си спомнил това слово, което е "живо, деятелно и по-остро от меч разси-чащ". Този меч преряза твърдостта на неговото сърце и той се отдаде на Христа. Изповяда греховете си и се покая за тях, приемайки Спасителя, и започвайки да му служи, бидейки още болен. Скоро той умря, но отиде при своя Господ, само, защото тези двама братя християни бяха готови и заплатиха високата цена за възможността

да му свидетелствуват. Те са типичен пример на доблестни християни в комунистическите страни в наше време.

Нелегалната църква работеше не само в тайни събрания, занимаващи се със скрити неща, но и открито, смело и дръзновено възвестяваше Евангелието и по улиците, и пред властите. Това струваше много скъпо, но ние бяхме готови да заплатим всяка цена. Нелегалната църква и в наши дни също е готова да възвестява Евангелието и при най-тежки условия и жертви.

Тайната полиция преследваше нелегалната църква, защото в нейно лице виждаше единствената възможност за протест, който бидейки духовен, можеше да подкопае устоите на атеизма. Комунистите бяха видели също, както и самият дявол, че от това ги грози голяма опасност. Те знаеха, че от момента, в който човек повярва в Христа, той вече не може да бъде комунист по убеждение. Но и също знаеха, че могат да затворят човек в затвора, но не могат да арестуват вярата му в Бога. Затова и така жестоко се бореха срещу нас.

Въпреки това нелегалната църква имаше симпатизанти даже в правителството и сред служителите на тайната полиция. Ние посъветвахме няколко наши братя да постъпят на служба в тайната полиция и да изпълняват най-ненавижданата от хората роля, само за да могат да ни съобщават за действията и плановете на тайната полиция. Така и постъпиха няколко наши братя. Не им беше леко да понасят презрението на близки и роднини и да носят униформата, която беше противна на всички, както и да прикриват истинските си убеждения. Те обаче вършеха това, защото тяхната любов към Христа беше по-силна от всичко.

Мен ме арестуваха на улицата и ме държаха няколко години в строга секретност. За да разбере къде се намирам, един вярващ доктор постъпил в тайната полиция. От него се отдръпнали всички. Дори най-близките му

приятели решили, че е станал комунист. Да ходиш постоянно в униформата на мъчител е много по-голяма жертва, отколкото да ходиш в униформата на арестант.

Този доктор ме намери в тъмното подземие в единичната килия и съобщи на всички, на които трябваше, че съм жив. Благодарение на него новината за мен се разнесе сред вярващите и по време на "разведряването" през 1956 год., когато на власт бяха Хрушчов и Айзенхауер, братята поискаха моето освобождаване и аз отново видях свободата. Без жертвата на този брат-доктор, аз никога не бих излезнал от затвора и сигурно отдавна нямаше да бъда между живите.

Използвайки своето положение в тайната полиция, тези братя от нелегалната църква ни предупреждаваха за опасности и с това ни оказваха неоценима помощ. И сега в тайната полиция има членове на нелегалната църква, които помагат на своите братя, предупреждавайки ги за опасностите. Някои от тях са във висшите комунистически кръгове. Запазвайки в тайна своята вяра в Христа, те много ни помагат. Ще дойде ден, когато на небето те ще могат открито да прославят Христа, на Когото служат тук тайно.

Също така между нас имаше и юдовци. Много братя бяха предадени и попаднаха в затвора. С всички сили и средства комунистите се стремяха да привлекат предатели из сред пасторите и обикновените вярващи, готови да доносничат за своите братя. Много пъти, за постигането на тези си цели, те използваша побои, заплахи, наркотици и шантаж - и понякога успяваха.

ГЛАВА ВТОРА

"ПО-ГОЛЯМА ЛЮБОВ НЯМА НИКОЙ ..."

До 29 февруари 1948 год. аз работих официално и нелегално. 29 февруари беше неделя. Прекрасна неделя! По пътя към църквата бях арестуван от тайната полиция.

Много пъти преди това се питах, какво значи похищението на хора, за което на няколко места се споменава в Библията? Комунистите ми отвориха очите за значението и на тези думи.

По това време похитяваха много хора като мен. Пред мен спря покрита камионетка на тайната полиция. Четири човека слязоха от нея, хванаха ме и ме натикаха в камионетката.

След този случай в продължение на цели 8 години никой не знаеше дали съм жив, или вече ме няма. При жена ми ходили агенти от тайната полиция, представяйки се за освободени от затвора арестанти. Те ѝ разказвали, че са присъствали на моето погребение в затвора. Това било страшен тормоз за нея.

Хиляди вярващи от различни вероизповедания бяха по това време в затворите. И не само свещенослужители, но и обикновени селяни. Дори невръстни момчета и момичета бяха затваряни само за това, че бяха свидетелствували открито за своята вяра. Затворите бяха пълни. Престоят в комунистическия затвор в Румъния, или в която и да е друга от страните на блока, винаги означаваше страдания, които често бяха неописуемо ужасни и аз предпочитам да говоря за тези, които сам трябваше да понеса. Когато си спомням за тях, не мога да спя. Толкова е трудно да си спомням за това време.

НЕОПИСУЕМИ СТРАДАНИЯ

Пастор с фамилия Флореску понесе страшни мъчения с ножове и нажежено желязо. Пребили го до смърт и го хвърлили в килията. По тръбите при него пуснали гладни плъхове и той не можел да спи - трябвало да се отбранява постоянно от тях. Когато той утихвал за момент, или се отпуснал в сънен унес, плъховете веднага се нахвърляли върху него. По този начин го заставили да бодърствува ден и нощ в продължение на 2 седмици, за да го принудят да издаде братята си по вяра, но той устоявал твърдо. Тогава довели 14-годишния му син и започвали да го бият пред очите му, заявявайки, че няма да престанат да бият детето, докато той не издаде имената на своите братя. Нещастният човек почти обезумял. Той търпял колкото можал, и когато вече не можел да понася това, което ставало пред очите му, извикал на сина си: "Александър, аз трябва да говоря това, което те искат от мен. Аз не мога повече да гледам как те пребиват!". Момчето отговорило: "Татко, моля те, не ме обиждай по този начин. Нека в нашето семейство да няма предатели! Търпи! Ако ме убият, аз ще умра с думите: Исус и Румъния!".

Комунистите така обезумели, че се нахвърлили върху момчето и го убили. Кръвта му пръскала по стените и тавана. Той умрял, славец Бога, а нашият брат Флореску не бил никога повече такъв, какъвто бил преди.

На ръцете ни надяваха белезници с остри гвоздеи, стърчащи отвътре. Когато стояхме неподвижно, гвоздеите не ни безпокояха, но когато треперехме от студ в студените си килии - гвоздеите ни раздираха кожата.

Вярващите ги закачаха нагоре с краката на въжетата и ги биеха така силно, че телата им се люлееха назад и напред от ударите. Вярващите поставяха в килии - хладилници, и ги замразяваха. След това ги размразяваха и

отново ги замразяваха, почти до самата им смърт, след което отново ги размръзяха. Аз сам бях в такава килия, в която по пода и по стените имаше лед. Нас ни поставяха в тези килии полуголи. Затворническите лекари наблюдаваха през пролуки и когато забележеха признаци на замръзване, даваха сигнал на надзирателите и те ни изваждаха и разгряхаха, но само толкова, колкото отново да ни пъхнат в хладилника.

Вярващите поставяха в тясни дървени сандъци, които бяха съвсем малко по-широки от телата ни. Не трябваше въобще да се помръдваме. От всички страни на сандъка бяха забити остри гвоздеи и докато стояхме неподвижно, всичко беше добре, но само малко да се помръднем и гвоздеите се забиваха в нашите тела. Нас ни заставяха да стоим в тези сандъци безчет часове и когато се уморявахме и започнехме да клюваме встрани, гвоздеите напомняха за себе си.

Това, което комунистите правеха с вярващите, надминава всяко въображение. Аз виждах по лицата на мъчителите необяснима радост, когато те изтезваха вярващите. Те понякога викаха по време на изтезанията: "Ние сме самият дявол!". Да, "...нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в поднебесната (Еф. 6:12) Ние имаме работа с духовни сили, силите на злото, на които може да се противопостави само по-мощна сила, силата на Божия Дух.

Аз често питах моите мъчители: "Нима вие нямате чувство за милост в сърцата си?". Те обикновено ми отговаряха със следния цитат от писанията на Ленин: "Не е възможно да направиш омлет, без да разбиеш яйцата, и не може да сечеш гората така, че да не хвърчат цепеници!". Аз им казвах, че зная този цитат, но има разлика между дървото и човека. Дървото не го боли, когато го секат, а вие имате работа с живи хора. Та побоят

предизвиква сълзи дори у майката, която бие своето дете за добро, понеже тя знае, че всеки изпитва болка, когато го бият.

Моите увещания бяха базполезни. Тези хора бяха материалисти, за които всичко е материално. Дори и човекът, попаднал в ръцете им, им се струва като гредя или черупка на яйце. С такава вяра те достигат до невъобразима дълбочина в жестокостта. Тяхната жестокост изглежда дори неправдоподобна. Когато човек не вярва в наградата за доброто и в наказанието за злото, то той няма основание да бъде човечен. Нищо не може да задържи неизмеримото зло, което живее в човека.

Комунистите често повтаряха: "Няма Бог. Няма вечен живот. Няма наказание за злото. Ние можем да правим всичко, което ни е угодно". Аз чух дори един палач да казва: "Аз съм благодарен на Бога, в който не вярвам, че доживях това време, когато мога свободно да излея всичкото зло, което имам в сърцето си". Той проявяваше това зло чрез ужасни жестокости, които прилагаше, измъчвайки затворниците.

Аз изпитвам жал, когато крокодил изяжда човек, но не мога да упрекна за това крокодила. Той е само едно животно, а не нравствено същество. Затова и ми е толкова трудно да упреквам и комунистите, защото те нямат в себе си чувство за морална отговорност. Те се хвалеха с това, че нямат милост. Аз научих много от тях. Те не позволяваха по никакъв начин Исус да влезе в тяхните сърца и аз реших като тях - да не позволявам по никакъв начин Сатана да влезе в моето сърце.

Свидетелствувах пред Комитета за национална сигурност на САЩ, в Сената и разказах за ужасния тормоз, който трябва да понесат вярващите. Описах им как вярващите ги привързваха към един дървен кръст и ги оставяха така няколко дни и нощи. След това поставяха кръста на пода и десетки задържани трябваше да извър-

шват своите естествени нужди върху лицето на измъчвания вярващ. След това отново вдигаха кръста и комунистите се смееха и издевателствуваха, викайки: "Погледнете вашия Христос. Колко е прекрасен! Какви дивни аромати излъчва от небето!"

Аз разказах за това как на свещеници бяха давани чинии с изпражнения и урина и ги заставяха да раздават "Причастие" с тези чинии.

Това е само една нищожна част от това, което се вършеше в затвора в Питести. Другите неща просто не мога да опиша, защото сърцето ми няма да издържи повтарянето на преживяното, което беше толкова неприлично, че ме е срам а го повторя, още повече на хартия.

Истински герой на вратата беше пастир Милан Хаймовичи. Затворите бяха препълнени и охраната дори не ни познаваше всички по име. Те извикваха тези, на които се полагаха по 25 удара с бич за нарушения на затворническите правила. Безброй пъти пастор Хаймовичи отиваше под ударите заради други хора. Затова затворниците го уважаваха, а заедно с него и Христа, заради Когото той постъпваше по този начин, и Когото той представляше.

Ако продължа да разказвам за всички вярващи мъченици, аз сигурно никога няма да мога да приключа. Не само изтезанията, но и геройските постъпки също бяха известни на всички в затвора и дори извън него и служеха като морална подкрепа на братята, които все още бяха на свобода.

Една от нашите мисионерки беше младо момиче от нелегалната църква. Полицията разбрала, че тя тайно раздава евангелия и духовна литература и говори на децата за Христа. Те решили да я арестуват, но за да бъде това колкото се може по-болезнено за нея, го отложили с няколко седмици - до деня на нейната сватба. На този ден тя била в красива булченска рокля и това бил най-радостният ден в живота ѝ. Неочаквано обаче вратата

се отворила и в къщата нахълтали агенти от тайната полиция. Когато ги видяла, тя протегнала ръцете си напред, за да ѝ сложат бележниците, погледнала в очите своя жених, целунала го и казала: "Аз благодаря на моя Небесен Жених за тези укаршения, които Той ми подарява за сватбата. Аз Му благодаря за това, че Той ме удостоява да страдам заради него!"

Отвели я под риданията на вярващите приятели. Женихът гледал с мъка след нея. Всички знаели какво го очаква младото момиче в ръцете на комунистическите надзиратели в затвора. Освободили я след 5 години, но това вече не била тя, а една разбита, остаряла поне с 30 години жена. Женихът я очаквал. Тя съжелявала само за едно, че е направила за своя Спасител само толкова малко.

Ето какви прекрасни вярващи има в нелегалната църква.

КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВА ПРОМИВАНЕТО НА МОЗЪЦИ?

Вие навярно сте чували за промиването на мозъци по време на Корейската война и по-късно във Виетнам. Аз съм преминал през промиване на мозъка и смятам, че това е най-ужасният тормоз.

В продължение на години ние бяхме длъжни да седим по 17 часа на ден и да слушаме само едни и същи думи:

Комунизмът е прекрасен!

Комунизмът е прекрасен!

Комунизмът е прекрасен!

Християнството е глупост!

Християнството е глупост!

Християнството е глупост!

Предайте се! Предайте се!

Предайте се! Предайте се!

Предайте се! и т.н.

И така по 17 часа на ден няколко години наред!

Някои вярващи ме питаха как може да се противостои на промиването на мозъците? Има само едно средство - промиването на сърцата! Когато сърцето е омито от Христовата любов, и то наистина Го обича, може да понесе всякакъв тормоз. Какво ли не би направила любящата невяста за своя жених? Какво ли не би направила любящата майка за своето дете? Ако ние така обичаме Христа, както Мария, която Го държеше на ръце, когато беше Младенец, ние можем да понесем всякакъв тормоз. Бог ще ни съди не по това, колко сме преживяли, а по това, колко и как сме обичали! Аз съм свидетел на това как обичаха затворниците в комунистическите затвори. Те обичаха Бога и хората!

Тормозът и жестокостите на свършваха. Когато загубвах съзнание, или бях толкова изнемощял, че моите мъчители загубваха всякаква надежда да получат от мен признания, те ме хвърляха в килията и ме оставяха там без надзор, полумъртъв, докато събера сили, за да могат отново да започнат да ме измъчват. Много умираха в това състояние, но моите сили по някакъв начин винаги се възвръщаха. През дългите години в различните затвори моите мъчители успяха да счупят 4 прешлена на врата ми и много други кости. Те изрязаха тялото ми на много места. Те прогориха или прорязаха 18 рани в моето тяло, следите от които останаха за цял живот.

Лекарите в Осло, които ме преглеждаха след освобождането ми и видяха всичко това, както и петната по белите ми дробове от туберкулозата, решиха, че моето здраве и това, че аз въобще още съм жив, представлява от само себе си едно велико чудо. Съдейки по техните медицински книги, аз трябваше отдавна да съм умрял. Аз сам знам, че това е едно чудо. Бог е Бог на чудесата!

Аз вярвам, че Бог извърши това чудо, за да можете вие да чуете моя глас в защита на нелегалната църква зад Желязната завеса. Той ми позволи да живея и получа свобода, за да мога да ви предам вестта за вашите верни страдащи братя от нелегалната църква.

КРАТКА СВОБОДА И ОТНОВО АРЕСТ

Настъпи 1956 година. Аз бях в затвора вече осем и половина години. Силно отслабнах, покрих се със страшни белези, бях често жестоко бит, оплюван. Гладувах, преживях натиска на разпити до припадък, но нищо не доведе до тези резултати, които очаквах моите мъчители. Напълно разочаровани те ме освободиха, защото до тях все още достигаха молби за моето освобождаване.

Позволиха ми да се върна в старата си църква и там аз произнесох 2 проповеди. След това ме извикаха и ми съобщиха, че повече нямам право да проповядвам, или да извършвам какъвто и да било вид духовно служение.

За какво бях проповядвал? Аз бях говорил на моите слушатели, че на всички ни е нужно търпение, търпение и пак търпение. "Значи им говориш, че трябва да търпят, докато дойде американците и ги освободят" - викаше полицаят. Аз също бях говорил, че всичко в живота се променя, че колелото се върти и времената се менят. "Ти им говориш, че комунистите няма вечно да бъдат на власт. Това е контрареволуционна лъжа!" - викаше пак той. И това беше краят на моето публично служение.

Вероятно властите се надяваха, че след всичко прекарано в затвора няма да посмея да им противостоя и няма повече да работя нелегално, но точно тук сбъркаха. Тайно аз се върнах към моята работа, с която се занимавах преди. Моето семейство ме поддържаше. Аз отново започнах да проповядвам на групи верни слушатели, появявайки се и изчезвайки като призрак под закрилата

на верни хора. Този път говорех с факти, които подкрепяха моето свидетелство за ужасите на комунистическия мироглед и затвори. Аз окуражавах колебаещите се души и ги призовавах да останат верни на Бога и да бъдат дръзновени. Ръководех тайна мрежа от евангелизатори, говорех по всяко време, помагах за разпространението на евангелската истина сред заслепените комунисти. Когато човек е толкова сляп, че да не вижда действието на Божията ръке около себе си, той не вижда и работата на евангелистите. Накрая отново ме намериха и арестуваха.

Аз прекарах 8.5 години в затвора, след което 3 години имах относителна свобода. Този път ме осъдиха още веднъж, и то на цели 25 години каторга. Моето второ задържане беше в много отношения по-лошо от първото. Аз знаех, че това ме очаква. Моето физическо състояние почти веднага стана много лошо. Но всички ние продължавахме нашата евангелизаторска работа и в затвора.

ЕДНА СДЕЛКА: НИЕ ПРОПОВЯДВАХМЕ - ТЕ НИ БИЕХА

Проповядването в затвора беше строго забранено и всички знаеха, че за проповядване жестоко биеха, но някои бяхме готови да заплатим тази цена за привилегиата да проповядваме Божието слово и ние бяхме приели тези условия. Това беше една сделка: ние бяхме радостни да проповядваме, а те бяха радостни да ни бият - и така всички бяхме радостни.

Това, за което сега ще разкажа, се случваше така често, че просто не е възможно да се направи точна сметка колко пъти е било. Вярващ брат проповядва на затворниците. Неочаквано нахълтва охраната и прекъсва проповедта му по средата. Отвличат брата в стаята за побои. След известен период от време, който ни се струваше цяла вечност, го довличаха пребит и окървавен

и го захвърляха на пода в килята. Бавно, с труд той се повига на лакти, после съвсем става, пооправя си дрехата и казва: "Е, братя, докъде бяхме стигнали? На кое място ни прекъснаха?". Братята му помагаха да намери нишката на проповедта и той я завършваше без произшествия. Да, аз наистина видях прекрасни неща в затвора.

Често проповядваха обикновени вярващи и тези простички хора, вдъхновени от Святия Дух, проповядваха прекрасно. Те влагаха своите души в това, което говореха, независимо че да се проповядва при тези условия не беше лесна работа.

В затвора в Гера имаше един вярващ на има Греку, когото бяха осъдили на смърт чрез побой! Те го пребиваха много бавно. Удряха го веднъж по табаните с дъбова цепеница и после пак след минута удряха отново, отново, отново. След това докторът му правеше инжекция, след което му ставаше по-добре и започваха да го хранят с хубава храна, за да може по-бързо да си възвърне силите, и то само за това, за да възобновят бавното пребиване, от което накрая умря.

Тези побои ръководеше член на ЦК на партията с фамилия Рек. Понякога този човек говореше на пребиващите това, което комунистите често говореха на вярващите: "Ти знаеш ли, че аз съм Бог? В моите ръце е властта над твоите живот или смърт. Този, който е на небето, не може да решава това дали ще живееш, или ще умреш. Всичко зависи от мен. Ако поискам ще живееш; ако поискам ще умреш. Аз съм Бог!" Така издевателстваха над вярващите.

Един брат, при подобен случай, дал много добър отговор на този зъл човек: "Ти сам не знаеш каква дълбока мисъл произнесе. Ти действително си Бог. Всяка гъсеница може да стане красива пеперуда, стига само правилно да се развие. Ти не си бил създаден за мъчител и убиец. Ти си бил създаден, за да бъдеш богоподобно

същество. Дори Исус веднъж е казал на своите съвременници: "Вие сте богове!". Божественият живот е заложен в твоето сърце. Много хора, подобно на теб, са преследвали вярващите както Апостол Павел, но в един момент били спряни и разбрали, че е срамно човек да прави зло, че той може да създава нещо много по-добро. Тези хора са ставали съпричастни на Божието естество. Повярвайте ми, господин Рек, вие сте призвани да бъдете добър, благороден човек, а не мъчител!"

В този момент Рек не обърнал внимание на думите на този човек, който бил негова жертво, както Савел от Тарс не обръщал внимание на свидетелството на дякон Стефан, когото убивали в негово присъствие. Рек пропуснал думите на добрия брат покрай ушите си, но въпреки всичко те не отишли напразно, а изпълнили своето предназначение. По-късно Рек разбрал чрез своето сърце, че точно за това е бил създаден човек.

По време на тормоза, побоите и издевателствата на комунистите ние научихме един велик урок: духът господства над тялото! Често след побой или тормоз ние чувствахме болката от тях, но не реално, а като нещо отдалечено и отделено от духа, който беше съпричастен със славата Христова и се съединяваше с Бога, който беше в нашите сърца.

Когато ни даваха само късче хляб на ден и чиния мръсна супа, ние решихме да даваме десетък и от този пай. Всяка десета седмица ние жертвахме своя пай за болните и слаби братя като десетък за Господа.

Един вярващ беше осъден на смърт, но преди изпълнението на присъдата му позволили да види жена си. Ще предам последните му думи, които ѝ казал: "Знаеш, че аз умирам, обичайки тези, които ме убиват. Те не знаят какво правят и моята последна молба към теб е и ти също да ги обичаш така, както и аз. Не носи горест в душата си затова, че те убиват любящия те човек. Ние

ще се срещнем на небето". Тези думи направили много силно впечатление на офицера от тайната полиция, който присъствал на това последно свиждане. По-късно той сам ми разказа тази история в затвора, където беше попаднал заради вярата си в Христа. В затвора в ТиргуОкна имаше един много млад затворник на име Мацкевич. Затворили го, когато бил на 18 години. Вследствие на тормоза беше заболял от туберкулоза и съвсем беше изгубил сили. Роднините му по някакъв начин бяха узнали за неговото здравословно състояние и му бяха изпратили 100 шишенца стрептомицин. Политическият офицер на затвора го извикал, показал му пакета с лекарствата и казал: "Ето лекарството, което може да те спаси, но на теб е забранено да получаваш колети от дома. Аз бих искал да ти помогна, тъй като си твърде млад и не искам да умреш в затвора. Помогни ми, за да ти помогна и аз! Дай ми нужната информация за твоите братя на свобода и това ще ме оправдае пред моето началство, ако ти дам пакета". Младият човек веднага отговорил: "Аз не искам да живея и с отвращение да се гледам в огледалото, където ще се отразява лицето на предател. Не мога да приема тези условия. Предпочитам да умра."

Офицерът от тайната полиция му хванал ръката и казал: "Поздравявам те! Аз и не очаквах от теб друг отговор, но искам да ти направя още едно предложение. Някои затворници станаха наши шпиони и доносници. Станаха комунисти и се отрекоха от теб. Те играят двойна игра, поради което ние не им се доверяваме. Ние искаме да знаем до каква степен те са искрени. По отношение на теб те са предатели и ти носят много беди с тяхните донесения за всичко, което говориш и вършиш. Аз разбирам защо ти не можеш и не желает да издадеш своите другари, но разкажи ни за твоите врагове и това ще ти помогне да спасиш живота си."

Мацкевич отговорил така бързо, както и първия път:

"Аз съм ученик на Христа, който ни заповяда да обичаме и неприятелите си. Предателите наистина много ни вредят, но аз не мога да отвръщам зло за зло. Аз не мога да дам показания против тях. Аз се моля за тях."

Младият човек се върна в килията и там умря. Аз бях в същата килия и присъствах на неговата кончина. Той славеше Бога. Любовта беше победила даже и естествената жажда за живот.

Ако бедният човек обича музиката, той дава и последния си долар, за да отиде на концерт. Няма пари, но не се чувства нещастен или разстроен. Той е слушал прекрасна музика и това му е доставило неописуемо удоволствие. Аз не се чувствам нещастен заради това, че прекарах толкова много години в затвора. Там също видях и чух прекрасни неща. Сам бях слаб и немошен в затвора, но имах привилегията да видя велики герои на вярата, равни на християните от първия век. Те с готовност умираха за Христа и духовната красота на такива герои и светии просто не подлежи на описание.

Всичко, за което аз говорих, не бяха изключения. Свръхестествените неща бяха естествени сред нелегалните християни. Нелегалната църква това е църквата, която се е върнала към първата любов.

Преди моето арестуване се стремях да обичам Исуса Христа, а сега видях "Невестата Христова" - Неговото духовно тяло със собствените си очи. Сега мога да кажа, че обичам църквата, както самия Господ!

КАКВО СТАНА С МОЯТА ЖЕНА И МОЯ СИН?

Мен ме разделиха с жена ми и аз не знаех къде е тя и какво става с нея. След няколко години успях само да науча, че също са я вкарали в затвора.

Вярващите жени страдат в затвора повече от мъжете. Груби и жестоки надзиратели изнасилваха момичетата.

Издевателствата и поругаванията бяха ужасни. Вращите жени в затвора бяха заставяни да работят тежка физическа работа при строежа на канали. Те бяха длъжни да работят толкова, колкото и мъжете. Копаеха дори и през зимата. Проститутки бяха поставяни за надзирателки на затворничките. Те безмилостно издевателстваха над вярващите. Моята жена яла трева, за да не умре от глад. Работещите на строежа на каналите ядяха змии и плъхове, които успявали да хванат. Надзирателите обичали в неделя да блъскат жените в Дунава и след това ги изваждали и им се надсмивали, че дрехите им били залепнали по мокрите им тела. Моята жена също хвърляли в Дунава.

Синът ми беше обречен да живее на улицата, когато родителите му бяха в затвора. В детството си Михай беше много религиозен и се интересуваше от духовните работи. Когато беше на 9 години и мен, и жена ми ни отделиха от него, в неговия духовен живот настъпила криза. Той се ожесточил и се усъмнил в религията. Имал проблеми, които децата на неговата възраст обикновено нямат. Трябвало да мисли как да изкара прехраната си.

Да се помага на семействата на затворниците беше забранено. Това се считаше за престъпление. Две жени, които му помагали били арестувани и така жестоко бити, че останали сакати даже и до днес - 15 години след това. Друга жена, която, рискувайки живота си, прибрала при себе си Михай била осъдена на 8 години затвор, защото помагала на семействата на затворниците. Избили ѝ всичките зъби, чупели ѝ костите и тя никога няма да може повече да работи - тя е осакатена за цял живот.

МИХАЙ, ВЯРВАЙ В ИСУСА!

Единадесет годишен Михай започнал сам да работи, за да се изхранва. Странанията разколебали вярата му.

Две години след нашето задържане на Михай му позволили да види майка си зад железните решетки на комунистическия затвор. Тя стояла пред него мръсна, отслабнала, с покрити с мазоли ръце, облечена в затворнически дрехи. Той едвам я познал, но нейните първи думи били: "Михай, вярвай в Исуса!"

Надзирателят със страшна злоба откъснал жена ми от Михай и я извел навън. Момчето гледало всичко това и плачело. Този момент бил мигът на неговото обръщение към Господа, моментът на неговото възвръщане. Той разбрал, че щом Христос може да бъде обичан при такива страшни условия, то Той трябва да е истински Спасител. По-късно Михай казваше: "Ако нямаше никакви други доказателства в подкрепа на християнството, освен че моята майка вярва в него, то и това би било за мен напълно достатъчно". В този ден той приел Христа с цялото си сърце.

В училище момчето водело постоянна борба за съществуване. Учел се добре и наградата за това била червената връзка - знак на принадлежност към комунистическата младежка организация - пионери. Михай казал: "Аз за нищо на света няма да сложа връзката на тези, които поставиха баща ми в затвора". За това го изключили от училище. Изгубвайки цяла година, той отново постъпва в училище, но като скрива, че е син на зтворени вярващи. По-късно му се наложило да пише съчинение против Библията и той смело написал: "Доводите против Библията са слаби и цитатите против нея не отговарят на истината. Аз съм уверен, че професорът не е чел Библията. Библията не противоречи на науката". За това отново го изключили от училище и този път той загубил 2 години.

Накрая му позволили да учи в семинарията, където проповядвали марксистко богословие. Всичко се обяснявало съгласно учението на Карл Маркс. Михай протести-

рал открито в час и другите студенти се присъединявали към него. В резултат на това бил изключен и не можел да завърши и духовното си образование.

Веднъж по време на атеистична беседа в клас Михай станал и открито напомнил на преподавателя за отговорността, която поема, преподавайки на младежите безбожие, въвеждайки много от тях в заблуждение. Целият клас взел страната на Михай. Важното било, че някой имал смелостта да заговори пръв.

За да може да получи образование, той непрекъснато скривал, че е син на пастор Вурмбранд - вярвящия десидент. Често това се разкривало и водело до повикване в кабинета на директора и изключване от училище.

Михай често гладувал. Семествата на затворените вярващи в комунистическите страни материално изнемогвали. Помощта за тях се счита за престъпление.

Попитайте ръководителите на вашата деноминация каква част от събраните жертви отиват за подпомагане на семействата на затворените вярващи в комунистическите страни? Съществуват тайни пътища за подпомагане на тези нещастници. Аз мога да ви уверя, че семействата на затворените румънски католици, православни, протестанти никога не са получавали никаква помощ отвън.

Ще ви разкажа само за едно страдащо семейство, което познавам лично. Бащата попадна в затвора за работа в нелегалната църква. Вкъщи оставил жена и 6 деца. Най-големите дъщери - на 17 и 19 години, не могли да си намерят работа, защото работа в комунистическите страни може да се получи само от правителството, което не дава такава на децата на "престъпниците християни".

Моля ви, не съдете за този случай от гледна точка на моралния кодекс! Просто приемерте фактите като такива.

Двете момичета на мъченика християнин, също християнки, станали проститутки, за да изхранват по-мал-

ките си братя и сестри и болната си майка. Техният 14 годишен брат, като научил за това, полудял и бил настанен в психиатрична клиника. Когато след много години бащата се завърнал вкъщи, неговата молитва била: "Господи, по-добре да бях в затвора, само да не бях видял това, което става тук!"

Неговата молба получила отговор и той отново бил прибран в затвора, защото проповядвал на децата си! Неговите дъщери вече не се занимават с това, с което преди изкарвали препитанието си. Те получили работа, след като приели условията на тайната полиция и станали доноснички за вярващите. Знаещи, че са деца на християнин - мъченик, хората ги приемали с желание и доверие, а те след това донасяли всичко на полицията.

Не говорете, че това е уродливо или безнравствено. Наистина това е така, но попитайте и себе си, дали не и по ваша частична вина не стават такива неща? Не сте ли виновни и вие в някаква степен за това, че семействата на затворените вярващи са изхвърлени без подкрепа на произвола на съдбата, без каквато и да било помощ от страните в свободния свят?

ГЛАВА ТРЕТА

ОТКУП И ОСВОБОЖДАВАНЕ ЗА РАБОТА НА ЗАПАД

Изминаха 14 години в затвора, през които аз не видях Библия или някаква друга книга. След продължителния глад, дозите наркотици и тормоз аз дори забравих да пиша. Забравих Свещеното писание, но в деня на моето освобождение неизвестно откъде в мен оживя един стих от Стария завет: "И служи Яков 14 години заради Рахил и те му се сториха като няколко дни, защото я обичаше".

Аз бях освободен по всеобща амнистия, обявена в цялата страна, под силното влияние на американското обществено мнение. Отново видях жена си, която вярна ме бе чакала през всичкото това време. Ние започнахме нов живот в крайни лишения, защото при арестуването ми конфискуваха всичко, което имахме.

Свещениците и пасторите, излезли на свобода, можеха отново да откриват в малки общини църкви. На мен ми дадоха църквата в градчето Оршова. Комунистическият комитет по религиозните култове ми събщи, че тази църква има 35 членове и върху мен лежи отговорността те никога да не станат 36! Между другото ми бе казано, че аз трябва да им бъда агент и доносник за всеки член на църквата и да не допускам младежи на събранията.

Знаех, че ако започна да проповядвам, много ще дойдат да слушат и затова реших даже и да не започвам работа в официалната църква. Отново започнах работа в нелегалната църква, приемайки красотата и опасността в нейното служение.

През годините на моето отсъствие Бог беше извършил велики дела в нелегалната църква. Тя не беше повече отхвърлена и забравена. Вярващите на Запад бяха започ-

нали да се молят за нас и да помагат според възможностите си.

Веднъж почивах в дома на вярващ брат в провинцията. Той ме събуди и ми събщи: "Пристигнали са братя от чужбина". На Запад се намериха братя, които не бяха забравили за нас. Обикновени вярващи бмяха организирали събирането на помощи и тайно донасяха литература и материална помощ за семействата на мъчениците. Аз дълго говорих с тях и при разговора разбрах, че те от някъде са научили, че тук живее човек, прекарал 14 години в затвора, и те са дошли, за да поговорят с него. Казах им, че това съм аз. Те ми отговориха, че са очаквали да видят някой тъжен човек, а аз целият съм изпълнен с радост. Уверих ги, че съм този човек, а се радвам, защото те са дошли и виждам, че ние не сме забравени.

В нелегалната църква започна да пристига редовна помощ. По нелегален път ние получихме много библии и друга духовна литература и материална помощ за семействата на мъчениците. При тези помощи ние можехме да работим много по-добре. Те ни донесоха не само Божието слово, но и своята любов. Това беше и утешение за нас.

В дните на промиване на мозъците ние често слушахме: "Вас никой повече не ви обича! Вас никой повече не ви обича! Вас никой повече не ви обича!" Сега ние виждахме как вярващите от Запад рискуваха живота си, за да ни засвидетелствуват своята любов.

Каква цена имаха за нас библиите, внесени по нелегален път, никога не може да бъде напълно разбрано от вярващите от свободните страни, които са затрупани библии.

Освен това аз и моето семейство не бихме могли да преживеем без помощите от задграничните вярващи. Това в същата степен важи и за много други нелегални пастори и обикновени вярващи в комунистическите стра-

ни. Посланиците от чужбина ни се струваха като ангели.

Когато работата в нелегалната църква отново се разрасна аз бях отново изложен на опасността от арест. Тогава две християнски организации: норвежката Европейска мисия и европейският Християнски съюз заплачиха за мен сумата от 10 000 долара и аз успях да напусна Румъния.

ЗАЩО НАПУСНАХ КОМУНИСТИЧЕСКА РУМЪНИЯ?

Аз не бих заминал, независимо от опасностите, ако ръководителите на нелегалната църква не настояха за това, за да стана "ГЛАСА" на нелегалната църква за свободния свят. Те ме натовашиха да говоря от името на нелегалната църква за нейните страдания и нужди. Аз дойдох на Запад, но моето сърце остана там с тях. Ако не бях осъзнал голямата необходимост да узнаете за страданията на църквата в нелегалност, никога нямаше да напусна Румъния. Това е моята мисия при вас.

Преди да напусна Румъния, 2 пъти ме викаха в тайната полиция. Съобщиха ми, че откупът е получен (Румъния продава своите граждани за пари от крайна икономическа необходимост) и ми казаха: "Заминавай на Запад и проповядвай твоя Господ колкото искаш, но нас не ни закачай! Не говори нито дума против нас! Казваме ти направо какво ще направим с теб, ако не изпълниш това условие. За 1000 долара ние винаги можем да намерим гангстер, който с удоволствие ще те ликвидира, а и ние сами винаги можем да те похитим".

С мен в затвора беше православният свещеник Василий Леул, когото бяха похитили в Австрия и довели в Румъния. Бяха му изскубали всички нокти. С мен лежаха и други похитени в Берлин, а неотдавна румънци бяха похитени в Италия и в Париж.

Беше ми казано: "Ние можем да унищожим твоята репутация с истории за любовни връзки, кражби или някакъв грях от младостта. Западняците и особено американците са патки за такива истории и тях поне лесно можем да ги излъжем."

Заплашвайки ме по този начин, те ме пуснаха на Запад, осланяйки се на промивката на мозъка, на която ме бяха подложили в затвора. (Сега на Запад има още много, които са преминали през това, което преживях аз, но те мълчат. Някои от тях даже възхваляват комунистите, които толкова ги бяха измъчвали). Комунистите бяха уверени, че аз също ще мълча.

И така пре декември 1956 година аз получих разрешение да напусна Румъния заедно със семейството си. На раздяла отидох на гроба на полковника, по чиято заповед бях измъчван в течение на толкова много години. Поставих там цвете. Този жест посветих на себе си, занасяйки Христовата радост на духовно празните комунисти.

Аз пристигнах на Запад, за да предам привет от страдащата, угнетена, но вярна нелегална църква, която се нуждае от молитви и практическа помощ.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ПОБЕЖДАВАЩ КОМУНИЗМА ЧРЕЗ ХРИСТОВАТА ЛЮБОВ

Преди всичко трябва да кажа, че не нося в душата си никакви горчивини или обиди към комунистите. Нещо повече, аз обичам комунистите от цялото си сърце. Ненавиждам греха, но обичам грешника. Комунистите можеха да убиват вярващи, но не можеха да убиват в тях любовта дори и към тези, които ги убиваха.

Евреите имат легенда, която говори за излизането на тяхните праотци из Египет. Когато египтяните потънали в Червеното море, ангелите присъединили своите гласове към ликуващите израилтяни. Бог обаче им казал: "Израилтяните са хора и затова те се радват на гибелта на своите врагове. Аз очаквах от вас по-дълбоко разбиране на нещата. Нима египтяните не са също Мое творение? Нима Аз не обичам и тях? Защо вие не сте опечалени за тяхната трагична гибел?"

Когато Исус Навиев беше пред Йерихон, той видя пред себе си човек с измъкнат нож в ръка. Исус пристъпи към него и го попита: "Наш ли си или от неприятелите ни?" /Ис. Нав. 5:13/

Ако това беше човек, той можеше да отговори: "Аз съм от вашите" или "Аз съм от вашите неприятели" или в краен случай: "Аз съм неутрален." Това са трите чисто човешки възможности за отговор на този въпрос. Но този странник явно беше от друг свят, защото даде най-неочаквания отговор на поставения му въпрос: "НЕ".

Какво значеше това "НЕ"? Той беше от онзи свят, в който не можеш да бъдеш "за" или "против" някого, но където на всички се гледа със съжаление и състрадание, с любов и разбиране.

Има човешка гледна точка и ако разглеждаме кому-

низма от тази гледна точка, с него трябва непримиримо да се борим и не само с него, но и с тези, които поддържат тази жестока и дива идеология.

Християните обаче са нещо повече от обикновени хора. Те, децата на Бога, са съпричастни с Божественото естество. Затова и тормозът в комунистическите затвори не ме ожесточи против комунистите. Те също са Божие творение. Как мога да ги ненавиждам? И въпреки всичко аз не мога да бъда техен приятел. Приятелството - това е една душа в две гърди. Аз нямам една душа с комунистите. Те ненавиждат Бога, а аз го обичам.

Ако биха ме попитали: "Ти за комунистите ли си или против тях?" моят отговор би бил доста сложен. Комунизмът сам по себе си представлява страшна заплаха за цялото човечество и аз съм против него и съм готов да се боря с него дотогава, докато бъде съборен, но ще се боря с оръжието на Твореца - Божието слово. Затова и аз си поставих за цел да проповядвам Евангелието на комунистите, за да им дам възможност да чуят Благата Вест за вечния живот.

Исус Христос, моят Господ, обича и комунистите и сам казва, че е готов да остави 99 овце, които вървят в пътя само заради една-единствена заблудила се овца. Апостолите и всички велики учители на християнството са учили на тази любов в името на Христа. Свети Макарий казва: "Ако човек страстно обича всички, но казва, че не може да понася само един, то той вече не е християнин, защото неговата любов е престанала да бъде всеобхватна."

Свети Августин учел: "Ако цялото човечество беше праведно и само един-единствен човек беше грешник, то Христос пак би дошъл и понесъл всички страдания на кръста само заради него, защото Той ни обича ИНДИВИДУАЛНО!"

Учението на Христа е ясно. Комунистите са хора, а

Христос обича всички хора. Така трябва да постъпва и всеки, който притежава Христовия характер. Ние обичаме грешниците, независимо че ненавиждаме греха.

Аз имах възможността да се срещна в затвора със затворени вярващи, които имаха набити в краката си по 50 фунтови цепеници; бяха ги измъчвали с разтопено желязо; поставяли в лъжиците им сол, а след това дълго време не им давали храна и вода; биеха ги; държаха ги на студено и какво ли не още, а те редовно се молеха за комунистите. От човешка гледна точка това е необяснимо, но това правеше Христовата любов, изливана обилно в сърцата им от Святия Дух!

Понякога нашите мъчители комунисти сами след това попадаха в затвора. При властта на комунизма те попадат в затвора почти толкова често, колкото и техните врагове. Мъченик и мъчител се оказваха в една килия и в това време, докато невярващите показваха своята ненавист към своите мъчители и ги отблъскваха, вярващите ги защитаваха, рискувайки сами да бъдат бити или обвинени в сътрудничество с комунистите.

Аз видях как вярващи даваха последния си залък хляб, а ние получавахме само по едно парче на седмица, и лекарства, които можеха да спасят собствения им живот. Те даваха това на комунисти, станали сега техни съседи по килия.

Бившият президент на Румъния Иулиу Маниу преди своята смърт в затвора каза: "Ако комунистите загубят властта в нашата страна, вярващите трябва да считат за свой свещен дълг да ги защитават от справедливия гняв на народа, когото те тероризират сега."

В първите дни след моето обръщение аз мислех, че няма да мога повече да живея, защото вървейки по улицата, аз чувствах физическа болка за всеки, минаващ покрай мен човек. Като остър нож право в сърцето ме пробждаше въпросът за спасението на идващия към мен

човек. Когато член на моята църква съгрешеше, аз плачех. Слава Богу, че желанието за спасението на душите на всички хора все още живее у мен.

Затворен в единична килия, аз не можех да се моля така, както по-рано. Аз много исках, но силните дози наркотици ме правеха полуидиот. Бях слаб и сух като скелет. Молитвата "Отче наш" ми се струваше много дълга. Аз не можех да се съсредоточа дотолкова, че да я изрека цялата. Аз само повтарях отново и отново: "Исусе, аз те обичам."

И веднъж в един прекрасен ден получих отговор от Исуса: "Ти ме обичаш? А сега ще ти покажа как Аз те обичам!" Веднага получих огън в сърцето, което в този момент излъчваше топлина, подобна на топлината, излъчвана от слънчеви лъчи. Учениците по пътя към Емаус казваха, че сърцата им горели, когато към тях се приближи Исус и заговори. С мен беше същото.

Аз вкусих от любовта на Този, Който даде живота си на кръста за всички нас. Тази любов не може да изключва комунистите, каквито и грешници да са те. Комунистите извършваха и все още продължават да извършват ужасни престъпления, но "крепката като смърт любов, лютата като преизподня ревност... големите води не могат да потушат любовта и реките да я залееят!"

Както гробът приема всички: богати и бедни; млади и стари; хора от всички раси, народности и политически убеждения; светци и углавни престъпници; така и любовта приема всички. Христос, който е въплъщение на любовта, няма да се успокои, докато не придобие и комунистите.

Веднъж при мен в килията попадна проповедник в полумъртво състояние. Кръвта се лееше от тялото и лицето му. Беше ужасно пребит. Ние, както можахме, го поизмихме и някои затворници проклинаха комунистите.

С последни сили проповедникът простена: "Не ги проклинайте! Мълчете! Аз искам да се помоля за тях!"

КАК СЕ РАДВАХМЕ ДАЖЕ И В ЗАТВОРА

Размишлявайки върху 14 годишния ми престой в затвора, аз виждам, че понякога ние бяхме в абсолютно радостно състояние. Другите затворници и надзирателите често се чудеха как вярващите могат да бъдат радостни при такива ужасни условия. Беше ни забранено да пеем и за пеене биеха, но ние пеехме. Аз мисля, че славеите биха пяли даже и ако това застрашаваше живота им. Вярващите в затвора понякога дори танцуваха от радост. Как можеха да се радват при такива условия?

Аз често съм мислил върху думите на Исуса, които Той каза на своите ученици: "Блажени очите видели това, което вие виждате!". Учениците току-що се бяха върнали от едно пътуване из Палестина, където бяха видяли много ужаси. Палестина по това време беше под властта на Рим и навсякъде се виждали признаците на робството. Учениците бяха видяли глад, болести и мъка. Някои от тях бяха посетили домове, от които бяха отвлечени патриоти и откарани в затвора, а там бяха останали само стари родители и жени, обляни в сълзи. Всичко това не беше никак приятна гледка и въпреки всичко Исус каза: "Блажени очите видели това, което вие видяхте."

Той каза това, защото освен страданията те бяха видяли и Спасителя на човешкия род, изявяващ безкрайна доброта - нещо, което трябваше да достигне до цялото човечество. За пръв път, подобно на пълзящите по дърветата гсеници, те бяха разбрали, че след това жалко състояние ще настъпи и друго, прекрасно като живота на разноцветните пеперуди, способни да летят от цвят на цвят. Ето тази радост имахме и ние в затвора.

Аз бях обкръжен от Йововци, които бяха пострадали

в някои случаи дори повече от библейския Йов. Знаехме обаче как завърши историята с Йов, че накрая той получи два пъти повече от това, което беше загубил.

Аз видях хора, подобни на Лазара. Те гладуваха и телата им бяха покрити със струпеи, но аз знаех, че ангелите ще ги отнесат в лоното на Аврама.

Всички тях ги видях такива, каквито ще бъдат в бъдеще. У всеки жалък, мръсен, слаб мъченик до мен аз видях славата и венеца на бъдещата святост.

Гледайки на бъдещото състояние на хората, аз също така видях и моите мъчители, в "Савел от Тарс" бъдещия свети Апостол Павел. Някои вече станаха такива. Няколко офицери от тайната полиция, на които ние свидетелствувахме за Христа, станаха сами християни и бяха готови с желание да страдат в затвора, за това, че са открили Христа. В пребиващите ни надзиратели ние виждахме тъмничния началник от Филипи, който отначало би Ап. Павел, а селд това сам стана християнин. Ние мечтаехме за това скоро някой от тях да попита: "Какво да сторя, за да се спася?" В тези, които спокойно гледаха на това как връзваха вярващите на кръст, как плюеха в лицата им и ги мажеха с кал, ние виждахме тълпата около Голготския кръст, която викаше: "Разпни го!", но за която Спасителят се молеше: "Отче, прости им, защото не знаят какво правят!"

В затвора у нас се появи надеждата, че и измъчващите ни комунисти могат да се спасят. У нас се разви чувство на отговорност за тях. В същото време, когато те ни измъчваха, ние се научихме да ги обичаме.

По-голяма част от моето семейство беше избита, но в дома ми се обръщаха към Христа техните убийци. Там беше най-подходящото място за това. И така в затвора се роди идеята за християнска мисия за обръщението на комунистите.

Бог вижда всичко не така, както ние, както и ние

виждаме нещата не така, както мравките. От човешка гледна точка да бъдеш привързан на кръст и да бъдеш нацапан с човешки изпражнения е абсолютно ужасно, но независимо от това Библията нарича страданията на мъчениците - "леки!". 14 години в затвора биха се сторили на всеки дълъг период от време, но Библията нарича това: "временни страдания, които са нищо в сравнение с тази слава, която се открива за нас."

На основание на това ние заключаваме, че жестоките престъпления на комунистите, които не могат да бъдат оправдани от хората и против които ние сме длъжни да се борим докрай, не изглеждат чак толкова лошо в очите на Бога, както в нашите очи. Тяхната тирания, която продължава вече половин столетие, може да Му се стори само моментно заблуждение, защото за Него "1000 години са като 1 ден и 1 ден е като 1000 години".

Те все още имат възможност да се спасят. Небесните врати не са затворени за комунистите. Така и светът не е изгубен за тях. Те могат да се покаят както всички други хора и ние сме длъжни да ги призоваваме към покаяние.

Само любовта може да промени комунистите, но не тази любов, която води до сътрудничество с тях и която практикуват много от ръководителите на църквата днес. О, НЕ!

Омразата заслепява. Хитлер беше антикомунист, но той действуваше с омраза и затова вместо да ги победи, той им помогна да спечелят Втората световна война.

Ние подготвихме нашата работа сред комунистите с голяма любов, още докато бяхме в затвора. На преден план поставихме всички комунистически управници.

Струва ми се, че някои ръководители на мисии не са разучили внимателно църковната история. Как Норвегия приема християнството? - Крал Олаф го приема пръв! Русия научила за Евангелието, когато княз Владимир го

приел! Унгария приела християнството, след като крал Свети Стефан го приел! Това същото е станало и с Полша. /Ще си позволя да вмъкна, че и България приема християнството след покръстването на княз Борис II/ Същото става и днес. Ако вождът на племето в Африка приеме Христа - цялото племе Го приема!

Ние откриваме мисии за обикновените хора, като се надяваме те да станат християни, но кръгът на тяхното влияние е силно ограничен и те едва ли ще могат да променят общото положение на нещата. Ние трябва да спечелим водачите на народите за Христа. На нас ни са необходими хора, които заемат високо положение в политическите, икономическите и културните среди. Те формират миногледа на хората. Приобщавайки тях, ние вече имаме хора с голямо влияние върху много други.

От мисионерска гледна точка комунизмът има едно преимущество, което нямат другите социални системи - той е централизиран. Ако президентът на Съединените щати стане католик, то Америка няма да стане католическа, но ако Мао Дзе Дун или Брежнев, или Чаушеску станат християни, тогава много могат да се обърнат. Толкова силно е влиянието на вождовете в комунистическите страни. Но може ли комунистически водач да се обърне към Христа? Разбира се! Най-вече, защото той е нещастен и положението му е несигурно също толкова, колкото и положението на неговите жертви.

Почти всички водачи в Съветския съюз завършиха в затвора или бяха убити от своите другари. Това същото може да се каже и за Китай. Даже министри на вътрешните работи като Ягода, Ежов и Берия, които изглеждаше да имат пълна власт, загинаха като последните контраре-

волюционери - с куршум в тила, и край!

КАК МОЖЕ ДА СЕ ВОДИ ДУХОВНО НАСТЪПЛЕНИЕ СРЕЩУ КОМУНИЗМА?

Комунизмът никога не носи радост, включително и на тези, които имат изгода от него. Те потръпват при мисълта, че всяка нощ може да дойде камионетката на тайната полиция и да ги отведе, защото партийната линия се е променила. Аз познавах много от ръководителите на партията лично. Те всички бяха обременени хора. Само Исус може да им донесе спокойствие.

Привеждането на комунистическите водачи при Христа може да означава спасение за света от атомното унищожение и от глада. Навсякъде една огромна част от доходите на всички страни по света отиват за въоръжаване. Обръщането на комунистическите водачи може да означава край на международното напрежение и да достави велика радост на Христа и ангелите. Това може да означава и победа на църквата в такива места като Мадагаскар и Нова Гвинея, където така усърдно се трудят сега мисионери, защото ако комунистическите водачи приемат Христа, това от само себе си ще даде на християнството съвършено нови сили.

Аз познавам лично обърнали се към Христа комунисти и сам в младостта си бях войнстващ безбожник и зная, че обърналите се комунисти силно обичат Христа, защото много са грешили, а на когото много е простено, той и много обича.

В мисионерската работа е нужна стратегическа мисъл. От гледна точка на спасението всички души са равни, но от гледна точка на мисионерската стратегия, те не всички са еднакви. По-важно е да се привеждат хора влиятелни, които след това да могат да приведат хиляди,

отколкото да се говори в джунглата на дивака, осигурявайки само неговото собствено спасение.

Ето защо и Исус избра за място на завършване на земното си служение не някое затънтено селце, а Ерусалим - духовният център на света по онова време! По същата тази причина и Ап. Павел се стремеше към Рим.

Библията казва, че "...семето на жената ще нарани главата на змията". А ние гъделичкаме по корема змията, за да я размиваме. "Главата" на змията се намира някъде между Москва и Пекин, а не в Тунис или Мадагаскар! Комунистическият свят трябва да заема първостепенно място в плановете на църковните и мисионерски водачи, както и на обикновените вярващи.

Ние сме длъжни да оставим едно рутинизирано служение "Проклет този, който върши Божието дело небрежно". Това е страшно, но така говори Библията. Всяка една война може да бъде спечелена само с помощта на стратегия за нападение, а не за отбрана.

По отношение на комунизма църквата досега заемаше само отбранителна позиция, загубвайки една след друга цели държави, оставяйки ги в ръцете на комунистите. Това положение трябва незабавно да се промени във всички църкви. Псалмистът казва, че Бог "отстранява железни прегради". Желязната завеса е нищо за Него.

Първата църква работеше нелегално и тайно и възтържествува. Ние сме длъжни да започнем отново да работим по този начин.

До идването на власт на комунистите аз не разбирах защо толкова много персонажи в Новия Завет бяха дадени с псевдоними: Симеон, наричан Нигер; Йоан, наричан Марк и други. Ние също използваме псевдоними в нелегалната църква в наши дни.

Аз по-рано не разбирах защо Исус, приготвяйки Своята тайна вечеря, каза: "Идете в града и когато видите човек, носещ стомна с вода, тръгнете след него". Сега

това ми стана понятно. Ние също използваме такива тайни знаци в работата на нелегалната църква. Ако ние приемем да се върнем отново към този стил на работа, ще имаме успех в комунистическите страни.

Когато се срещнах с ръководството на църквата на Запад аз настоях, че вместо на се проявява любов към комунистите, много по-велико ще бъде да насочат мисионерската си работа към тях, защото в противен случай те просто застават на тяхна страна. Въпреки това аз не открих състраданието на "добрия самарянин" към заблудените души в дома на Карл Маркс.

Човек вярва не в това, което постоянно повтаря в своя "символ на вярата", а в това, за което е готов да умре. Вярващите от нелегалната църква доказаха, че са готови да умрат за вярата си. Аз и сега върша работа, заради която мога да попадна в затвора в която и да е от комунистическите страни и отново да понеса страшния тормоз и постоянно да гледам смъртта в очите.

Аз вярвам в това, което пиша и имам право да попитам: "Готови ли са американските пастори, които кокетничат с комунистите, да умрат за своите убеждения?"

Може ли да се изрази с думи това, което е мислил човек, когато са подготвяли да хвърлят в нацистката пещ или какво е чувствал, когато е виждал как пред очите му са хвърляли там собственото му дете? Затова и е безполезно да описвам всичко това, което преживявах вярващите в затворите и което и досега преживяват. Аз видях такива неща, пред които всички описания на Ада в Библията или в "Божествена комедия" на Данте са просто нищо. Нито библиейските автори, нито Данте са можели да си представят хора, завързани на кръст и поставени на пода, а техните другари по нещастие чрез заплаха да оставят своите изпражнения върху лицата и телата им. Когато това свършваше, отново поставяха кръста верти-

кално изправен и надзирателите се смееха и викаха: "Погледнете вашия Христос колко е прекрасен! Какви прекрасни аромати ви носи от небето!".

Да, така беше. Аз мога да пиша само думи, а думите не могат никога да редадат трагедията на един свещеник, който, бидейки почти съвсем обезумял от тормоса, се беше съгласил да извърши това, което комунистите наричаха: "дяволска комка"! Той благословил човешки изпражнения и ги давал като причастие на вярващи.

Това се случи в румънския затвор в Питещи. След това аз го попитах: "Защо ти не предпочете да умреш пред извършването на това, което те караха да правиш?" Той отговори: "Не ме осъждай, моля те, аз понесох страдания и по-големи от тези на Христа!"

Заедно с мен в затвора по едно време беше Лукретиу Патраскану - човекът, помогнал комунизмът да дойде на власт в Румъния. За тази работа неговите другари му се бяха отблагодарили с това, че го бяха хвърлили в затвора. Независимо от това, че бил напълно нормален, го затворили в психиатрична клиника за душевно болни и го бяха държали там дотогава, докато и той също не се умопобъркал. Те направиха това същото и с Ана Паукер - бивша държавна секретарка. С вярващите също често постъпваха по този начин. Периодично им правеха електрически шокове, предварително надянали им усмирителни ризи.

Светът изпада в ужас от това, което става на улиците в Китай. Пред очите на всички червеноармейци се разправят със своите жертви с ределна жестокост. Можете тогава да си представите какво се върши зад стените на затворите, където никой не вижда. От последни съобщения научаваме, че известен християнски писател и други вярващи, не пожелали да се откажат от вярата си, били хвърлени в затвора, където им отрязали езиките и ръцете и изболи очите им!

Но и това все още не е най-страшното, на което са

способни комунистите. Те до неузнаваемост манипулират мислите на хората и тръвят умовете на младежите и децата. Те поставиха свои хора в ръководствата на църквите, за да ги унищожат и да не им дадат възможност за духовно израстване. С какви думи можем да изразим трагедията на християнските мъченици, които, завръщайки се у дома, се сблъскват с презрението на своите деца, станали войнстващи атеисти в тяхно отсъствие?

Тази книга не е написана толкова с черни краски, колкото с кръв и сълзи. Подобно на Сидрах, Мисаф и Авденаго, които, бидейки вътре в нагорещената пещ, след това дори не миришеха на дим, така и вярващите мъченици нямат даже дъх на озлобление против своите мъчители.

Смачканото от вашите крака цвете издава прекрасен аромат, който вие сте извлекли от него при смачкването. Вярващите, които са били измъчвани от комунистите, им въздават любов за тормоза. Ние направихме голямо впечатление на много затворници и много от тях приеха Христа в сърцата си. Нас ни движеше едно единствено желание - да дадем на тези, които ни заставяха да страдаме, най-прекрасното, което притежавахме - спасението, което имахме от нашия Господ Исус Христос.

Аз не бях удостоен, както много други мои братя, да умра с мъченическа смърт в зтвора. Аз бях освободен и даже успях да напусна Румъния и да замина на Запад. Тук открих противоположното, което чувствуват вярващите от нелегалната църква. Вярващите на Запад не изпитват истинска любов към комунистите и доказателство за това е, че те не правят нищо за спасението на хората от комунистическите страни. Те имат мисли за евреи, мюсюлмани, будисти, даже мисли как да убедят вярващите от една деноминация да преминат в друга, но те не мислят за спасението на комунистите. Те не ги обичат, иначе отдавна да са създали такава мисия, както

Карей - обичаш индийците, или Хадсън Тейлър - обичаш китайците, които създадоха съответните мисии.

С тази своя липса на любов към комунистите и не правейки нищо за тяхното спасение в Христа, те с равнодушието си и пренебрежението си станаха съучастници на комунистите в утвърждаването им. Те им помагат да проникнат и в западните църкви и да заемат отговорни постове в църквата и в света. Те не обясняват на вярващите опасността от комунизма.

Не обичайки комунистите, те не правят нищо за тяхното спасение в Христа под предлог, че в нашите страни това е забранено, все едно първите християни да бяха искали разрешение от Нерона, може ли да разпространяват Евангелието. По този начин те не обичат и своето паство и му вредят. Не обичайки комунистите, и не правейки нищо за привеждането им при Христа, те подготвят почвата за тях. Заработят ли те на Запад, ще изкоренят християнската църква и тук. Нима това не е така?

НА УРОЦИТЕ НА ИСТОРИЯТА НЕ СЕ ОБРЪЩА ВНИМАНИЕ

В първите векове бил разцветът на християнството в Северна Африка, откъдето ние се сдобихме със свети Августин, свети Киприан, свети Афанасий и Тертулий. Вярващите в Северна Африка пренебрегнаха само една своя отговорност - привеждането на мюсюлманите при Христа. В резултат на това мюсюлманите нахлуха в Северна Африка и изкорениха християнството оттам само за няколко столетия. И до днес Северна Африка принадлежи на мюсюлманите и християните наричат това място: "блока на непоправимите". Нека да се поучим малко от историята!

В дните на Реформацията интересите на Хус, Лютер

и Калвин съвпаднаха с интересите на европейските народи в това, че те желяеха да се избавят от игрите на папството, което по това време беше угнетяваща политическа и икономическа сила.

Подобно на тях и днес интересите на нелегалната църква съвпадат с интересите на всички свободни народи в това, че и едните, и другите желаят свободата. Църквата успява да постигне това чрез разпространението на евангелската вест сред комунистите и техните жертви.

Няма само все още политическа сила, която би могла да свали комунистите от власт. Те имат атомни бомби и нападението срещу тях би означавало нова световна война с нови милиони жертви. Освен това много от западните правителства като че ли са преминали през промиването на мозъци и не виждат необходимостта от свалянето на комунистическата власт. Те дори сами постоянно повтарят това. Те биха искали наркоманията, гангстерите, ракът и туберкулозата да изчезнат, но не и комунизмът, който взема много повече жертви от всички тези бедствия взети заедно.

Съветският писател Иля Еренбург беше казал, че ако Сталин не се беше занимавал с нищо друго през своя живот, освен със съставянето на поименен списък на неговите невинни жертви, то този живот нямаше да му стигне за това. Хрушчов каза на XX конгрес на КПСС: "Сталин унищожи хиляди невинни, честни комунисти. От 139 кандидат-члена на ЦК, избрани на XVII конгрес на КПСС, 98 или 70 % бяха по-късно арестувани и разстреляни!" Можете да си представите какво е правел този човек с вярващите. Хрушчов публично се отрече от Сталин, но сам продължи да върши същото. През 1959 година половината от църквите, които съществуваха тогава в Съветския съюз, бяха затворени.

В Китай премина друга вълна на варварство, по-лоша от периода на сталинизма в Съветския съюз. Откритият

църковен живот беше забранен напълно. Сега в СССР и Румъния има нова вълна на масови арести. Посредством терор и лъжи се възпитава у многомилionenното население на тези страни, и особено у младежите и децата, ненавист към всичко, което идва от Запад и особено към християнството.

Нерядко мога да се видят местни партийни ръководители, стоящи пред църквите, и зорко следящи да не влизат деца и младежи в тях. Ако случайно някое дете се опита да влезе, те го сграбчват и изхвърлят навън. Бъдещите разрушители на западното християнство и цивилизация трябва много добре да бъдат подготвени за това.

Има само една сила, можеща да противостои на атеизма. Това е силата, която създаде християнските държави на мястото на езическата Римска империя, и която направи християни от тевтоните и викингите и отхвърли кървавата власт на Инквизицията. Това е силата на Евангелието, представяна от нелегалната църква във всички страни зад Желязната завеса.

Материалната помощ за тази църква означава поддръжка не само за страдащите братя, но е и въпрос на живот и смърт за вашите собствени страни. Поддръжката на нелегалната църква не е само в интерес на свободата на християнството и затова трябва да бъде задължение и на всички свободни правителства.

Нелегалната църква вече успя да обърне няколко комунистически водачи към Христа: бившият министър-председател на Румъния Георгиу Деж се обърна към Христа, покая се за греховете си и умря в затвора като спасен човек.

В комунистическите страни има високопоставени комунисти, които тайно изповядват Христа. Те могат да станат повече и тогава бихме могли да очакваме и истинска промяна в правителствената политика.

Ние имаме изключителна възможност сега, в този момент. Комунистите, които понякога са също така искрени в своите убеждения, както и ние в християнството, сега са изпаднали в сериозна криза.

Те действително вярваха, че комунизмът ще създаде братство между народите, а сега виждат, че дори самите комунистически страни се хапят по между си като кучета. Те действително вярваха, че комунизмът ще създаде Рай на земята, противно на този на небето, който те смятат за илюзия. Сега те видяха, че народите им гладуват и пшеницата трябва да се купува от капиталистическите страни. Комунистите вярваха в своите водачи, а сега те прочетоха дори и в собствените си вестници, че Сталин не бил нищо повече от един убиец, а Хрущов просто идиот. У нас това също се случи и с нашите родни герои Ракуци, Ана Паукар и други. Комунистите вече не вярват в непогрешимостта на своите водачи. Те останаха като католици без папа. В сърцата им сега има голяма празнина, която може да се запълни само от Христа.

Човешкото сърце по природа се стреми към Бога. Без Него там цари духовна празнина. Тя може да се запълни само от Христа. Това в пълна сила важи и за комунистите. Евангелието съдържа в себе си силата на любовта, която също го привлича.

Аз видях как затворени вярващи привеждат комунисти при Христа и съм уверен, че това е напълно възможно. Поруганите и измъчени от комунистите вярващи бяха в състояние да простят и да забравят всичко, което беше причинено на тях и семействата им. Те помагаха на комунистите да превъзмогнат критичния момент и да намерят Христа. За тази работа им е необходима незабавна помощ. И не само за нея. Християнската любов е винаги универсална, у нея няма лицемерие. Исус говореше, че Бог дава слънцето да грее и за добрите, и за злите, и това също важи и за християнската любов.

На Запад има църковни ръководители, които не скриват своите дружески отношения с комунистите, оправдаващи ги с учението на Христа за любов към враговете. Исус обаче никъде не е казал, че ние сме длъжни да обичаме само нашите врагове, забравяйки и изоставяйки своите братя. Много ръководители на църквата на Запад обичат комунистите и тази любов се изразява в облажаването на тези, чиито ръце са покрити с кръвта на измъчени братя, а не в благовестяването им на Благата вест за спасение. Тези, които се намират под комунистическия гнет, са забравени и тях никой не ги обича истински.

Нелегалната църква трябва да получава подкрепа в цялостното нейно служение. Църквата зад Желязната завеса е пълна с любов и ревност. В Съветския съюз вие няма да намерите "топли" вярващи. Там можете да срещнете или много "горещи" вярващи или никакви, защото ученичеството струва скъпо на последователите на Христа. Вярващите зад Желязната завеса не губят толкова много време, както това правят вярващите на Запад, в спорове около догматичните различия на отделните деноминации. Те живеят едно истинско християнство и не спорят върху това, което никой не знае. Те са напълно подготвени духовно за великото дело, с което са се захванали. В техните ръце няма оръдия за производство, липсват инструментите на труда. Те имат много малко библии, песнарки, духовна литература, средства за придвижване. Те се нуждаят дори от най-необходимото за своето ежедневие, без което не могат да посветят себе си напълно на пълнотата на служение. Те са подобни на селяни, които стоят през узрялата за жътва пшенична нива, но нямат с какво да съберат урожая.

Първите християни питаха сами себе си, само за евреите ли беше създадена църквата или за езичниците? Ап. Павел даде най-правилния отговор на този въпрос.

Той обаче отново се появи в ХХ век. Християнството не е ли създадено само за Запада? Христос не принадлежи само на Америка, Англия, Германия или другите демократични страни. Когато Той висеше на кръста, едната му ръка сочеше на запад, но другата на изток. Той иска да бъде цар не само на евреите, но и на езичниците, цар на комунистите също толкова, колкото и цар на жителите на Запада. Исус каза: "Идете по целия свят и проповядвайте Благовестието на всяка твар". Той проля кръвта си за всички и всички трябва да получат възможност да научат за това. Христос обича и комунистите и желае да ги освободи от греха.

Някои ръководители на западната църква вместо това единствено правилно отношение към комунистите решиха да имат друго "благородно", приятелско отношение. Така те одобряваха греха и по този начин пречеа на комунистите и на техните жертви да се спасят.

Когато бях освободен от затвора и жена ми ме попита за плановете ми за бъдещето, аз отговорих: "Иска ми се духовно уединение". Тя ми отговори, че сама също мечтае за това. В младостта си аз бях много енергичен, подвижен, жизнен, но годините в затвора и особено престоят в единичната килия ме бяха направили замислен и спокоен човек. Всички бури в сърцето ми бяха утихнали. Аз бях привикнал към комунизма и дори много често не го забелязвах. Аз се намирах в обятията на Небесния жених и се молех за моите мъчители от цялото си сърце. Почти нямах надеждата за освобождение, но когато въпреки всичко понякога тази мисъл се покрадваше в мен, аз мечтаех да се уединя някъде с моя Господ и в сладко общение с Него да доживея до края на дните си.

Бог е истина и Библията е истината за истината. Богословието е истина за истината. Религиозният фундаментализъм също е истина за истината. Вярващите хора живеят в тези тлокова много истини за истината и затова

често не знаят истината. Бидейки гладни, пребити и обезчувствени от наркотиците, ние забравихме за богословието и съдържанието на Библията. Ние забравихме всички истини за истината и живеехме само и единствено с ИСТИНАТА!

Писано е, че Синът Человечески ще дойде в час, когато не Го очакваме. Ние не бяхме повече способни да разсъждаваме, но в най-тежките часове на нашите страдания Човешкият Син идваше при нас и стените на затвора засияваха като брилянти, изпълвайки килиите с ярка светлина. Някъде далече, извън нас, бяха нашите измъчени тела, а духът ни се радваше в Господа. Ние не бихме заменили тази радост и за царски палати. Да се борим против някого или нещо? Това даже не ни идваше на ум. Не ми се искаше да воювам даже и в най-справедливата битка.

Така аз напуснах затвора с желанието да прекарам остатъка от живота си в тишина и съзерцание на Господа!

КАКВО НАМЕРИХ СЛЕД ОСВОБОЖДЕНИЕТО СИ?

Още от първия ден на моето освобождаване аз видях комунизма откъм най-уродливата му страна, какъвто не го бях срещал даже и в затвора. Аз се срещнах с много пастори, които сами ми казаха, че са станали доносници на тайната полиция и правителството за своето паство. Попитах ги дали са готови да се откажат от това положение на доносници и с риска на живота си да преустановят тази работа. Те ми отговориха, че не могат да направят това и ми обясниха, че го правят не от страх, а защото техният отказ би довел до затварянето на църквите им.

Във всеки град има представител по религиозните въпроси, който контролира "култовете". Той задължително е сътрудник, а понякога и кадрови работник от тайната

полиция. Той има право по всяко време да извика пастора на църквата и да му поиска информация за членовете: кой взема участие в преломяването на хляба, кой е по-ревностен в служението си, кой довежда нови хора и привежда души при Христа? Ако пасторът откаже да отговори, него го сменят с друг, който е готов да дава тази информация. Ако не могат да намерят подходящ такъв, което почти никога не се случва, тогава просто затварят църквата. Почти всички проповедници дават показания на тайната полиция, само дето едни го правят неохотно, скривайки част от данните, а други дори се престарават и понякога без всякакво основание злепоставят членовете си.

Аз слушах признанията на няколко деца на мъченици, които е трябвало да доносничат за собствените си семейства под заплахата, че ще бъдат лишени от възможността да се учат.

Аз присъствах на баптисткия конгрес, който беше организиран под червен флаг и комунистите решаваха кои трябва да заемат ръководните постове. След този случай вече знаех, че всички ръководители на официалната църква бяха поставени от комунистите и им бяха верни. С очите си видях "запустяването на Светите места", за което беше говорил сам Исус.

По всяко време е имало добри и лоши пастори, но сега за пръв път в историята на църквата централният комитет на една безбожна партия, поставила си за цел да унищожи религията, ръководеше църквата. С каква цел - да ускори нейното изкореняване.

Ленин беше писал: "Всяка религиозна идея, всяка идея за Бога или даже играта с нея е невъобразимо зло от най-опасен вид - най-ужасната зараза. Множество пороци, актове на насилие и физически зарази са значително по-безопасни, отколкото неуловимата идея за Бога."

Комунистическите партии от целия съветски блок, това са последователки на Ленин, негови ученички. За техните разбирания религията е по-страшна от рака, туберкулозата или сифилиса. И точно те сега решават кои трябва да ръководят църквите! С тях именно сътрудничат пасторите, правейки по-големи или по-малки компромиси със съвестите си.

Аз слушах лекция от помощника на епископа на лютеранската църква Рап, който говореше, че Бог е дал 3 откровения: чрез Мойсея, чрез Исуса и чрез Сталин!

Аз бях свидетел как тровеха умовете на децата и младежите с атеизъм и официалната църква не беше в състояние да спре това зло. Нито в една църква в столицата ни Букурещ вие не можете да намерите неделно училище за деца или младежко събрание. Децата на вярващите родители се възпитават в училищата в ненавист към църквата. Наблюдавайки всичко това, аз разбрах същността на комунизма по-добре, отколкото, когато бях в затвора. Започнах да го ненавиждам не за това, което ми беше причинил лично, а за всичкото зло, което причиняваше на Бога, името на Христа и на милионите души, живеещи под негова власт.

Селяни от различни области идваха при мен и ми разказваха за проведената колективизация. Сега те се бяха превърнали в гладни роби, работещи на собствените си ниви, лозя и градини. Те нямаха хляб, децата им нямаха мляко и плодове, и всичко това в една страна пълна с природни богатства.

Братята по вяра ми признаха за терора из фабрики и заводи и за експлоатацията на работниците. Работниците бяха лишени от правото на стачка. Интелигенцията беше принудена, противно на собствената си съвест, да твори безбожие. Целият живот на 1/3 от населението на Земята беше разбит и изроден.

Момичета идваха при мен и ми се оплакваха, че ги

принуждават да влязат в комсомола, а след това там ги порицавали защо общуват с вярващите момчета и от комсомола им посочвали момчета, с които трябвало да се срещат. Всичко беше безкрайно фалшиво и уродливо.

След всичко това аз отново се срещнах с борци от нелегалната църква, мои другари от едно време, които все още не бяха прекратили дейността си и продължаваха борбата. На някои се беше отдало да останат на свобода, а други отново бяха попаднали в затвора, защото не желаели да прекратят своето служение. Те ми предложиха отново да се включа в работата и да им помогна в тяхната отчаяна съпротива срещу силите на тъмнината. Аз започнах да посещавам тайните им събрания, на които пееха от написани на руски песнарки.

Аз си спомних за свети Антоний, който прекарал 30 години в пустинята. Той напълно напуснал този свят и прекарвал целия си живот в пост и молитва. Когато обаче чул за спора между Анастасий и Арием относно божествеността на Христа, той оставил постенето, молитвите и самовглъбението и отишъл в Александрия, за да помогне на истината да възтържествува.

Аз реших да постъпя така, както бяха постъпвали преди мен всички християни, следвайки примера на Христа, Ап. Павел и всичките светии. Отърсих се от мисълта за оставка и отново се включих в работата с пълни сили, без да преустановявам борбата.

Но нима това може да се нарече борба? Вярващите в затвора винаги се молеха за своите врагове и молеха Бога да им помогне, да им свидетелствуват за Него. Аз желяех от цялото си сърце нашите врагове да могат да се спасят и когато някой от тях приемаше Христа, нашата радост нямаше край.

Аз виждах фалша и пагубната роля на комунистическите идеологии и цялата им система и затова работех за укрепването на нелегалната църква, защото само тя

беше в състояние да помогне за извършването на обрат чрез силата на Евангелието. Аз мислено никога не се ограничавах само с Румъния.

На Запад вече се сблъсках с ужасното равнодушие по този въпрос. Писателите от цял свят се възмущаваха от арестуването на Сивенски и Даниел и от задържането в затвора на техни колеги, но от нито една църква не беше изразен официален протест против масовите арести на вярващи. Кой да се интересува за брат Кужик, попаднал в затвора за това, че разпространявал "язвителна американска литература", каквито например са за комунистите частите на Свещеното Писание? Кой е чувал за брат Прокоф, затворен за разпространяване на напечатани на лист хартия проповеди? Кой знае за евреина-християнин Грюнвалд, който също попаднал в затвора за подобни "престъпления", и от когото завинаги отнели малкия му син? Аз зная какво изпитвах, когато ме разделиха с невръстния ми син! Затова и съчувствам на брат Грюнвалд. Иваненко, баба Шевчук, Таиса Ткаченко, Екатерина Веказина, Георги Веказин, съпрузите Пилат и Латвия и още много други имена на светци, великомъченици на XX век.

Аз се прекланям и целувам вериги, както са се прекланяли първите християни и целували веригите на своите братя, които били приготвени да бъдат хвърлени на гладните диви зверове.

Някои от ръководителите на западните църкви се отнасят равнодушно към тези светии и дори не включват имената на мъчениците в списъка на тези, за които се молят. Ва това същото време, когато тези хора страдаха, ръководителите на официалните баптистки и православни църкви биваха приемани с почести на конференции в Ню Делхи и Женева. Те убеждаваха всички присъстващи, че в Съветския съюз цари религиозна свобода! Един от ръководителите на Световния Съвет на Църквите дори

целуна публично съветския архиепископ Никодим, след като той каза, че в СССР има пълна религиозна свобода! След това те заедно пируваха, докато вярващите мъченици на Христа ядяха в подземията супа от неизмити черва.

Това не може да бъде оставено така, поради което нелегалната църква реши да ме изпрати на Запад при първата открива се възможност, за да мога да ви съобщя за това, което се прави у нас. Затова и аз, заклеявам комунизма, независимо че го обичам. Аз не бих могъл да проповядвам Евангелието, без да отхвърля комунизма. Има хора, които ми казват: "Проповядвай само чистото Евангелие!". Тайната полиция ми казваше някога същото, че мога до проповядвам колкото искам за Христа, но никога не трябва да споменавам за делата на Сатаната!

Дали тези, които ме молят да проповядвам само чистото Евангелие, не са вдъхновени от същия дух, който движи и тайната полиция на комунистите? Аз не зная какво е това "чисто Евангелие"! Беше ли Евангелието на Йоана Кръстителя чисто? Той не говореше само: "Покайте се, защото Небесното Царство наближи", но също и казваше: "Ироде, ти си зъл човек!" И той заплати с главата си за това, че не се ограничи само с абстрактни проповеди. Исус също не говори само "чистата" проповед на планината. Той говореше това, което много съвременни пастори наричат "негативна проповед"! Той казваше: "Горко вам книжници и фарисеи лицемери... рожби ехидни!" Точно поради тези "нечисти" проповеди Той беше разпнат.

Проповедта на планината не би трогнала фарисеите и не би ги раздразила до тази крайна степен. Грехът обаче трябва да се назовава с истинското му име!

Комунизмът - това е най-ужасният грях на света в наши дни. Всяко Евангелие, което не отхвърля учението на комунизма, не е "чисто" Евангелие. Нелегалната църква отхвърля комунизма с риск на живота и свободата

на своите членове.

Нима на Запад биха могли да направят нещо повече? Аз отхвърлям комунизма не така, както го отхвърлят така наречените антикомунисти. Хитлер също беше антикомунист, но независимо от това беше ужасен тиранин. Аз ненавиждам комунизма, но обичам комунистите. Това е единственото правилно отношение на християните към комунизма.

ЗАЩО СТРАДАМ НА ЗАПАД?

На Запад аз страдам повече, отколкото, когато бях в комунистическите страни.

Живеещите при комунизма християни не строят домовете за себе си. Те няма къде глава да подслонят. За какво им трябва да си строят къщи? Отнемат им ги веднага, щом като те попаднат в затвора. Дори само притежаването на собствен дом от вярващия може да стане причина за арест, защото неговата къща може да е потрябвала на някой комунист.

В нелегалната църква много вярващи не са в състояние да се грижат за родителите си и се прощават със семействата си, преди да са дошли при Христа. Кой са техните роднини? В това отношение те са подобни на Христа. Майка, баща, брат или сестра са им само тези, които изпълняват волята на небесния им Отец. Що се отнася до естествените връзки, то могат ли те да значат много в условията, където деца биват разделяни от родителите им, годеници от техните женихи и мъже от жените им? Единствено духовните връзки остават вечни.

Нелегалната църква - бедна и страдаща, както първата църква. Проповедниците в нея не са запознати с многостранното богословие. Те не са изучавали хомилетика, така както не беше я изучавал и Апостол Петър. Сигурно всеки професор по богословие би поставил слаба

оценка на Апостол Петър за проповедта му на Петдесетница.

Библейските стихове са малко известни в комунистическите страни, защото там има много малко библии. Освен това много от проповедниците прекарват дълги години в затворите, където въобще нямат достъп до Свещеното писание. Когато обаче те изразяват любовта си към Христа, зад тези изрази се крият много неща, защото те много са преживяли.

Бидейки в затвора, те всеки ден се молят на Бога за хляб, а получават супа от изгнило зеле и немити черва и картофени обелки. И независимо от всичко това те считат Бога за любящ баща. Те са както Йов, който казваше, че ще продължава да вярва в Бога и да го обича, даже и ако Той го убие. Те са както Исуса, който наричаше Бога Свой Отец даже и на кръста, където изглеждаше Той да Го е изоставил. Всеки, който е запознат с духовната красота на нелегалната църква, не може да бъде доволен от пустотата и хладината в някои от днешните западни църкви.

Аз често страдам в душата си, защото виждам със собствените си очи как загива западната цивилизация. Освал Шпенглер писа през 1926 година в своята книга "Падението на Запада": "Ти умираш и аз виждам у теб всички признаци на разложението. Аз ще докажа, че твоето велико богатство и крайна мизерия; твоят капитализъм и твоят социализъм, циничност и морално падение; разбитите семейства, разводите и контролът над раждаемостта; всичко това изсмуква твоите жизнени сокове; убива те отгоре, направо от главата. Аз ще ти докажа, че всичко това са признаци, предшествували падението на всички цивилизации в древността - Александрия, Гърция и Рим!"

Тези думи бяха написани още през 1926 година, а оттогава досега демокрацията и цивилизацията умряха в

половин Европа и даже в Куба. Останалата част и най-вече Западът спят. Само една сила на Запад не спи - това е силата на комунизма. Във времето, когато на Изток вече се разочароваха от комунизма, на Запад той все още не е загубил своите жизнени сили.

Комунистите на Запад просто не вярват, когато им разказвам за жестокостите, тежкия живот и преследванията в комунистическите страни на Изток. Те разпространяват своето учение неуморимо почти навсякъде, във всички слоеве на обществото: сред интелигенцията, студентите, бедните и дори членовете на църквите. Ние, вярващите, много често стоим само на половина на страната на истината, а те стоят винаги изцяло на страната на лъжата. В същото време богословите на Запад са заети с дребни и второстепенни въпроси.

Това ми напомня за един случай от историята, когато войските на Мохамед II обкръжили Константинопол през 1493 година и съдбата на Балканите се решавала за много години напред - дали ще бъдат християнски или мохамедански. По същото това толкова съдбовно време съветът на местните църкви бил зает с решаването на "изключително важните" въпроси: Какъв цвят имали очите на Дева Мария!? Колко пола имали или от какъв пол били ангелите!? Какво става, ако муха падне в светена вода - дали водата ще се оскверни или мухата ще се освети!? и т.н.

Напълно възможно е това да е само една легенда, отнасяща се до онези времена, но погледнете само днешните религиозни вестници и списания и вие ще видите, че в тях често се обсъждат проблеми от подобен род. Опасността от комунизма и проблемите на нелегалната църква почти никога не се споменават в тях. Затова пък ще откриете безкрайни спорове по религиозни проблеми, ритуали и всякакви други второстепенни въпроси.

Някой беше задал такъв въпрос: "Ако вие се нами-

рате на потъващ параход и ви се удаде да се доберете единствен до самотен и безлюден остров в океана, то коя книга от корабната библиотека бихте взели със себе си?" Някои отговорили Шекспир, други - други класици, трети Библията, и само един-единствен от анкетираните отговорил, че би взел със себе си такава книга, която да го научи как най-добре би могъл да построи лодка, с която да може да се добере до континента, а там вече би имал възможност да чете всичко, което му се иска!

Да пазиш свободата на религията, да се грижиш за загубилите тази свобода от комунистическите преследвания е много по-важно, отколкото отстояването, на което и да е богословско мнение. "Истината ще ви направи свободни - казва Христос, но също така свободата и единствено свободата дават възможност за познаването на истината. Споровете около второстепенни неща не допринасят полза и затова най-важното за нас сега е да се обединим в единен фронт срещу настъпващия атеизъм.

Аз страдам от това, че зад Желязната завеса страда църквата и нейните страдания от ден на дена стават все по-непоносими. Аз съм преминал през подобни страдания и най-добре мога да си ги представя и оценя.

Неотдавна съветските вестници : "Известия" и "Селски живот" обвиниха съветските баптисти в това, че учели своите членове да убиват деца за омилоствивяване на грехове. Това древно обвинение в ритуално убийство още много отдавна се приписваше на евреите. Аз знам какво значи това, защото съм бил в затвора в Румъния през 1959 година с човек на иеа Лазарович, обвинен в убийство на момичета. Той беше само на 30 години, но косите му побеляха само за една нощ от ужасния тормоз. Той заприлича на старец. Бяха му изскубали ноктите от ръцете. Тези зверства бяха приложени в опит да изтръгнат от него признания за извършени престъпления. След всичко това неговата невинност беше установена и той

беше пуснат на свобода, която вече нищо не струваше за него. Той беше станал завинаги една развалина.

Хората могат да четат и да се надсмиват над глупавите обвинения, които се приписват на баптистите, но аз знам какво става с тези, които бъдат обвинени. Ужасно е да живееш на Запад и през цялото време да имаш пред себе си такива картини от миналото.

Къде е сега архиепископ Ермоген от Калкута и другите 7 епископи, които се бяха възпротивили на крайностите, които заедно със съветския патриарх извършвали патриарх Алексей и архиепископ Никодим - явни оръдия в ръцете на комунистите? Ако аз не бях свидетел на смъртта на един епископ в затвора, аз не бих се безпокоял за съдбата на тези благочестиви епископи.

Свещениците Николай Ешлиман и Глеб Якумин били строго наказани от патриарха за това, че помолили за по-голяма свобода на църквата. За това знаят на Запад, но аз бях в затвора в Румъния с отец Иван от Владимирещи и зная, че той беше затворен за абсолютно същото "престъпление". Външно това изглеждаше като поредното "съветване" на непокорния свещеник, но официалните ръководители на църквата, които работеха ръка за ръка с тайната полиция на комунистите, сами "насаждаха" своите братя в затвора. След обичайните разпити винаги следваха много по-строги мерки за въздействие: тормоз, побои, наркотици и прочие затворнически "прелести".

Аз тръпна от ужас при мисълта за страданията на преследваните от комунистите вярващи. Аз тръпна от ужас при мисълта за вечната съдба на преследвачите и мъчителите. Аз тръпна от ужас при мисълта, че вярващите от свободния свят с нищо не помагат на своите братя.

В дълбините на моето сърце аз открих желание да съхраня красотата на всичко преживяно и да не се намесвам повече в толкова голяма и явна борба. Аз бих

искал да бъде някъде на тишина и спокойствие, но това се оказва невъзможно. Тишината и спокойствието, за които мечтая, биха означавали бягство от действителността и биха представлявали опасност за моята душа. Аз съм длъжен да продължа тази борба независимо от това, че тя е определено опасна и за самия мен. Ако неочаквано изчезна, вие можете да бъдете сигурни, че съм бил похитен от комунистите.

Те ме похитиха на улицата през 1948 година и ме хвърлиха в затвора под фалшиво име. Ана Паукер, която по това време беше министър на информацията в нашата страна, беше казала на шведския посланик Патрик фон Ройтерсверг: "Сега сигурно Вурмбранд се разхожда някъде по улиците на Копенхаген!" Шведският посланик обаче в същото време имаше в джоба си писмо от мен, което ми се беше отдало да предам от затвора. Той направо й казал, че му говори лъжи и това може документално да се потвърди.

Ако ме убият, вие можете да бъдете сигурни, че убиецът е бил изпратен от комунистите. Никой друг няма нужда от моето убийство. Ако чуете слухове, че съм морално пропаднал тип, крадец, прелъстител на мъже, прелюбодеец, политически неблагонадежден субект, лъжец или каквото и да било от този род, знайте, че това е изпълнение на заплахата на тайната полиция: "Ние ще те унищожим морално!"

От достоверен източник знам, че румънските комунисти взели решение да ме убият след моето свидетелство пред американския Сенат. Те ще се опитат да ме убият или да убият моята репутация. Те ще прибегнат към шантаж и тероризиране на моите приятели в Румъния. Те имат на разположение достатъчно средства и възможности за това.

Въпреки всичко аз не мога да мълча и вие трябва внимателно да се вслушате в моите думи. Дори ако

мислите, че след всичко преживяно аз страдам от манията за преследване, то вие пак трябва да се позаинтересувате що за ужасна сила е това комунизмът, която е способна да направи хората да страдат от този комплекс? Що за ужасна сила е тази, която принуждава немца от Източна Германия да прегръща детето си в булдозера и да се опитва с него да си пробие път през загражденията с риска за своя и за семейството си живот?

Западът спи и ние сме длъжни да го разбудим. Страдащите хора обикновено търсят някого, върху когото биха могли да стоварят вината за своите страдания. Намирането на такъв "отдушник" значително облекчава страданието, но аз нямам върху кого да стоваря вината. Аз не би трябвало да обвинявам църквите на Запад, че отиват към компромиси с комунистите. Не от тях произхожда най-голямото зло. То е много по-страшно. Сами ръководителите на църквите са жертва на много по-голямо зло. Не те са създали този хаос в църквите - те само са го наследили.

Откакто пристигнах на Запад, аз посетих няколко духовни семинарии. Слушах лекции в тях за историята на камбаните и църковното песнопение; за каноническите закони, които никой не изпълнява; за църковни дисциплини, които отдавна ги няма даже и в спомените. Аз срещнах студенти по богословие, които бяха научили, че библейската история за сътворението на света и човека е невярна, така както и тези за потопа и Мойсеевите чудеса; че пророчествата са били написани след тяхното изпълнение; че непорочното зачатие е мит, а възкресението на Исуса Христа е измислица; че апостолските послания са неверни; че книгата "Откровение" е един брътвеж на луд човек, но във всичко останало Библията е напълно свещена книга!

Ето на какво са се учили съвремените ръководители на църквата, когато са били студенти в семинариите. Това

е атмосферата, в която те живеят и днес. За какво да бъдат верни на Господа, за когото разправят такива безсмислени неща? За какво да имат вярност към църкви, в които се проповядва, че Бог е умрял?

Те са ръководители на официалната църковна институция, а не на Невестата Христова. Те са ръководители на църкви, в които много отдавна са предали Христа. Когато те срещнат човек от нелегалната църква, мъченик и страдалец, те го гледат като някое страшно чудовище, дошло да разруши тяхното спокойствие и безгрижен живот.

От друга страна, не е хубаво да се съди за човека само по една от страните му. Постъпвайки по този начин, ние бихме били подобни на фарисеите, на които Христос се струваше лош, защото не изпълняваше техните закони. Това напълно им затвори очите за прекрасните неща у Христа, които дори не противоречаха на техните рабзирания. Тези същите ръководители на църкви, които се отнасят неправилно към комунизма, могат да бъдат напълно прави в много други отношения и искрени в своите убеждения. Те все още могат да променят мнението си за това, за което в момента се заблуждават.

Един православен митрополит в Румъния служеше на комунистите и губеше своите "овце". Аз взех неговите ръце в своите и му припомних притчата за блудния син. Нашият разговор се водеше вечерта в градината и аз му казах: "Погледнете с каква любов Бог приема върналия се при Него грешник. Той би приел с огромно желание дори и един епископ, ако той се покае." Аз пях християнски песни и още същата тази вечер той наистина се покая.

В затвора бях в една килия заедно с един православен свещеник, който с надеждата за освобождение пишеше атеистични беседи. Аз поговорих с него и той скъса всичко, което беше написал, рискувайки по този начин

завинаги да изгуби възможността да излезе от това място.

Аз не търся някой, от когото да направя изкупителна жертва, та по този начин да облекча товара, който лежи на сърцето ми. Аз имам още една мъка, за която даже моите най-близки другари не могат да ме разберат. Те ме обвиняват в ожесточение и презрение към комунистите, но аз знам, че това не е така. Писателят Клавдий Монтефиоре е казал, че отношението на Исуса към фарисеите, откритите Му нападки към тях, противоречали на Неговото учение за любов към враговете и благославяне на тези, които ни проклинат. Друг един, свещеникът Матеус, декан на събора Свети Павел, пък заключил, че тази несъответственост и непоследователност в характера на Исуса могат да бъдат оправдани с факта, че Христос не бил интелигентен! Тази представа за Исуса е абсолютно неправилна. Исус обичаше фарисеите, независимо че ги обвиняваше публично. И аз обичам комунистите и тези, с които те си служат в църквите, независимо че открито ги порицавам.

На мен постоянно ми казват: "Забрави комунистите! Занимавай се само с духовните проблеми!"

Аз срещнах вярващ, пострадал от нацистите, който ми каза, че е напълно на моя страна, докато проповядвам Христа, но по негово мнение не трябва така да говоря за комунистите. Аз го попитах дали са се заблуждавали вярващите, които са се борили против хитлеризма и не е ли трябвало и те да се ограничават само и единствено с проповядването на Библията, и той отговори: "Но нали Хитлер унищожи 5 милиона евреи! За това трябва да се говори и против него трябваше да се борим!" Аз му казах, че Сталин е унищожил над 30 милиона души. Та няма ние трябва да се възмущаваме само тогава, когато убиват евреи, а не руснаци? Той ми каза: "Това е съвсем друга работа!" - и аз не получих повече никакво обяснение.

Мен ме биха в полицията и по времето на Хитлер,

и при комунистите и не намерих никаква разлика. Болеше ме от побоите и в единия, и в другия случай

Християните, разбира се, трябва да се борят против много видове грях, а не само против комунизма. Ние не бихме могли да се справим с това си задължение, ако застъпвахме само този проблем. Позволете ми да повтoря още един път: Целта на човешкия живот трябва да бъде подобие на Христовия! Целта на комунистите е да предотвратят постигането на това от християните. Те са атеисти, което значи антихристи. Те вярват, че след смъртта човек се разлага на тези химически вещества, които влизат в състава на неговото живо тяло. Те искат целият живот да протече в плоскостта на материята. Те не зачитат индивидуалността, а познават само масите. Подобно на демоните в Новия Завет те казват, че тяхното име е "Легион". Те бяха арестували един човек само за това, защото бяха намерили у него книгата на Макс Адлер: "Индивидуалност, винаги индивидуалност! Защо не колектив?"

Исус иска ние да бъдем индивидуални, да имаме своите лични черти и затова между комунизма и християнството няма допирни точки. Комунистите добре знаят това.

Списанието "Наука и религия" пише: "Религията е несъвместима с комунизма. Тя е враждебно настроена към него. Съдържанието на програмите на комунистическата партия нанася смъртен удар на религията. Програмата на комунистическата партия е насочена към създаване на безбожно общество, в което хората ще бъдат завинаги свободни от робството на религията!"

Може ли християнството да съжителствува тогава с комунизма? Ще цитирам отново само отговора на самите комунисти: "Комунизмът нанася смъртен удар на религията"? Смятам, че повече доказателства са излишни.

ГЛАВА ПЕТА

НЕПОБЕДИМАТА, ШИРОКА РАЗПРОСТРАНЕНА НЕЛЕГАЛНА ЦЪРКВА

Аз отново ще говоря за нелегалната църква. Тя работи при невероятно трудни условия.

Атеизмът е държавна религия във всички комунистически страни. Тя дава понякога малка възможност за свободно изповядване на религиозните убеждения от старците, но децата и младежите не трябва в никакъв случай да бъдат допускани в църква. В тези страни всичко е насочено срещу религията: радиото, телевизията, кино-то, театърът, литературата. Нелегалната църква има изключително малко възможности за противопоставяне на тоталитарната система. Нейните нелегални членове в Съветския съюз не са преминали никаква богословска подготовка, а има и такива, които дори никога не са чели цялата Библия.

Аз се срещнах с един млад съветски свещеник, тайно служещ в нелегалната църква, и го попитах кой го е ръкоположил? Той отговори, че истински епископ не можал да се намери, а официалните не ръкополагат никой без разрешението на комунистите. Заедно с други братя те отишли на гроба на един епископ-мъченик. Двама поставили ръцете си на неговия надгробен камък, а останалите стояли, държащи се за ръце, и всички заедно помолили чрез молитва Святия Дух да ги посвети в служението. Те били уверени, че лично прободените ръце на Христа са извършили ръкополагането.

Аз намирам ръкополагането на този млад човек за напълно законно в очите на Бога. Такива хора, с такова ръкополагане, без специална подготовка и някакви специални знания върху Библията, вършат великото дело на нелегалната църква. По това тя прилича на първата

църква. Какви семинарии бяха завършили тези, които обърнаха почти целия тогава познат свят към Христа? Знаеха ли да четат? Откъде можеха да имат Библии? Бог обаче говореше с тях и чрез тях!

Нелегалната църква няма катедрали, но коя катедрала може да се сравни с красотата на небето, към което ние издигнахме нашия взор, когато се събирахме тайно в горите? Цвърченето на птиците заместваше музиката на органа и ароматът на цветята беше вместо тамян. Раздраните дрехи на освободения мъченик бяха много по-привлекателни от одеждите на който и да било свещеник. Луната и звездите бяха нашите свещи и ангелите ги палеха за нас. Аз не мога да забравя красотата на тази църква.

Често пъти след тайно събрание хващаха вярващите и ги изпращаха в затвора, но те носеха своите окови с радостта, с която невестата носи своите накити, подарени ѝ от любимия. Аз съм откривал тържествуващи вярващи само в Библията, в нелегалната църква и в затвора.

Нелегалната църква страда от гнета и насилието, но има и много приятели... даже и сред тайната полиция... и сред членовете на правителството. Понякога тези тайни вярващи защитават нелегалната църква.

Неотдавна съветските вестници се оплакваха от растящото число на "външно невярващите" и констатираха, че това е едно огромно множество хора, в които има членове от всички сфери на системата: правителствените бюра, отделите на партията и др., които само външно дават вид, че са комунисти, а всъщност са тайни вярващи и дори членове на нелегалната църква. Те разказваха за една жена, работеща в отдела за пропаганда на ЦК на партията. След работа тя се връщала у дома, където се срещала с връщания се от служба неин съпруг, и след вечеря те събирали при себе си младежи от другите квартали за четене на Библията и молитви.

Това не е единичен случай. Такива има често из целия комунистически свят. Десетки хиляди такива "външно невярващи" се появиха из всички комунистически страни. Те намират, че за тях е по-добре да не посещават официалните църкви, където ще бъдат следени и ще им се поднася едно "разредено" Евангелие. Те остават на своите отговорни длъжности, но ефективно свидетелствуват за Христа, където и когато това е възможно.

Нелегалната църква има хиляди такива членове, които се събират в мазета и тавани, в домове и квартири. В Съветския съюз се водят много малко спорове относно детското кръщение или непогрешимостта на папата. Много малко спорят върху това, дали Христос ще вземе църквата преди или след хилядагодишното царство. Те не умеят много добре да тълкуват пророчествата и не спорят върху тях, но аз много често съм се удивлявал на това, как те умеят да докузват съществуването на Бога на атеистите. Техният отговор на атеистите винаги е прост като например: "Ако вас ви поканят на угощение и ви предложат множество вкусни ястия, нима вие ще повярвате, че тях никой не ги е готвил? Та нима природата не е един своеобразен банкет, приготвен за нас? Вие имате домати, ябълки, праскови и мед. Кой е приготвил всичко това за човека? Ако вие не вярвате в Бога, то тогава как бихте обяснили това чудно приготвяне на всичко това, което е нужно за човека? Как бихте обяснили наличието на това изобилие и разнообразие на всички неща, необходими за живота на човека?"

Те умеят да доказват съществуването на задгробния живот и аз с удивление слушах как един вярващ убеждаваше един атеист: "Да предположим, че ние бихме могли да говорим със зародиша в утробата на майката и му кажем, че неговият живот няма да бъде винаги в това състояние, в което той се намира сега и че след него следва едно друго, много по-съвършено." Какво би ни

отговорил този зародиш? Той би ни отговорил така, както вие атеистите отговаряте: че друг живот няма и че животът е единствено възможен в утробата на майката, а всичко останало са религиозни предрасъдъци. Ако обаче този зародиш би могъл правилно да разсъждава, той би си казал: "Ето, на мен ми растат ръце, които тук въобще не са ми нужни и които аз не мога дори да протегна. Защо ми растат те? Сигурно за някой друг, по-висш стадий от моето съществуване, когато аз вероятно ще мога де ги ползвам. На мен ми растат крака, които аз държа постоянно притиснати до тялото ми, почти до самите ми гърди, които тук много ми пречат. Защо са ми те? Сигурно след време мен ме очаква живот в някой по-голям свят, където ще трябва да ходя. На мен ми растат очи, независимо от това, че аз сега живея в пълен мрак и те въобще не са ми необходими. За какво ми растат те? Сигурно в живота, който ме очаква в другия свят, ще има светлина и цветове, които аз не бих могъл да видя без тези очи." Ако зародишът би могъл да разсъждава върху своето собствено развитие, то той би могъл да предполага, че него го очаква друг живот и да се мъчи да си го представи. Точно така стоят нещата и при нас. Когато сме млади, ние имаме енергия, но нямаме достатъчно разум, за да я използваме правилно. С годините ние порастваме в познания, но катафалката вече стои пред вратата на дома ни, за да ни откара в гробището. Защо ни е било нужно да порастваме в познание, за което ние просто нямаме време да го използваме? Заради същото, заради което на зародиша растат ръце, крака и очи. Заради това, което ще бъде. Точно това ства с нас, докато живеем тук, на Земята. Ние натрупваме знания, опит и мъдрост, заради това, което ни очаква. По този начин ние се подготвяме за един много по-високо интелектуален живот - живота след смъртта!"

Официалното учение на комунистите гласи, че Хрис-

тос въобще никога не е съществувал. Хората от нелегалната църква дават следния съвсем прост отговор на това твърдение: "Какъв вестник имате в джоба си? Днешна или вчерашна "Правда"? Дайте да погледна. Аха, 14 януари 1964 година. Откога? Откакто на земята е заживял Този, който никога не е съществувал и не е имал никакво значение за историята! Вие твърдите, че Той никога не е съществувал, но броят години от деня на Неговото рождение. Време е имало и преди Него, но ето че дошъл Той и човечеството разбрало, че всичко, което е била преди него, е било незначително и истинското време започва едва сега. Та самите ваши комунистически вестници сами недвусмислено потвърждават, че Исус не е бил мит!"

На Запад се проповядва така, все едно, че са уверени в това, че всички техни слушатели са убедени в истината, която слушат. В действителност това не е точно така и много не са уверени в това, което вярват и въпреки това много рядко могат да се чуят проповеди, доказващи истинността на нашата вяра. Зад Желязната завеса, където проповедниците много често нямат необходимата подготовка, обръщенията стават на дълбоко и сериозно основание на твърдата вяра. Нелегалната църква е стълб за утвърждаване на християнството зад Желязната завеса.

Между официалната и нелегалната църква няма видими граници и рязка разлика. Те са преплетени. Много пастори от официалната църква вършат същевременно и тайна работа, отиваща много по-далеч от ограниченията, които им поставят комунистите.

Официалната църква и нейната колаборационистична политика имат дълга история. Тя започва веднага след руската социалистическа революция, когато тя била възглавена от един епископ на име Сергей, чиято цел била неограничаването на църквата, но нейното пълно унищожаване и отхвърлянето на всяка религия. Това той

правел много усърдо по указание на комунистите.

Във всяка страна се намерили такива "Сергеевци". В Унгария сред католиците такъв бил отец Балог, който, подпомогнат от няколко протестантски пастори, съдействувал за пълното покоряване на неговата страна от комунистите.

В Румъния комунистите дойдоха на власт с помощта на православния свещеник Бурдочей, който се стараше да прикрие своето несъвсем чисто минало, като стана дори по-червен от своите началници. Този свещеник стоеше редом с Вишински - бившия съветски министър на външните работи и одобрително се усмихваше, когато той говореше: "Правителството ще построи рая на земята и на вас няма да ви трябва за в бъдеще повече небесният."

Що се отнася до архиепископа на Русия Никодим, то той беше държавен шпионин и доносник. Майор Дерябин, директор на руската тайна полиция, сам беше потвърдил това.

Такова е положението почти във всички вероизповедания. Сегашното ръководство на румънската баптистка църква ѝ беше наложено на сила. То отхвърля истинските християни. Точно това правят и ръководителите на официалната църква в Съветския съюз.

Президентът на румънските адвентисти Тачик сам ми призна, че сътрудничи с комунистите от първия ден на назначаването си на този пост. В самите църкви обаче сред вярващите могат да се открият истински верни християни, независимо от предателството на ръководствата. Аз смятам, че и на Запад също е така. Църковни общности остават верни на Христа не благодарение на своите ръководители, а независимо от тях.

У православните остана неизменната литургия и тя, както и преди, в някаква степен храни душите на енориашите даже и когато свещениците хвалят комунистите. Лютераните, презвитерияните и другите протестанти

петя своите стари химни. Проповедите дори на доносниците трябва да съдържат по нещо от Свещеното Писание! Хора се обръщат към Христа даже и под влиянието на такива, за които те предварително знаят, че са предатели и ще донасят за тях в тайната полиция. На тях им се налага да скриват своята вяра от тези, които със своите покварени проповеди са ги привели в нея.

Това е велико Божие чудо, за което книгата "Левит" пише с езика на символите: "Ако нещо от трупа (животното) попадне върху някое семе, което се сее, то семето остава чисто. "По закона, който беше даден на Мойсея, трупът на животното или човека са нечисти /осквернени/ и съприкосновението с тях осквернява, но семето остава чисто.

Справедливо ще бъде да признаем, че не всички от ръководителите на официалната църква са предатели и доносници. Тези, които едновременно работят и в нелегалната църква, се грижат за това християните да не бъдат мекотели, но смели и войнствуващи. Когато тайната полиция пристигнала, за да затвори манастира във Владимиреци в Румъния, ѝ било много трудно да го направи. Някои комунисти трябвало да заплатят с живота си опита да унищожат религията. Освен това официалните църкви стават все по-малко и по-малко и аз не мисля, че в Съветския съюз те са повече от 5 или 6 хиляди. В САЩ на приблизително такова население се падат 300 000 църкви. Много от тези църкви в СССР често се помещават в някое мъничко помещение или дори само в една стая. Още повече че в очертаващия се в бъдеще разцвет на комунизма в страната на църквата ще се налага все повече да преминава в нелегалност. На мястото на много от затворените църкви са открити за атеистична пропаганда.

ПО КАКЪВ НАЧИН НЕЛЕГАЛНАТА ЦЪРКВА ИЗПОЛЗВА АТЕИСТИЧНАТА ЛИТЕРАТУРА?

Нелегалната църква умее да използва тези средства. Преди всичко тя се ползува от атеистичната литература така, както Илия се ползуваше от хляба, който враните му носеха. Атеистите влагат много старание и сили в издевателството над Библията. За това те цитират стихове и дори цели глави от нея. Те публикуват книги като: "Занимателна Библия" или "Библия за вярващи и невярващи". Опитвайки се да покажат колко глупава е Библията, те привеждат стихове и глави от нея.

О, как се радвахме ние на това. Критиката беше толкова глупава, че никой не ѝ отдаваше сериозно внимание, но книгите бяха отпечатани в милиони екземпляри и бяха пълни с библейски цитати, които си оставаха невъобразимо прекрасни, независимо от това, че комунистите се опитваха да се надсмеят над тях.

Подобно както еретиците, които водени към кладата по време на инквизицията трябвало да преминат по улиците на целия град, пред многочислени тълпи от народ, облечени в смешни дрехи, изобразяващи адските пламъци, оставаха неосквернени, святи и верни, така и стиховете от Библията остават истински даже и тогава, когато ги цитира самият дявол!

Комунистическите издателства се радваха, когато получаваха молби за нови издания на атеистичната литература, в която беше така обилно цитирана Библията. Те обаче не подозираха, че тези молби се пишат от членовете на нелегалната църква, които нямаха друга възможност да получат толкова много библейски цитати. Комунистите не знаеха, че нелегалната църква купува техните книги и без да обръща внимание на надсмешките, използва само стиховете от Писанието. Ние знаехме също как да

използваме и атеистичните събрания.

Един професор по време на едно атеистично събрание показвал нагледно, че Христос не е бил нищо повече от един обикновен фокусник. Пред него стояла гарафа с вода. Той поставил в нея някакво прахче и водата се оцветила в червен цвят." Ето това е цялото чудо - казал той - Исус е имал такива подобни прахчета и се е преструвал, че обръща водата във вино по чуден начин. Аз мога да направя дори повече от това, което е направил Исус. Аз мога да превърна виното обратно във вода!" Той поставил във водата друго прахче и водата станала отново бистра и прозрачна. Той повторил това няколко пъти.

Тогавя един вярващ слушател станал и казал: "Вие ни удивихте, професоре, със своите чудеса и нас не ни остава нищо друго, освен да ви помолим да изпиете малко от вашето вино." Професорът отговорил : "Аз не мога да направя това!" Оказало се, че прахчетата са отровни. Тогавя вярващият казал: "Ето, точно в това се крие разликата между вас и Исуса. Той би ни дал с радост да прием от Неговото вино, а вие ни тровите с вашето!"

Вярващият го хвърлили в затвора, но вестта за него се разнесла надалече и укрепнала вярата на мнозина. Ние сме малки и слаби като Давид, но сме по-силни от Голиата на атеизма, защото Бог е на наша страна! Истината принадлежи на нас!

Веднъж комунистически лектор изнасял атеистична беседа. Всички работници от завода били задължени да присъстват и между тях имало много вярващи. Те стояли тихо и слушали неговите доводи против съществуването на Бога. Той доказвал, че духовният свят въобще не съществува, че няма Бог, няма Христос, няма задгробен живот. Той говорел, че човекът е материален и няма душа и отново, и отново повтарял, че съществува само материя. Тогавя един от вярващите станал и поискал думата. Позволили му да говори. Той хванал един стол и го

ударил в пода, след което отново го поставил обратно на мястото му. След това отишъл към комуниста и леко го ударил през лицето. Той силно се разгневил. Побеснял от яд, той започнал високо да ругае и да вика своите милиционери, за да арестуват грубия вярващ. Той крещял: "Как смееш да вдигаш ръка срещу мен? Какво съм ти направил?"

Вярващият спокойно отговорил: "Вие току-що доказате, че през цялото време говорихте само лъжи. Това, което казахте, че всичко е материя, излиза, че не е истина. Аз ударих о пода сполта и той не се озлоби към мен, а ето че вие отвърщате по съвсем различен начин. Материята не се раздражня и не вика, а ето че вие крещите. По този начин сам доказвате, че човек не е само материя. Той е духовно същество!"

Нямат брой случаите, когато вярващи от нелегалната църква опровергаваха доводите на комунистите по време на техните атеистични събрания.

Когато бях в затвора, нашия политически офицер ме попита грубо: "Докога ще продължавате да отстоявате вашата глупава религия?" Аз му отговорих: "Аз съм видял много атеисти, които на смъртното си легло съжаляваха, че не са били вярващи и призоваваха Христа. Можете ли да си представите вярващ, който на смъртното си легло да съжалява за това, че е бил християнин, и да призовава името на Маркс или Ленин, които да го спасят от вярата му в Бога?" - "Добър отговор!", разсмя се той, и аз продължих - Когато инженер строи мост, той не се задоволява от факта, че една котка би могла да премине по моста му безопасно. За него е важно влакът да може да премине по него, без да пропадне. Това, че вие си оставате атеисти, когато всичко върви добре, още не е доказателство, че атеизмът е добър. Вашият атеизъм обаче няма да може да издържи на по-сериозни изпитания" и аз му приведах примера, че даже Ленин се е молил

в трудни минути и в предсмъртния си час. Ние спокойно очаквахме развитието на нещата, а комунистите се боят и от страх разгръщат все по-обширно борбата с религията. С това те само потвърждават истинността на думите на Свети Августин: "Човешкото сърце е неспокойно, докато не се успокои в Теб!"

С вашата помощ, свободни вярващи, нелегалната църква ще обръща сърцата и на комунистите към Христа и ще преобразява лицето на земята. Тя постига тези успехи, защото за човека е неестествено да бъде комунист! Даже кучето иска да има свой собствен кокал!

ЗАЩО И КОМУНИСТИ МОГАТ ДА БЪДАТ ПРИВЕЖДАНИ ПРИ ХРИСТА?

Сърцата на комунистите се противопоставят на тази роля, която им се налага да играят, и на този абсурд, в който ги принуждават да вярват.

Когато ние свидетелствуваме на отделни комунисти, те често казват, че материята е всичко, което ние сме в действителност, или, че ние сме просто сбор от химични елементи, които са събрани в определен ред, докато след смъртта отново се разпаднем на съставните си части. Тогава е уместно да ги попитаме защо толкова много комунисти от много страни отдадаха и подължават да отдават живота си за своите идеали? Нима няколко минерала могат да имат идеали? Нима минералите могат да отдадат себе си в жертва заради ближните си? На този въпрос те нямат отговор.

Необходимо е да обърнем внимание на още едно обстоятелство - жестокостта. Хората не са създадени жестоки и не са способни безкрайно да издевателствуват над другите. Ние видяхме това при края на нацистките водачи, някои от които се самоубиха, а други се разкаяха за престъпленията си.

Даже във всеобщото пиянство и комунистическите страни има нещо положително. В него има стремеж към по-голяма широта в живота, каквато комунизмът не може да даде на хората.

Обикновеният руски човек по своята природа е задълбочена, щедра, широка натура. Комунизмът е елементарен и повърхностен, поради което руският човек търси другаде дълбочината на живота и като не може да я открие, се обръща към алкохола. Чрез своето пиянство той изразява ужаса, в който го е хвърлила жестоката действителност, която той трябва да понася. Така би могла завинаги да го освободи истината, ако той знаеше за нея.

По време на съветската окупация, минавайки по една от улиците на Букурещ, аз изпитах неудържимо желание да влезем заедно с жена ми в една кръчма, покрай която минавахме. Влизайки видях съветски офицер с револвер в ръка, който заплашваше, че ще избие всички, ако не му дадат още алкохол. Бяха му отказали, защото той и без това беше ужасно пиян. Хората бяха в паника. Отидох при тезгяха и помолих кръчмаря да му даде още алкохол, като го уверих, че ще седна заедно с него и ще го успокоя.

Ние седнахме на една маса. Носеха ни една след друга бутилки вино. На масата стояха 3 чаши. Офицерът вежливо наливаше в трите чаши и сам си ги изпиваше, защото ние с моята жена не пиехме. Независимо от това, че беше толкова пиян, главата му работеше. Тя беше свикнала с алкохола. Аз започнах да му говоря за Христа и той слушаше с неочаквано за нас внимание. Към края той каза: "Вие ми разкажете за себе си, а сега аз ще ви разкажа нещо из моя живот. Аз съм православен свещеник. Когато Сталин започна да преследва вярващите, аз бях от първите, които се отказаха от вярата си. Ходех от село на село и изнасях беседи, че няма Бог, и че бидейки свещеник, аз съм лъгал и заблуждавал народа. Аз говорех

и че всички други проповедници и служители на религията са също лъжци. Мене ме ценяха за усърдието, с което вършех тази работа и станах офицер от КГБ. Ето с тези ръце аз бях длъжен да убивам вярващи след ужасен тормоз. Бог ме наказва сега за това и аз пия и пия, за да забравя, но нищо не се получава!"

Много комунисти завършват живота си със самоубийство. Дори великите поети Есенин и Маяковски сами сложиха край на живота си. Писателят Фадеев свърши със себе си веднага след завършването на романа си "Щастие", в който убеждава читателите си в това, че щастieto се състои в неуморен труд за достигането до комунизма. Той самият беше толкова щастлив от това, че си пусна куршум в слепоочието след завършването на романа. Неговата душа не можа да издържи бремето на такава ужасна лъжа.

Великите комунистически водачи Жофе и Томкин, които се бяха борили за идването на комунизма още при царизма, не можаха да понесат неговите реалности и свършиха със себе си.

Комунистите са нещастни хора. Нещастни са и техните велики диктатори. Колко нещастен беше Сталин! Унищожавайки почти всички свои стари другари, той живееше в постоянен страх, че някой може да го убие или отрови. Той имал 8 спални, които се заключвали като огнеупорните каси в банките и никой не знаел кога и в коя от тях той спял. Той не вкусвал от яденето, докато готвачът не пробвал сам от храната пред собствените му очи.

Комунистите са нещастни. Те се нуждаят от Христа. Нелегалната църква ги завежда при Него. Затова тя е това, от което най-много се нуждаят поробените народи.

Помогнете им!

= " = " =

Отличителна черта на нелегалната църква е искре-

ността на нейните вярващи. Един проповедник, който по понятни причини тук ще назова с прозвището "Жорж", разказваше за един случай, който станал в Унгария. Един капитан от съветската армия отишъл при проповедника, за да поговори с него насаме. Когато влизайки в кабинета му видял висящия на стената кръст, той пренебрежително кимнал към него и казал: "Вие, разбира се, знаете, че всичко това е измислица, трик, който използвате вие, проповедниците, за да заблуждавате бедния народ и да облекчавате живота на богатите. Ето сега ние сме сами. Признайте си, че не вярвате в това, че Исус Христос е бил Божий Син. Проповедникът се усмихнал: "Бедни човече, аз, разбира се, вярвам в това, защото то е истина."

"Няма да позволя да ме разигравате - развикал се капитанът. - Аз говоря сериозно. Да не сте посмяли да ми се надсмивате!" Той извадил пистолета си и го опрял в гърдите на проповедника: "Ако вие веднага не признаете, че всичко това е лъжа, аз ще ви застрелям!"

"Аз не мога да направя това, защото нашият Господ Исус Христос наистина е Божий Син" - спокойно повторил проповедникът.

Тогава капитанът хвърлил револвера, прегърнал проповедника и с очи пълни със сълзи казал: "Значи е истина! Аз сам вярвам в това, но не бях достатъчно убеден, докато не видях, че има хора, които са готови да умрат за Христа. Вие ми показахте това на дело!"

Аз зная и други подобни случаи. Когато червената армия завладя Румъния, двама войници влезли в една църква с автомати в ръце и казали: "Ние не вярваме във всичко това и които не се откажат веднага от вярата си, ще бъдат убити на място! Готовите да се откажат от вярата си да минат вдясно!" Няколко човека минали вдясно и им било заповядано да си отидат по домовете. Те веднага побягнали към къщите си. Когато войниците останали само с тези, които не пожелали да избягат, те

оставили автоматите, започнали да прегръщат един след друг вярващите и казали: "Ние също сме вярващи, но искаме да общуваме само с тези, които са готови да умрат за вярата си!"

Такива хора разпространяваха евангелията в нашите страни. Те бяха борци не само за това дело, но и за свободата.

В домовете на много вярващи на Запад често цели часове се губят за слушането на светска музика. В нашите домове също можеше да се чуе силна музика, но тя свиреше само за това, за да не могат да се чуват на улицата нашите разговори за Бога и нелегалните работи; за да не могат съседите да подслушват и да доносничат на полицията.

О, как се радвахме, когато имахме възможност да се срещнем с истински вярващи от Запад!

Пишещият тези редове знае колко нищожен човек е, но също така знае, че той е и "глас" на безгласниците; на тези, на които затвориха устните на Западът никога не е чувал техния глас. От тяхно име аз призовавам за по-голяма сериозност към проблемите на вярата и по-голямо разбиране и отзивчивост към проблемите на църквата. От тяхно име моля и за вашите помощи и молитви за страдащите в комунистическите страни нелегални вярващи. Досега ние сме побеждавали само защото Бог е на наша страна. Ние имаме успех и защото нашите думи са насочени до най-големите нужди на сърцата на комунистите.

Комунисти, които са били в затвора по време на фашисткия терор, са ми признавали, че са се молели в най-трудните си моменти там. Аз сам видях как бивши комунисти умряха с името на Исуса Христа на уста.

Ние ще победим, защото цялото културно човечество е на наша страна.

Могат да се забравят книгите на много съвременни

писатели, но книгите на Достоевски и Толстой ще останат вечни, защото в тях има лъчи от Евангелието. Така стои въпросът и с Гьоте в Германия; Сенкиевич в Полша; Садовану в Румъния. Комунистите публикуваха някои жития на светци под заглавието: "Легенди за светци", но даже и под това заглавие животът на светците оказва своето положително въздействие върху хората.

Не могат да се премахнат от съкровищницата на световната живопис творбите на Микеланджело и Леонардо да Винчи, както и на другите велики художници, които също говорят за Христа.

Когато заговоря с комунисти, чувствавам тяхната дълбока нужда да откликнат на моята покана и да станат мои съюзници. За тях е много трудно да отхвърлят моите доводи. За да го направят, те трябва с големи усилия да заглушат гласа на собствената си съвест, която винаги е на моя страна.

Аз лично познавам един професор по марксизъм, който се молеше преди своите лекции и молеше Бога да му помогне при неговите лекции по атеизъм!

Аз познавах комунисти, които ходеха на тайни събрания някъде далече, за да не ги познаят, когато ги разкриваха, те лъжеха, че не са били на нелегални евангелски събрания и, че не са вярващи, а след това плачеха, че не им достига смелост да признаят и защитят вярата си, която ги беше завела на тези събрания. Но и те също са хора.

Когато човек приеме частица от вяртата, та била тя и най-минимална, тази мъничка частичка непременно ще израсте в неговото сърце. Ние знаем, че ще победим, защото в нелегалната църква ние видяхме много победи и тържества на вярата.

Има комунисти, които обичат Христа и за това може и трябва да ги привеждаме при Христа. Тях може да ги обърне и приобщи само истинската църква зад Желязната

завеса. Всеки, който иска да изпълни сърдечното желание на Спасителя за спасението на цялото човечество, е длъжен да поддържа тази църква. Исус каза: "...и научете всичките народи..." Той никъде не спомена, че трябва да спрем пред Желязната завеса и да не продължаваме нататък. Верността към Бога и изпълнението на това велико поръчение ни принуждават да отидем и зад нея, където всеки трети човек се намира в робството на атеистичната идеология.

= " = " =

Нелегалната църква, това е свидетелстващата и придобиваща души за Христа църква зад Желязната завеса.

Висшето ръководство на официалната църква е поставено от комунистите. Тяхната лоялност принадлежи най-напред на техните началници, а не на Христа.

Вместо да затварят всички църкви, при все че хиляди църкви бяха затворени, комунистите се изхитриха и позволиха да останат отворени няколко показни църкви, под вида на прозорец, чрез който те могат да следят за вярващите и да планират окончателното унищожаване на християните и християнството. Те решиха, че е по-добре да запазят църковната структура, като я превърнат в оръдие на комунизма за контрол над вярващите и заблуда на посетителите от чужбина. На мен самия ми предложиха работа в такава църква при условие, че доноснича за членовете на моята община.

Струва ми се, че хората на Запад не могат да си представят, че комунистите използват привидно свободните църкви за своите хитро скроени цели. Например всички посетители на Москва могат да видят препълнената баптистка църква, но въобще не им идва наум, че това е единствената протестантска църква в един град с близо 8 милиона население! Те се връщат вкъщи и разказват за свободата на религията в Съветския съюз.

"Църквите са препълнени!" - възклихват те с възторг, без да обръщат внимание на действителната трагедия - една църква на 8 милиона души!

В болшинството комунистически страни при църквите няма неделни училища и младежки дружества. Даже тези малки едностайни общества, които също е прието да се наричат църкви, са достатъчно отдалечени от гъсто населените райони, та 80 на сто от населението може да се достигне само с помощта на нелегалната работа и тайните евангелизации. Друг изход няма.

Ето при такива условия нелегалната църква си остава главната свидетелка и радетелка по привеждането на души за Христа, главен източник на евангелизации в комунистическите страни. Тя никога не би приела да замени истинските тайни на евангелизации с някакви показни, заблуждаващи хората учреждения. Тя ще продължава проповедта на "всяка твар"!

НЕЛЕГАЛНАТА ЦЪРКВА СЕ СЪТОИ ОТ ТРИ ГРУПИ

I ГРУПА - БИВШИ ПАСТОРИ И ПРОПОВЕДНИЦИ

Към първата група се числят хиляди пастори и проповедници, лишени от възможността за служение в техните църкви, защото не са пожелали да отстъпят от евангелските истини. Много от тях са прекарвали дълги години по затворите, където са били измъчвани за вярата им, а след като са ги освободили, отново са се захванали с предишната си работа, но този път вършещи я тайно в нелегалната църква. Независимо че комунистите са затворили техните църкви или са ги заменили с други по-благонадеждни служители, те продължават да се трудят, и то много по-ефективно, отколкото преди, въпреки че техните събрания сега са провеждат не в храмовете, а

в изби, плевни и гори. Вярващите се събират тайно и тези живи мъченици, които с риск на живота си продължават своето служение за Христа, съставляват първата група в нелегалната църква.

II ГРУПА - МИРЯНИТЕ В ЦЪРКВАТА

Втората част от нелегалната църква съставлява безчетната армия от посветилите се обикновени вярващи. Трябва да се отбележи, че между тях няма номинални или половинчати християни. Такива няма да намерите също нито в Съветския съюз, нито в Китай. Прекалено висока е цената, която трябва да плащат вярващите за своите убеждения, та да го правят за разнообразие или от снобизъм.

Трябва също така да се отбележи, че преследванията винаги са създавали прекрасни вярващи - свидетели, довеждащи души при Христа. Комунистическите преследвания имаха обратен ефект и вместо да унищожат църквата и религията въобще, създадоха силни, сериозни и посветени християни, каквито трудно можете да намерите на Запад. Тези вярващи не могат да си представят как могат да бъдат "деца на Бога" и да не се опитват да спечелят всяка срещната душа за Христа.

Червеноармейският вестник "Червена звезда" напада вярващите, като пише: "Последователите на Христа протягат своите железни лапи към всички."

Техният истински християнски начин на живот подтиква към вярата най-напред техните съседи. Почти във всеки град или село вярващите са уважавани и обичани от всички граждани. Ако в къщата се разболеет майката и не е в състояние да се грижи за децата си, при нея идва

майка християнка и помага в домакинската работа. Ако в къщата се разболее мъжът и не може да върши мъжката работа, идват вярвящите братя и я поемат. Те практикуват едно живо християнство и затова, когато свидетелствуват за Христа, хората ги слушат и идват, и им вярват, защото са видяли Христа в техния ежедневен живот.

В официалната църква могат да проповядват само ръкоположени и проверени от властта братя, но милиони обикновени миряни, по всички краища на комунистическия свят придобиват души, свидетелствувайки по пазари и площади, селски кладенци и навсякъде, където те отиват.

Комунистическите вестници сами пишат за това, че местни вярващи пъхат брошури на купувачите и даже длъжностни лица в комунистическите печатници отиват през нощта, за да могат набързо да извъртят неколкостотин християнски брошури и да се оттеглят с изгрева на слънцето. Комунистите пишат, че деца получават евангелия от неизвестни източници и преписват части от тях на ръка. Те поставят тези преписани части от Евангелието в джобовете на своите невярващи учители в учителските съблекални в училищата.

Тази армия от вярващи е изключително силна във всички комунистически страни по света. В Куба продължават да се създадат църкви от обикновени миряни, след като официалното проповядване беше забранено от правителството и проповедниците бяха арестувани или изселени.

Тези милиони посветени, обикновени, истински, ревностни вярващи, пречистени и закалени в огнените преследвания, на които комунистите възлагаха толкова

големи надежди, представляват втората група в нелегалната църква.

III ГРУПА - ПАСТОРИ И ПРОПОВЕДНИЦИ НА СЛУЖБА

Третата по важност група в нелегалната църква са пасторите и проповедниците от официалната църква, които не желаят повече да мълчат. В това отношение нелегалната църква не е съвсем отделена от официалната. В много страни, като например Югославия, Полша и Унгария, пасторите от официалната църква работят едновременно и в нелегалната. В официалната църква на тези пастори не им разрешават да говорят извън техните едностайни църкви. На тях не им разрешават да имат неделни училища за децата и събрания с младежите. Комунистите се боят от съживление и на пастора не му е разрешено да се моли за болни в дома им. Тези служители са оградени от всички страни с комунистически правила, правещи техните църкви безслни, безполезни и безплодни.

Много често тези пастори, отхвърляйки комунистическите подигравки за "свобода на изповеданията" решават с риск на живота си да отидат на паралелно служение извън пределите на официалната църква и ограниченията в нея. Те проповядват така и на децата, и на младежите въпреки строгите официални забрани. Те евангелизират тайно в домовете на вярващите, по тавани и мазета. Те получават нелегално и тайно раздават на жадуващите души религиозна литература. Те рискуват свободата и живота си, пренебрегвайки повеленията на комунистите и служейки на душите истински. Бидейки външно покорни и спокойни, те рискуват живота си, разпространявайки истинското Божие Слово. В Съветския съюз много от тях

бяха разкрити и арестувани. Сега ги очакват много години затвор. Те са една жизненонеобходима част от нелегалната църква.

Един човек, който често ходи в комунистическите страни и се интересува от развитието на религията там, връщайки се неотдавна от поредното си посещение ми писа, че никъде не е срещнал нелегални църкви! Това е все едно някой да отиде в гъстите джунгли на Африка и да пита тамошните жители дали говорят в проза? Та те не знаят какво е това! Християните от първото десетилетие не знаеха, че са християни. Ако вие ги бяхте попитали за тяхната религия, те щяха да ви отговорят, че са евреи, израилтяни, вярващи в Месията Исус - свети братя, деца на Бога. Названието "ХРИСТИЯНИ" им било дадено много по-късно от други хора в Антиохия.

Последователите на Лютер не знаеха, че са лютерани и сам Лютер се противопоставяше енергично на това име.

"Нелегалната църква", това е името, което ѝ дадоха комунистите и западните изследователи на положението на религиозните права на Изток. Така те наричаха тайната организация, която възникна в комунистическите страни в резултат на преследванията. Членовете на нелегалната църква не я наричат така. Те наричат себе си християни, вярващи деца на Бога, но вършат своята работа тайно, нелегално разпространяват Евангелието при закрити събрания, които не се посещават от чужденци.

Вие можете с години да пътувате из Америка и никъде няма да срещнете съветска шпионска мрежа, въпреки че тя съществува, само дето не е толкова глупава, че да се показва на любопитните туристи.

На следващите страници аз ще дам някои извадки от съветската преса, доказвайки съществуването и дейтелността на тази смела нелегална църква.

ГЛАВА ШЕСТА

КАК ХРИСТИЯНСТВОТО ПОБЕЖДАВА КОМУНИЗМА

Аз вече разказах за нашия личен опит в тайното разпространяване на Евангелието сред червеноармейците и румънските комунисти. Призовавах да помагате в проповядването на Христа на комунистите и поробените от тях народи. Възможен и изпълним ли е този призив? Реалистичен ли е? Съществува ли нелегалната църква понастоящем в Съветския съюз и другите комунистически страни? На тези въпроси ще отговоря с напълно положителни данни.

Комунистите отпразнуваха петдесетилетието на тяхната власт, но тяхната привидна победа всъщност е поражение. Победи християнството, а не комунизма. Съветската официална преса е пълна с информации за работата на нелегалната църква. За пръв път от толкова години насам нелегалната църква стана толкова силна, че дръзна да работи полуоткрито, което страшно дразни и плаши комунистите. Информацията, която получаваме от други източници, потвърждава съветския печат.

Не забравяйте, че нелегалната църква е подобна на айсберг! Нейната по-голяма част е скрита в нелегалност, а светът вижда само една малка част от нея. В тази глава ще дам конкретно място на някои от най-важните съобщения.

ВЪРХЪТ НА АЙСБЕРГА!

Седми ноември 1966 година в Кавказ, в Сухуми, нелегалната църква провела многолюдно събрание под открито небе. Дошли много вярващи и от други градове. След призива да излезнат напред и да приемат Исуса 47

млади хора приели Христа и били кръстени още там на място в Черно море, както в библейските времена. Те не били специално подготвени. След 50 години комунистическа диктатура, когато нямаше нито Библии, нито друга духовна литература и беше невъзможно да се подготвят в семинарии хора за служение в църквите, простотата на кръщението можеше да бъде само библейска. Та нали и Филип също не се беше подготвял в специално училище за своето служение, но когато скопеца, с когото той имаше възможност да поговори за Христа може би само няколко часа, каза: "Ето вода, какво пречи да се кръстя?" му отговори: "Ако вярваш от цялото си сърце, можеш!" И ние четем в "Деянията на Апостолите", че новообращенеца беше кръстен веднага още там. В Черно море има достатъчно вода и нелегалната църква там се върна към библейските традиции.

"Учителски вестник" от 23 август 1966 година пише, че в Ростов на Дон "нежелаещите да се регистрират" баптисти организирали протестна демонстрация против комунистическите закони, забраняващи истинското християнско служение.

Исус вършеше Своите чудеса в събота, за да покаже на книжниците и фарисеите, че Той е господар и на съботата. Ние в нелегалната църква организирахме нашите демонстрации по време на големите комунистически празници, за да покажем нашия протест против техните жестоки закони.

На 1 май комунистите винаги имат своите манифестации, в които всички са задължени да вземат участие. В този ден втората по сила организация след комунистическата партия в Съветския съюз - нелегалната църква, също се появяваше на улицата. Бяха се събрали около 500 човека, които бяха подбудени само от Божията любов. Те знаеха, че рискуват свободата си и че ги очакват затвор и тормоз.

Всички вярващи в Съветския съюз са запознати с "тайния манифест", напечатан в Барнаул. В него се говори за сестра Хмара от селцето Калунда и за това как тя получила съобщение от затвора за смъртта на мъжа си. Тя останала вдовица с четири малки деца. Когато ѝ докарали тялото на измъчвания в затвора неин съпруг, следите от белезниците още стояли по ръцете му. По неговите палци, длани и ходила имало следи от силни изгаряния, а долната част на корема му имала прорези от нож. Десният му крак бил силно отеъкъл и по двата му крака имало безброй синини. Цялото тяло било в рани.

Всички вярващи, дошли на демонстрацията в Ростов на Дон, знаели, че тях може да ги очаква същото, но те не се побояли да отидат. Те знаели, че този мъченик, който бил отдал живота си за Христа, и то само 3 месеца след своето обръщение, бил погребан в присъствието на много вярващи, които носели плакати с надписи: "За мен да живея с Христос, а да умра придобивка!", "Не се страхувайте! Тези, които убиват тялото, не могат да убият душата!", "И аз видях под престола душите на убитите за Божието Слово..." и други.

Примерът на този мъченик вдъхновил вярващите от Ростов на Дон. Те се събрали на улицата пред неголяма къща. Събрали се много хора. Някои от тях седяли по дърветата и по покривите на къщите, както някога Закхей. Осемдесет души се обърнали към Христа и болшинството от тях били все млади хора, като дори 23 били комсомолци.

Вярващите преминали през целия град и дошли до брега на Дон, във водите на която новообръщенците приели кръщение. Полицията дошла с няколко автомобила и обградила вярващите на брега на реката. Те искали да арестуват само организаторите /нима можели да арестуват всичките 500 човека?/. Вярващите паднали на колене и попросили от Бога да ги защити и да им позволи

да проведат събранието си в този ден.

Застанали рамо до рамо и плътно обградили проповядващите братя, които продължили събранието. Положението станало напрегнато. Вестник "Правда" публикува по-късно съобщението за арестуването на шестима проповедници, свързани с това събрание. Нас обаче ни радва факта, че много хора, включително и комсомолци, приели Христа в този ден.

"Учителски вестник" писа по същото време, че вярващите баптисти от нерегистрираната църква в Ростов на Дон имат дори своя печатница /наименованието "баптисти" в Съветския съюз включва още и петдесатни и евангелисти протестанти/. Вестникът писа, че в тази печатница се печатат листовки, прозиваващи към твърдост във вярата. В една такава нелегална брошура се дава съвет на родителите, с който аз също не мога да се съглася: "Пазете децата да не ходят на погребения, за да не се грижат за преходното и временното в живота!" Хубавото е, че освен това родителите се съветват да просвещават децата си духовно, за да могат да противостоят на атеистичното възпитание в училищата. Вестникът завършва статията си със следните думи: "Защо учителите се боят да се намесят в живота на семейства, в които децата се превръщат в религиозни идиоти!"

В този същия вестник се описва и съдебното следствие срещу братя от нелегалната църква, които тайно извършвали кръщения: "Младите свидетели се отнасяха с пренебрежение към съда и се държаха фанатично. Млади момичета зрителки гледаха с възхищение на подсъдимите и с неодобрение на безбожната публика."

Членовете на нелегалната църква се обръщаха с всевъзможни прошени за свобода и освобождаване на затворени братя дори пред ЦК на КПСС.

"Ние имаме таен документ, разпространен от баптисткия съюз на евангелските църкви, в който се изразява

протест против контрола над църквата от партията и държавата" - пише "Съветская жизнь", брой 6 от 1963 година. Този документ беше донесен по нелегални пътища и на Запад. В него се говори за още една героична демонстрация, станала в самата Москва. Ще цитирам из манифеста: "Възлюблени братя и сестри. Благодадта и мирът на нашия Господ Исус Христос да пребъдват с вас! Ние бързаеме да ви съобщим, че делегация от евангелските баптистки църкви в състав от 500 човека отиде в Москва на 16 май 1966 година при главните власти и зданието на ЦК на КПСС с молба да бъдат приети и изслушани. Ние подадохме молба лично до генералния секретар на Брежнев..."

По-нататък се разказва как тези 500 човека прекарвали целия ден пред сградата на улицата. Това била фактически първата публична демонстрация в Москва против комунистите. Тя беше организирана от членовете на нелегалната църква. Към края на работния ден те подали втора молба до Брежнев, в която обяснявали как някой си другар Строганов отказал да предаде тяхната първа молба и ги заплашвал. Петстотинте делегати останали на улицата и през цялата нощ. Покрай тях често преминавали автомобили и хора изхвърляли върху тях мърсотии и ги ругаели. Независимо от това, че постоянно ги убиждали и дори валяло, те останали до сутринта пред сградата на ЦК. На следващия ден им предложили да влезнат вътре и да разговарят с някакви незначителни официални лица. Те категорично отказали, заявявайки, че вътре без свидетели могат да ги арестуват и дори избият и решили да останат на улицата, докато сам Брежнев не приеме да разговаря с тях.

Тогава станало неизбежното. В 1.45 часа пристигнали 28 автобуса и започнала разправата. "Ние се притискахме един в друга, а полицаите ни биеха всички по ред. Те отделиха мъжете и започнаха да ги бият, да ги повалят

на асфалта и да ги ритат навсякъде. Завличаха братята в автобусите, влачещи ги за косите. Опитващите се да избягат биеха до загуба на съзнание. Пълните с вярващи автобуси бяха откарвани в неизвестна посока. От автобусите на тайната полиция се чуваше тяхното пеене. Всичко това ставаше пред очите на много хора."

След като и петстотинте били откарани в затвора, двама пастори, братята Георги Винс и Хорев, истински пастори на своето паство, намерили достатъчно смелост у себе си, за да отидат в това същото здание на ЦК на КПСС - също както след арестуването на Йоан Кръстител Исус отишъл на същото място, където той проповядвал, и се обърнал към народа със същите думи, с които и самият той проповядвал: "Покайте се, защото Небесното Царство наближи!"

Винс и Хорев попитали къде се намира делегацията и настояли за нейното незабавно освобождаване. Тези смели братя просто изчезнали. По-късно станало известно, че били откарани в Лефортския затвор.

Страхуваха ли се тези членове на нелегалната църква? НЕ! Други след тях с риск на живота си печатаха и разпространяваха манифести, които достигаха и до нас и които не говорят със Словата на Посланието на Апостол Павел към Филипianите 1:29: "Защото относно Христа вам е дадено не само да вярвате в Него, но и да страдате за Него!"

Те напомнят на всички нас думите на I Послание на Апостол Павел към Солунците 3:3: "та да се не колебае никой от тия скърби, защото вие знаете, че на това сме определени." Те цитират и посланието към Евреите 12:2: "Като гледаме на Исуса, начинателя и усъвършителя на нашата вяра, Който заради предстоящата Нему радост издържа кръст, като прозре срама и седна от дясно на Божия престол."

Нелегалната църква открито застана против отравя-

нето на умовете на младежите с отровата на атеизма. Тя възстана в Ростов на Дон, в Москва и по целия Съветски съюз. Тя се бори с отровата на комунизма и с опасните ръководители на официалната църква, за които те пишат в един от своите манифести: "В наши дни сатана диктува и на църквата да взема решения, които противоречат на Божиите заповеди (цитат из "Истината за Украйна"). "Истина за изтока" пък публикува съобщението за съда над братята: Алексей Неверов, Борис Гармашов и Аксен Зубов. Тези братя организирали групи от хора, желаещи да слушат американски радиопредавания. Те записвали тези духовни предавания на магнетофонна лента и ги разпространявали сред вярващите. Съдели ги и за това, че тайно са се събирали под формата на екскурзии и художествени кръжоци.

Да, нелегалната църква работи така, както работеха първите християни в катакомбите на Римската империя.

"Съветска Молдавия" от 15 септември 1966 година също се оплаква, че нелегалната църква разпространява листовки и брошури, събира се на публични места, въпреки че това е забранено със закон и нейни членове ходят от село на село, свидетелствайки за Христа. Този същия вестник пише, че трима младежи пяли химни във влака, призоваващи посвещаването младостта на Христа. Репортерът се възмущава от това, че тези хора проповядват по улиците, железопътните гари, във влаковете, автобусите и даже в държавните учреждения.

Друг един пример за непоколебимостта на вярващите от нелегалната църква в СССР дал един от нейните ръководители Гладчевич, когато бил изправен пред съда. Окуражени от неговата твърдост и дотойно държание, една група вярващи братя започнали да пеят химни направо в залата на съда!

На 1 май вярващите от две села - Копега и Захаровка организирали тайно събрание в гората. Те често се съби-

рали по домовете под предлог на празнуването на рождени дни. На много многочислени вярващи семейства се налагало да чествуват по повече от 35 рождени дни в годината, за маскировка пред тайната полиция.

Нито затвора, нито тормоза могат да уплашат вярващите. Нелегалната църква също, както някога първата църква, само укрепват вярата и посветеността си от преследванията.

"Украинска правда" от 4 октомври 1966 година пише за брат Прокофиев - един от ръководителите на нелегалната църква, че той е бил вече 3 пъти в затвора, но веднага след освобождаването си започвал организирането на тайни неделни училища. Сега той отново е в затвора и пише в едно нелегално изнесено оттам писмо: "Подчинението на правилата на комунистическата законност лиши църквата от Божието благословение."

Когато вие слушате за осъдени в Съветския съюз братя, не си представяйте условията в западните затвори, където няма глад, тормоз и промиване на мозъци.

"Наука и религия" - 9 книжка от 1966 година пише, че вярващите разпространявали духовна литература, поставена между страниците на списание "Огоньок" - комунистическо списание. Те раздавали библии и с корици на романа на Толстой "Ана Каренина". Те дори пеят песни върху мотиви на интернационала, които възхваляват Христа, допълва списанието." Да, верната нелегална църква продължава да работи! Невестата Христова продължава да Му служи.

Комунистите сами потвърждават, че съм прав, когато казвам, че нелегалната църква привежда комунисти при Христа. "Балкански работник" от 27 април 1966 година напечатва писмото на Таня Сигунова - комсомолка, повярвала в Христа, което тя писала на своята леля и било хванато от властите: "Драга лельо Надя, приветствам те в любовта на нашия Господ Исус Христос!"

Лельо Надя, Той толкова много ме обича! Ние сме нищо пред Него! Аз мисля, че ти разбираш тези думи: "Любете враговете си и молете се за тези, които ви гонят!"

Когато това писмо попаднало в ръцете на тайната полиция, брат Серебренников, привел Таня и още много други при Христа, бил хвърлен в затвора. Комунистическият вестник публикува цитат от негова проповед: "Ние сме длъжни да вярваме в нашия Господ, както вярваха първите християни. Наш основен закон е Библията и ние не признаваме нищо друго. Ние сме длъжни да помагаме на хората да намерят прощение на греховете си и вечен живот. Това важи най-вече за нашата работа сред младежите." Когато му казали, че съветските закони забраняват да се проповядва на младежите, той отговорил: "Нашият закон е само Библията!" Това е обичаен отговор на такива въпроси, и то в една страна, където атеизмът управлява народа.

Друг комунистически вестник пък описва следната "страшна сцена": Млад човек, скоро приел кръщение, пее публично християнски химни и говори на минувачите, че Бог ни е заповядал да любим враговете си. Констатирайки, че много от членовете на комсомола са тайни вярващи, вестникът завършва статията си с думите: "Колко безсилно трябва да е училището, колко скучно и лишено от виделина, щом пасторите успяват да измъкнат младежите изпод носа му."

"Комсомолска правда" от 30 юни 1966 година се ужасява откривайки, че най-добрият ученик в училището се оказал християнин. А "Киргизка правда" от 17 януари 1966 година цитира нелегална листовка, предназначена за майките "Нека да употребим всичкото си старание и молитви за посвещаването на нашите деца на Господа още от люлката. Да спасим нашите деца от влиянието на света!"

Всички тези старания в работата на нелегалната

църква не отидоха напразно, а се увенчаха с успех. За това свидетелствуват самите съветски вестници, че християнството се разраства сред младежта.

Един вестник от Челябинск пише за това как комсомолката Нина станала християнка след посещението на тайно събрание.

"Съветска Юстиция", книжка 9 от 1966 година, описва найните събрания по следния начин: "Те се провеждат в полунощ. Криейки се и страхувайки се от собствените си сенки, хората прииждаха от всички страни. Хората бяха толкова много, че така изпълниха малката стаичка, че нямаше възможност дори да застанат на колене. От недостига на кислород дори загасна газената лампа. Пот течеше от лицата на всички присъстващи. На улицата един от "Господните" служители следеше за евентуалното идване на милиция, за да предупреди при нужда намиращите се вътре."

Нина разказва как в едно подобно събрание я приели в обятията на църквата, топло и загрижено: "Те имат, както и аз сега, голяма и светла вяра в Бога. Те се грижат за нас. Нека моите познати комсомолци да минат край мен, без да ме поздравят, нека да ме гледат с презрение и ме наричат: "баптистка", нека да правят каквото си искат. Те не са ми нужни!" Много млади хора подобно на нея са се отказали от своите предишни другари и са решили до края на живота си да служат само на Христа.

"Комсомолска правда" от 18 януари 1966 година пише, че при произнасянето на присъдата в съда над петдесетници, паднали на колене и казали: "Ние се предаваме в Божиите ръце. Благодарим Ти Боже, че ни удостои с тази чест да страдаме заради теб!"

Вярващите продължават да пеят същите химни, заради което техни братя са хвърлени в затворите, а отговорите, които те дават на въпросите на съдиите, в много случаи идват по вдъхновение от свише.

Един съдия попитал подсъдимия: "Защо ти привличаш хора в твоята забранена секта?", а той отговорил: "Нашата цел е да обърнем целия свят към Христа!"

"Вашата религия е ненаучна" - казал друг съдия, на което обвиняемата студентка отговорила: "Нима вие не сте чували за учените Нютон и Айнщайн? Те са били дълбоко вярващи хора. Мен са ме учили в училище, че нашата вселена се казва "вселена на Айнщайн", точно този Айнщайн е казал, че само християнството може да спаси света от социалното зло и дълг на всеки човек е да го разпространява. Помните ли великия философ Павлов? Той също е бил Християнин. Даже Маркс в "Капитала" казва, че християнството (особено протестантството) е най-съответстващата на хуманизма религия. Как може вие марксистите да ме осъждате?" Разбирате защо съдиите обикновено нямат какво да отговорят, нали?

На същото обвинение, че неговата религия е ненаучна, един вярващ отговорил в съда следното: "Аз съм сигурен, господин съдия, че вие не сте такъв голям учен както Симпсон - откривателя на хлороформа и много други медикаменти. Когато обаче го запитали, кое свое откритие той смята за най-важно, последвал отговор: "Във всички случаи не хлороформа. Най-голямото ми откритие беше, че аз съм грешник и мога да получа спасение по благодатта Божия!"

Самопожертвувателният живот и кръвта, която тези хора бяха готови да пролеят за своите убеждения, съответствува на това, което е казал великият мисионер в Африка Алберт Швайцер: "Свещено е обществото на тези, които носят печата на страданията!" Към това общество принадлежеше и нашият Господ Исус Христос - "човек на скърби и навикнал на печал."

Нелегалната църква е свързана здраво с връзките на любовта със своя Спасител. Нейните членове също са свързани помежду си с тези вечни и свети връзки. Нищо

на този свят не е в състояние да ги надделее.

В получено неотдавна писмо от нелегалната църква се казва: "Ние се молим за това не само да станем добри християни, а да бъдем такива, каквито иска да ни вижда Бог - хриstopодобни християни, готови да понесат и кръст за Божията слава.

"Правда востока" от януари 1966 година пише за това как подсъдимата Мария Савчукот говорила на въпроса, кой я е привел при Христа: "Бог ме привлече в едно от събранията на Неговите деца." Друга подсъдима попитали: "Кой ви накара да свалите червените връзки и да напуснете пионерската организация?", а те заявили: "Ние направихме това по наша собствена воля. Никой не ни е учил на това."

Независимо от това, че понякога върхът на айсберга се вижда, на други места вярващи практикуват дори самокръщение, за да не излагат на риск своите ръководители. Понякога дори по време на кръщения в реки или езера както кръщаващите се, така и кръщаващите ги имат на лицата си маски, за да не могат да бъдат разпознати при евентуални фотографии.

"Учителски вестник" от януари 1964 година пише за една атеистична беседа в село Воронино. След като лекторът завършил своето слово, вярващите го затрупали с въпроси, на които той просто нямал отговор, те питали: "Откъде комунистите са взели своите морални принципи като "не кради", "не лъжи", "не убивай" и други. Те просто показали на лектора, че всеки те водят началото си от Библията, с която комунистите така усилено воюват. Той така се объркал, че беседата завършила с пълна победа на вярващите.

ПРЕСЛЕДВАНЕТО НА НЕЛЕГАЛНАТА ЦЪРКВА СЕ УВЕЛИЧАВА

Вярващите от нелегалната църква страдат в наши дни повече, отколкото когато и да е било преди. В Съветския съюз се преследват и всички останали религии. Не по-добро е отношението към мюсюлмани и евреи, но явно за своя главна мишена комунистите са избрали нелегалната църква. Съветският печат съобщава за масови арести и съдебни процеси.

На едно място 82 вярващи били поставени в психиатрична клиника. 24 от тях умряли само за няколко дена от "усилени молитви". Откога молитвата започна да умъртвява вярващите? Можете да си представите какво са преживели тези хора.

Най-страшното наказание обаче е отнемането на децата от родителите, защото те ги учили на религия. Понякога правото да се виждат децата се отнема завинаги!

Съветският съюз е подписал декларацията на Обединените нации, в която за дискриминацията в областта на образованието се казва: "Родителите трябва да имат свободата да възпитават децата си съгласно своите лични религиозни и морални убеждения." Ръководителите на официалната баптистка църква в СССР на конгреси и семинари твърдят, че това право е обезпечено в цялата страна за всички родители и има хора, които им вярват. Обърнете обаче внимание само на още няколко цитата от съветската преса:

"Съветска Русия" от 4 юни 1963 година пише за това как баптистката Маринкова се лишила от своите 6 деца затова, защото ги учела на християнство и не им разрешавала да носят червените пионерски връзки. Изслушвайки присъдата си, тя спокойно отговорила: "Аз страдам за вярата си." Освен всичко съдът я задължил да плаща

издръжка на отнетите ѝ деца, които сега са тровени с атеизъм. Вярващи майки, помислете за страданията на тази майка! "Учителски вестник" пише, че същото се случило и с Игнатий Мелини и жена му. Съдът поискал от тях публично да се откажат от вярата си: "Избирайте между Бога и вашата дъщеря. Нима ще изберете Бога?" Отговорът бил прост: "Ние не се отричаме нито от нашата дъщеря, нито от нашата вяра!"

Апостол Павел казва: "Всичко съдейства на добро за ония, които любят Бога." Аз видях отнети от родителите им деца, които независимо от това, че бяха попаднали в затворени и строги училища, не само че не се бяха отровили от атеизма, но и разпространяваха там сред своите съученици получената в техните домове вяра в Бога.

Библията казва, че който обича децата си повече от Господа, не е достоен за Него. Тези думи имат особено значение зад Желязната завеса. Опитайте да прекарате само една седмица без вашите деца и вие ще видите, разберете и почувствате какви страдания изпитват вашите вярващи братя и сестри в Съветския съюз, които са разделени от техните деца. За тези неща обаче би било несправедливо, ако говорим само за протестантите в нелегалност.

Православните християни в Съветския съюз също много се измениха. Милиони от тях преминаха през комунистическите затвори, където нямаша нито икони, нито разпятия, нито свещи. Много вярващи бяха в затвори, които нямаша свещеник. Свещениците пък нямаша хляб и вино за причастие, нямаша елой за помазание, нямаша молитвеници с обичайно приготвени молитви. Те започнаха да се молят от сърце и Господ изливаше Своите благословения над тях. Настъпи истинско духовно съживление подобно на това, което беше в първите години на християнството. То обхвана и православната

църква в СССР. Има нелегални православни, които с пълно основание бихме могли да наречем евангелисти - фундаментални и много близко до Бога. Тази нелегална църква има също своите мъченици.

Кой може да каже къде се намират сега архиепископ Ермоген Калужски и свещениците Ешлиман и Якунин? Те дръзнаха да се противопоставят на опасното сътрудничество между патриарха и комунистическото правителство. Те бяха мъже, изпълнени с дух на вяра и любов.

Петдесет години комунистическа власт! Въпреки това постоянно съветският печат е пълен със съобщения за победи на нелегалната църква, преминаваща през неописуеми изпитания, но оставаща вярна на Бога.

В Румъния ние посяхме семето на Божието Слово и сред войниците на Съветската армия. Други направиха това в самия Съветски съюз и в други страни и това семе започна да дава плод.

Комунистическият свят може да бъде обърнат към Христа. Комунистите могат да станат християни, както и поробените от тях народи, ако ние им помогнем за това.

Тъжно е да се гледат съветски хора, молеци за поне една страничка от Библията. Те страдат за това в душите си. Те са готови да разменят кравата или козата за Писанието.

Аз ви разказах за нашата работа в комунистическия лагер и споделих с вас нашето желание да продължим и разширим тази работа. Вкуса на ястието се потвърждава чрез опитване. Потвърждението на това, че моите думи са истина, са публикациите на тази тема в самия комунистически печат. Нелегалната църква действително процъфтява в Съветския съюз, в Румъния, в Китай и във всички страни от комунистическия блок.

За да илюстрирам красотата на християнството у нашите братя и сестри при ужасните условия, описани от

мен в тази книга, аз ще приведа няколко писма, дошли от СССР. Те са били написани в затвора.

КАК ВАРЯ НАМЕРИ ХРИСТА

Първите три писма са от Мария, вярващо момиче, привело Варя при Христа.

ПИСМО ПЪРВО:

"Аз продължавам да живея тука. Мене всички ме обичат и даже члена на местната първична организация, комсомолката Варя. Тя ми каза неотдавна: "Не мога да разбера що за човек си. Теб тука много те обиждат и оскърбяват, а ти ги обичаш всичките?" Аз ѝ отговорих, че Бог ни учи да обичаме всички. Не само нашите приятели, но и враговете си. Преди това момиче ми създаде много трудности, но аз се молих за нея с особена загриженост в сърцето си. Когато ме попита бих ли могла да обичам и нея, аз я прегърнах и ние и двете се разплакахме, а сега се молим заедно. Моля ви, молете се за нея. Когато виждаш как хората открито отхвърлят Бога, можеш да си помислиш, че го правят сериозно, но в действителност се вижда, че много от тези хора, проклинащи бога с устата си, се стремят към Него в душите с. Аз чувам стенанията на сърцата им. Те търсят нещо и прикриват своята вътрешна празнота с безбожие.

Ваша сестра в Христа
Мария"

ПИСМО ВТОРО:

"В моето минало писмо ви писах за моята позната атеистка Варя. Сега бързам да ви съобщя, мили мои, за нашата голяма радост - Варя прие Христа за свой личен Спасител и сега открито свидетелствува за това на другите. Сега и е неудобно, че преди е водила пропаганда

против Бога. С това тя се мъчи да поправи вината си. Ние отидохме заедно на едно събрание на безбожници и въпреки че я съветвах да бъде сдържана, тя не ме послуша. След обичайното пеене на комунистически химни, в което Варя не взе участие, я поканиха да се изкаже. Тя излезе напред и смело и прочувствено засвидетелствува на събраните за Христа, като за свой Спасител и помоли своите бивши другари да и простят, че бидейки духовно сляпа, не само че сама е ходила в погибел, но е водила и други със себе си. Тя призова всички да оставят пътя на греха и да дойдат при Исуса. Всички мълчаха и никой не прекъсна словото ѝ. Накрая тя изпя със своя приятен глас химн, а след това... след това те отведоха нашата Варя. Днес е 9 май и ние все още нищо не знаем за нея, но вярваме, че Бог е силен да я опази!

Молете се за нея
Ваша Мария!"

ПИСМО ТРЕТО:

"Вчера, 2 август, аз говорих в затвора с нашата Варя. Моето сърце се облива с кръв при мисълта за нейното свиждане. Та тя е още съвсем дете - тя е само на 19 години. Но и като вярваще в Господа тя също е дете във вярата. Тя обаче обича Бога с цялото си сърце, независимо че започна своето следване на Исуса по този толкова труден начин. Те гладуват, а нашите колети не стигат до нея. Вчера тя стоеше пред мен бледа, слаба, пребита и само очите ѝ светеха с един особен тих, свят вътрешен мир и неземна радост. Да, мили мои, тези, които не познават чудния Христов мир, не биха могли да разберат това... но как са щастливи тези, които притежават този мир. Никакви страдания не могат да им го отнемат.

Аз я попитах през желязната решетка: "Варя, не съжаляваш ли за това, че страдаш?" - "Не, отговори тя,

ако ме освободят, аз отново ще говоря за голямата Христова любов. Не мисли, че страдам. Аз се радвам, че Господ ме обича толкова, че ми даде сили да мога да понеса всичко заради Него!"

Моля ви да се молите за нея, защото мисля, че ще я изпратят в Сибир. Конфискуваха ѝ всички вещи, като ѝ оставиха само това, което беше на нея. Тя няма роднини и ние трябва да съберем за нея необходимите вещи. Аз отделих последната сума пари, която ми изпратихте и ако интернират Варя, ще ѝ ги дам на нея. Аз вярвам, че Бог ще я укрепи и ще ѝ помогне да понесе това, което ѝ предстои. Бог да я пази!

Ваша Мария!"

ПИСМО ЧЕТВЪРТО:

"Драга Мария, накрая мога да ти пиша. Ние сме в лагер. Той се намира на десетки километри от най-близкия град. Аз не мога да ти опиша нашия живот по понятни за теб причини. Само малко ще напиша за себе си. Аз съм благодарна на Бога, че Той ми даде сили и аз мога да работя. Заедно със сестра "Х" аз работя в работилницата. Работата е трудна и сестра "Х" с нейното недобро здраве едвам се справя с нея. Аз трябва да работя и за двете. След като си свърша моята работа, помагам на нея. Ние работим по 12-14 часа на ден. Яденето е лошо и не достига, но не затова искам да ти пиша.

Сърцето ми е изпълнено с благодарност към Бога, че чрез теб Той ми показва пътя на спасението. По този нов път моят живот получи цел и смисъл. Аз зная къде отивам и защо страдам. Аз искам да говоря навсякъде и на всички за радостта на спасението, с която е пълно моето сърце. Кой може да ни отдели от Божията любов в Христа? Никой и нищо! Нито затвора, нито страданията, които, бидейки Божии последователи, само укрепват повече и повече вярата ни в Него. Моето сърце е толкова

пълно с любов, че тя прелива. На работа ме ругаят и наказват, но аз не мога да мълча и на всички казвам за това, което извърши с мен Христос. Той направи от мен нов човек, нова твар, вместо тази, която беше обречена на погибел. Как мога да мълча след всичко това? Никога! Дотогава, докато мога да говоря, аз ще свидетелствувам на всички за голямата Му любов.

По пътя към лагера аз срещнах много братя и сестри в Христа. Как е прекрасно да чувствуваш с дъха си, че и те са Божии чада, както ти и твои братя и сестри. Не са нужни думи. От пръв поглед разбираш какви са. На една гара една жена ми даде ядки и ми каза само две думи: "Жив Господ!"

Първата вечер, след нашето пристигане в лагера, ни настаниха в подземни бараки. Ние поздравихме намиращите се вече там с "Мир вам!" и за наше учудване и голяма радост от всички страни се чуваше: "Приемаме ви с мир!" От първата вечер се почувствахме като в роден дом. Да, това е действително така. Ние тук сме много. Повечето от половината затворници сме вярващи в Исуса Христа. Тук има чудесни певци и проповедници на Евангелието.

Вечер, когато се прибираме след тежката работа, е приятно да прекараш малко време в съвместна молитва при нозете на Спасителя. С Христа ние винаги сме свободни. Аз научих тука много нови духовни химни и всеки ден заучавам по-малко от Неговото чудно Слово.

Деветнадесетият си рожден ден отпразнувах вече като вярваща. Никога няма да забравя този ден. Ние работехме през целия ден, но независимо от това няколко братя успяха да отидат до реката и да пробият на едно място леда. В тази дупка ме кръстиха - мен и още седем човека през нощта. Колко съм щастлива и как ми се искаше и ти Мария да беше заедно с мен, за да можех да изкупя поне малко от това зло, което ти причиних,

когато бях невярваща. Бог ни поставя всеки на своето място и ние сме длъжни да останем там, където Той ни е поставил.

Предай привети на цялото голямо семейство от Божии чада. Бог обилно ще благослови твоя труд, както благославя и моя тук. Прочети Посланието към Евреите 12 Глава, от 1 до 3 стихове.

Всички наши братя и сестри те поздравяват и се радват, че твоята вяра в Господа остава силна и ти продължаваш да Го следваш. Ако пишеш на други, предай привети от всички нас

Твоя Варя!"

ПИСМО ПЕТО:

"Драга Мария, накрая отново имам възможност да ти пиша няколко реда. По Божията милост сестра "Х" и аз сме здрави. Нас ни преместиха в ... и сега сме тук. Благодаря ти за твоите майчини грижи към мен. Ние получихме всичко, което ти беше приготвила за нас, но най-много ти благодаря за Библията. Благодаря на всички и ако пишеш, предай привети и от мен. Откакто Бог ми откри тайните на Своята голяма любов, аз се считам за най-щастливата на света. Страданията, които сега понасям, считам за особена Божия благодат и се радвам, че от първия ден на моето следване на Христа, Той ме удостои да страдам заради Него. Моли се за това, да остана вярна до край. Бог ни пази и укрепва в тази свещена война. Сестра "Х" и аз те целуваме. Когато ни преместят в ... може би отново ще имам възможност да ти пиша. Не се безпокой за нас. Ние сме щастливи, защото голяма е наградата ни на небесата (Матей 5:11, 12 стихове)

Твоя Варя"

Това е последното писмо от Варя, бившата комсо-

молка, повярвала в Христа и смело свидетелствуваща на всички за Него. Тя беше арестувана за свидетелствуване за Господа и изпратена в Сибир. Повече ние нищо не знаем за нея, но нейната прекрасна любов открива красотата на духа на страдащата, но вярна на нелегалната църква, покриваща 1/3 от територията на планетата.

ГЛАВА СЕДМА

КАК ЗАПАДНИТЕ ХРИСТИЯНИ МОГАТ ДА ПОМОГНАТ?

МОЕТО ПОСЛАНИЕ КЪМ ВАС ОТ НЕЛЕГАЛНАТА ЦЪРКВА

Мен ме наричаха "гласът на нелегалната църква". Аз не се чувствам заслужил да бъда гласът на толкова почетна част от тялото на Христа.

Понякога в комунистическите страни оставах за години далеч от нелегалната църква. Преживях по чудо 14 години в мъчения и затвор, в това число и 2 години в единична килия с надпис: "СМЪРТЕН". По едно велико чудо Бог ме намери за достоен да ме открие в затвора, да ме извади оттам и да ме изведе на Запад, за да говоря на вярващите от свободния свят.

Аз говоря заради моите братя, които лежат в неznайни безимени гробове. Говоря заради моите братя, които и сега се събират тайно по полета, гори, сутерени, тавани и други подобни места. Така беше решено от нелегалната църква в Румъния, че аз трябваше да напусна страната и да донеса вестта за моите братя до свободните християни по света. По чудо сега имам възможността да говоря и ще използвам шанса, даден ми от Този, който стои зад тези, които се трудят, рискуват, страдат и умират в комунистическите страни.

Посланието, което донесох от нелегалната църква, гласи: "Не ни изоставяйте!"

"Не ни забравяйте!"

"Не ни отписвайте!"

"Дайте ни средствата, които ни са необходими, и ние ще платим необходимата цена, за да ги оползотворим!"

Това е посланието, което ми беше възложено да

донеса до вас. Аз говоря заради "тихата" църква; нелегалната църква; "нямата" църква, която не може да говори на глас. Това е викът на нашите братя и сестри от комунистическите страни. Те не искат да избегнат страданията или някакъв лек живот. Те молят само за средствата, с които биха могли да противодействат на отровата, с която се тровят техните младежи, следващите поколения - атеизма. Те молят за библии, които да използват при разпространението на Божието Слово. Как иначе биха могли да го разпространяват, без да го имат?

Нелегалната църква прилича на хирург, който пътува във влака. Влакът се блъска в друг влак и стотици хора се търкалят осакатени, ранени, умиращи. Хирургът обикаля умиращите и вика: "Ах, само ако имах моите инструменти! Само ако имах моите инструменти..." Да, ако той в този момент имаше своите хирургически инструменти, той вероятно би могъл да спаси много човешки живота. Той има желанието, но няма средствата, с които би могъл да помогне. Така стоят нещата и с нелегалната църква. Тя така силно желае да направи всичко, което е възможно. Тя е готова да даде и своите мъченици, които да рискуват дълги години в комунистическите затвори. Всички тези желания обаче не биха дали желания резултат и не биха имали полза, ако те нямат необходимите средства, с които да работят

Апелът на изстрадалата нелегална църква към всички вас, които сте свободни: "Дайте ни тези средства. Осигурете ни евангелия, библии, литература, помощи... а ние ще извършим останалото."

КАК МОГАТ ДА ПОМОГНАТ СВОБОДНИТЕ ХРИСТИЯНИ?

Всички свободни християни биха могли да помогнат по следния начин:

Атеистите са хора, които не признават невидимите източници на своя живот. Те нямат съзнание за тайнственото. Вярващите могат да ни помогнат преди всичко със своите опитности на вярата, а не с видения и примери на общение с невидимия Бог. Те могат да ни помогнат най-добре със своята житейска последователност и жертвоготовност, както и със своя открит протест всеки път, когато до тях достигне слуха за преследване на вярващи.

Западните вярващи могат да ни помогнат и със своите молитви за спасение на комунистите. На някого това може да се стори наивно. Та ние сами се молахме за комунистите, а на следващия ден те ни тормозеха и ни измъчваха още повече, отколкото преди молитвите. Та ако разсъждаваме по този начин и молитвата на Христа за Ерусалим може да ни се стори наивна. Та Той беше разпнат от същите тези хора, за които се молеше съвсем скоро след Неговата молитва. Да, но само след още няколко дни едно голямо множество от тези, които викаха: "Разпни Го! Разпни Го!", около 3000 човека се обърнаха към Него само в един ден! Нашите молитви никога не отиват напразно. Ако не се приемат от тези, за които се молим, те се връщат при нас с голямо благословение и стават проклетие за тези, за които сме се молили.

Изпълнявайки заръките на Христа, аз и много други вярващи се молахме за Хитлер и неговите палачи и съм уверен, че нашите молитви помогнаха за неговия разгром не по-малко от куршумите на съюзниците.

Ние сме длъжни да обичаме нашите ближни както самите себе си. И комунистите са наши ближни, както и всички останали хора по света. Комунистите са се появили в резултат на неизпълнението заповедта на Христа: "Аз дойдох, за да имате живот и да го имате преизобилно!" Вярващите още не са направили този преизобилен живот достъпен за всички в обществото. Някои хора

затова оставиха на заден план най-важните неща в своя живот и направиха въстание, ставайки комунисти. Замисляли ли сме се защо тези хора са станали груби и жестоки? Не е ли, защото често пъти са били жертва на социалните несправедливости в това общество? Наистина ние сме длъжни да се борим с тях и най-вече с тяхната идеология, но вярващите, дори и когато се борят с враговете си, проявяват разбиране към тях и ги обичат. Ние не сме свободни от вината за това, че комунистите въобще съществуват. Ние сме виновни най-вече поради пренебрежението, с което изпълняваме нашите задължения към тях.

Ние трябва да направим това, изявявайки нашата любов към тях. Това, че ги обичаме, не означава, че те ни харесват. Ние трябва да се молим за тях.

Аз не съм толкова наивен, за да вярвам, че любовта е достатъчна, за да се разрешат проблемите с комунистите. Аз не бих посъветвал и правителството да се бори с гангстерите само с любов. За гангстерите трябва да съществува полиция, съд и затвор, а не само армията на спасението и пастори. Ако гангстерите не се покаят, тях трябва да ги съдят и затворят. Аз никога не бих препоръчал фрази за християнска любов, с които да се противопоставя на правото на политическа, икономическа и културна борба с комунизма, виждайки, че те не са нищо друго освен гангстери от световен мащаб. Даже нещо още по-лошо, защото гангстерите крадат пари, а комунистите крадат цели страни.

Пасторите и обикновените вярващи аз съветвам да довеждат комунисти при Христа, колкото и големи престъпници да са те, със същата упоритост, с която работят и сред жертвите на техния терор. Пасторът трябва да се моли за тях, като се старае да ги разбира, разумно и снизходително.

СРОЧНО СА НЕОБХОДИМИ БИБЛИИ И ЕВАНГЕЛИЯ

Ние можем да помагаме в работата по спасението на комунистите, както изпращаме в техните страни библии - пълният текст, както и отделни части от него. Има пътища и възможности за доставка на литература в комунистическите страни. Пътища има, а за средствата можете да се погрижите вие, свободните вярващи, братя и сестри на нелегалната църква.

Още в Румъния аз получавах библии, дошли до нас по нелегални пътища. Ние и сега сигурно можем да доставяме духовна литература там. Необходими са ни само средствата и самата литература, от която изпитваме огромна нужда. Има хиляди вярващи в Съветския съюз и останалите комунистически страни, които в продължение на един много дълъг период (от 20 до 50 години) не са виждали Библия, Евангелие или някаква друга духовна литература.

Веднъж дойдоха при мен двама изпоцапани селяни. Те се бяха хванали на много тежка физическа работа за през цялата зима, за да могат да изработят достатъчно пари, за да могат да купят една стара и изтъркана Библия, която да занесат в своето село, в своята църква. Те копали замръзналата земя през цялата зима с тази надежда. Аз току-що бях получил Библии от Америка и им дадох нова, вместо тази стара и изтъркана. Те не вярваха на очите си и искаха да я заплатят с изкараните през зимата пари, но аз отказах да ги взема. Те побързаха да се върнат в своето село с драгоценната Библия и няколко дни след това аз получих писмо, написано с нескрита радост, даже възторг; признателност и благодарност за Свещеното Писание. Писмото беше подписано от 30 съселани. Те внимателно бяха разрязали Библията на 30 части и ги разменяли помежду си.

Аз познавам хора, които разменяха венчалния си пръстен за Библия. Други с радост даваха последната си коза или крава за възможността да притежават Божието Слово. Ние можем да изпращаме библии и духовна литература в комунистическите страни и това е една възможност за вас да направите нещо за вашите братя и сестри там.

Освен това ние можем и сме длъжни да печатаме и специална литература, която да дава отпор на атеизма, оказващ давление върху децата, младежите и възрастите. Комунистите имат много атеистична литература. Те имат дори: "Пособие за атеисти", което може да се нарече "Библия" за атеисти. Тя е в няколко версии. Има една, предназначена специално за децата, и тя им се дава още в детските градини. Друга по-сложна версия от този наръчник се предоставя на по-големите деца и младежите. По този начин основната храна се поглъща непрестанно от децата от всички възрасти. Християнският свят още не е издал отговор на това "пособие" и аз смятам, че ние сме длъжни своевременно да го направим. Това е необходимо незабавно, защото църквата няма необходимата литература, която да предоставя на младежите, отровени от "Пособието на атеиста". Ръцете на нелегалната църква са вързани отзад и ще останат вързани, докато тя не получи необходимата ѝ литература на езиците на страните от комунистическия блок.

Нашата отровена младеж трябва да има християнския отговор на тази литература, Божият отговор! Това е още едно дело, в което вие можете да ни помогнете. Помогнете ни да създадем литература, която да отговори на "Пособие на атеиста" и другата илюстрирана атеистична литература.

Ние също така се нуждаем и от библии. Освен това ние сме длъжни да развържем ръцете на нелегалната църква, като ѝ дадем необходимата морална и материал-

на поддръжка за евангелизирането на комунистическите страни. Те могат много да направят, ако имат достатъчно средства за това. Засега много от тях са принудени да стоят привързани по своите места поради липса на материални средства. Има такива, които нямат възможност да си купят билет за влака или автобуса и да се запасят с храна за из път, за да отидат и занесат Благата Вест на Евангелието в най-отдалечениета места, където никога не са чували за Него. Няколко десетки долара на месец могат да им развържат ръцете за едно много по-ефективно, макар и нелегално служение на Божието Слово.

Пасторите, прекарвали дълги години по затворите, горят от желание отново да разнасят евангелието, да изявят своята любов на погиващите души, но те нямат средства, за да занесат своето свидетелство из отдалечените краища на своите страни. Няколко десетки долара на месец биха им осигурили тази възможност.

Ние сме длъжни да помогнем и на обикновените вярващи, които горят от желание да свидетелствуват на други за Христа. Те също едвам свързват двата края. Те нямат средства за транспорт, с които да отидат при нуждаещите се. Това чудо могат да извършат вашите няколко десетки долара на месец.

Пасторите от официалната църква, които се мъчат да водят паралелно служение, освободено от контрола на властите, също се нуждаят от средства. Тяхното мизерно съществуване, при което понякога дори не са в състояние да издържат семействата си, ги принуждава да търсят и странична работа, а те трябва да водят и нелегална работа с децата и младежите, която също се нуждае от средства. Вие можете да помогнете за това и аз ви моля да не пропускате тази възможност.

Една друга възможност за служение са радиопреданията за комунистическите страни от свободните стра-

ни на света. Ние можем да храним по ефира нелегалната църква с необходимото ѝ Божие Слово - животворният хляб за нея. Така, както комунистите сами чрез своите радиоприемници приемаха своята пропаганда по време на съпротивата, така и милиони сега могат да ги изпълзват, за да слушат нашите предавания и да разказват и на други за тях. Вратите за служение по радиото са широко отворени. Ние сме длъжни да разширим тази работа и това представлява и за вас още една възможност да помогнете и по този начин да послужите на своите братя и сестри от нелегалната църква в комунистическите страни.

ТРАГЕДИЯТА НА СЕМЕЙСТВОТА НА ХРИСТИЯНСКИТЕ МЪЧЕНИЦИ

Ние сме длъжни да помагаме и на семействата на затворените вярващи. Десетки хиляди семейства на мъченици страдат неопишимо. Когато арестуват някой член на нелегалната църква, неговото семейство бива споходено от невероятни бедствия. Властите строго забраняват да се помага на пострадалите по този начин хора и това е преднамерено, за да се увеличат страданията както на семейството на затворения вярващ, така и на него самия.

С отиването на вярващия в затвора страданията на неговото семейство едва започват. Тези страдания никога вече не се прекратяват и аз трябва да призная, че ако не беше помощта от страна на свободния свят, аз и моето семейство никога не бихме останали живи и не бихме могли да донесем до вас вестта за страданията на нелегалната църква.

Сега започва нова вълна на арести и масов терор на вярващите в Съветския съюз и другите комунистически страни. Мъчениците страдат все повече и повече. Когато те отиват в гроба, там те получават своята вечна награда,

но техните семейства остават тук, за да страдат. Ние можем и сме длъжни да помагаме на семействата на мъчениците.

Разбира се, ние сме длъжни да помагаме и на гладуващото население на Африка и Индия, но кой повече заслужава помощта на вярващите, ако не техните страдащи братя и семействата на мъчениците за Христа в комунистическите страни. Ние трябва да помогнем на семействата на мъчениците и да им покажем, че не сме ги забравили.

Това е необходимо да се направи и моето напомняне за тези неща вече помогна в тази насока. Значителни помощи вече са изпратени в страните от комунистическия блок, но всичко това все още е нищо, в сравнение с това, което би могло и би трябвало да се направи.

Бидейки член на нелегалната църква, жив и излязнал на свобода, аз ви предадох посланието, което ми бяха поръчали. Аз бях освободен по чуден начин и не мога да мълча. Аз ви напомних за спешната работа по приваждане на комунисти при Христа, за неотложната помощ за страдащите семейства на мъчениците за Христа, за необходимостта от библии и друга духовна литература и ви показах пътищата и възможностите за практическото изпълнение в живота на мисията за разпространение на Евангелието.

Когато ме биеха по ходилата, моят език плачеше. Защо плачеше той? Нали не биеха него! Той плачеше, защото е част от това тяло. Ние, християните, също сме части от тялото на Христа, което пребиват комунистите. Нима вие не чувствувате болка? Църквите с всичката своя красота на посветеност и жертвоготовност са живи и работят.

Когато Исус Христос беше на мъки в Гециманската градина, Петър, Яков и Йоан бяха съвсем наблизко до Него, но **ЗДРАВНО СПЯХА**. Зад Желязната завеса отново

се повтаря драмата на мъченичеството на първата църква, а свободните църкви на Запад СПЯТ!

Нашите братя там са сами и беззащитни. Те водят най-великата и дръзновена борба на ХХ век и техният героизъм, смелост и последователност са равни на тези, които проявяваше първата църква. Свободната църква спи, без да забелязва страданията на нелегалната, както спяха Петър, Яков и Йоан по време на агонията на Спасителя!

Нима ще продължите да спите и ще оставите нелегалната църква да страда и да се бори сама за разпространението на Евангелието в комунистическите страни?

Вслушайте се в нейния зов:

"Не ни забравяйте!"

"Не ни изоставяйте!"

"Помогнете ни!"

Изпращайте вашите писма и помощите си за нелегалната църква на адрес:

ICA LITERATURSERVICE
CH-8280 Kreuzlingen
Postfach 921

МЕСЕЦИ НА УЕДИНЕНИЕ В ЗАТВОРА, ГОДИНИ НА ПОСТОЯННИ ФИЗИЧЕСКИ ИЗМЪЧВАНИЯ, ПЕРИОДИЧНИ СТРАДАНИЯ ОТ ГЛАД И СТУД, БОЛКА ОТ ПРОМИВАНЕ НА МОЗЪКА И ПСИХИЧЕСКИ ТОРМОЗ - ОПИТНОСТИ И СВИДЕТЕЛСТВА НА РУМЪНСКИЯ ПАСТОР ОТ НЕГОВИЯ 14 ГОДИШЕН ПРЕСТОЙ В КОМУНИСТИЧЕСКИТЕ ЗАТВОРИ.

КАКВИ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ Е ИЗВЪРШИЛ? НЕГОВИТЕ И НА ОЩЕ ХИЛЯДИ ДРУГИ ХОРА ПРЕСТЪПЛЕНИЯ СА ТЯХНАТА ЖИВА ВЯРА В ИСУСА ХРИСТА И ТЯХНОТО ОТКРИТО ПУБЛИЧНО ЗАСВИДЕТЕЛСТВУВАНЕ НА ТАЗИ ВЯРА.

СЪБРАНИЯ В ЧАСТНИ ДОМОВЕ, В СУТЕРЕНИ И В ГОРИ, ПОНЯКОГА ДОРИ ОДЪРЗОСТИЛИ СЕ ДА ПРОПОВЯДВАТ ПУБЛИЧНО ПО ЪГЛИТЕ НА УЛИЦИТЕ, ТЕЗИ ВЕРНИ ДУШИ ОТСТОЯВАХА СВОИТЕ ХРИСТИЯНСКИ СВИДЕТЕЛСТВА, ЗНАЕЩИ ЦЕНАТА, КОЯТО ТРЯБВАШЕ ДА ЗАПЛАЩАТ ЗА СВОИТЕ АКЦИИ.

ТОВА Е ТЯХНАТА ИСТОРИЯ - СЪСТОЯЩА СЕ ОТ СМЕЛОСТ, СИЛА, ВЯРА И НЕВЕРОЯТНА ИЗДЪРЖЛИВОСТ, КОИТО И ДНЕС ПРОДЪЛЖАВАТ ДА СЪЩЕСТВУВАТ - ИЗМЪЧВАНЕ ЗАРАДИ ХРИСТА